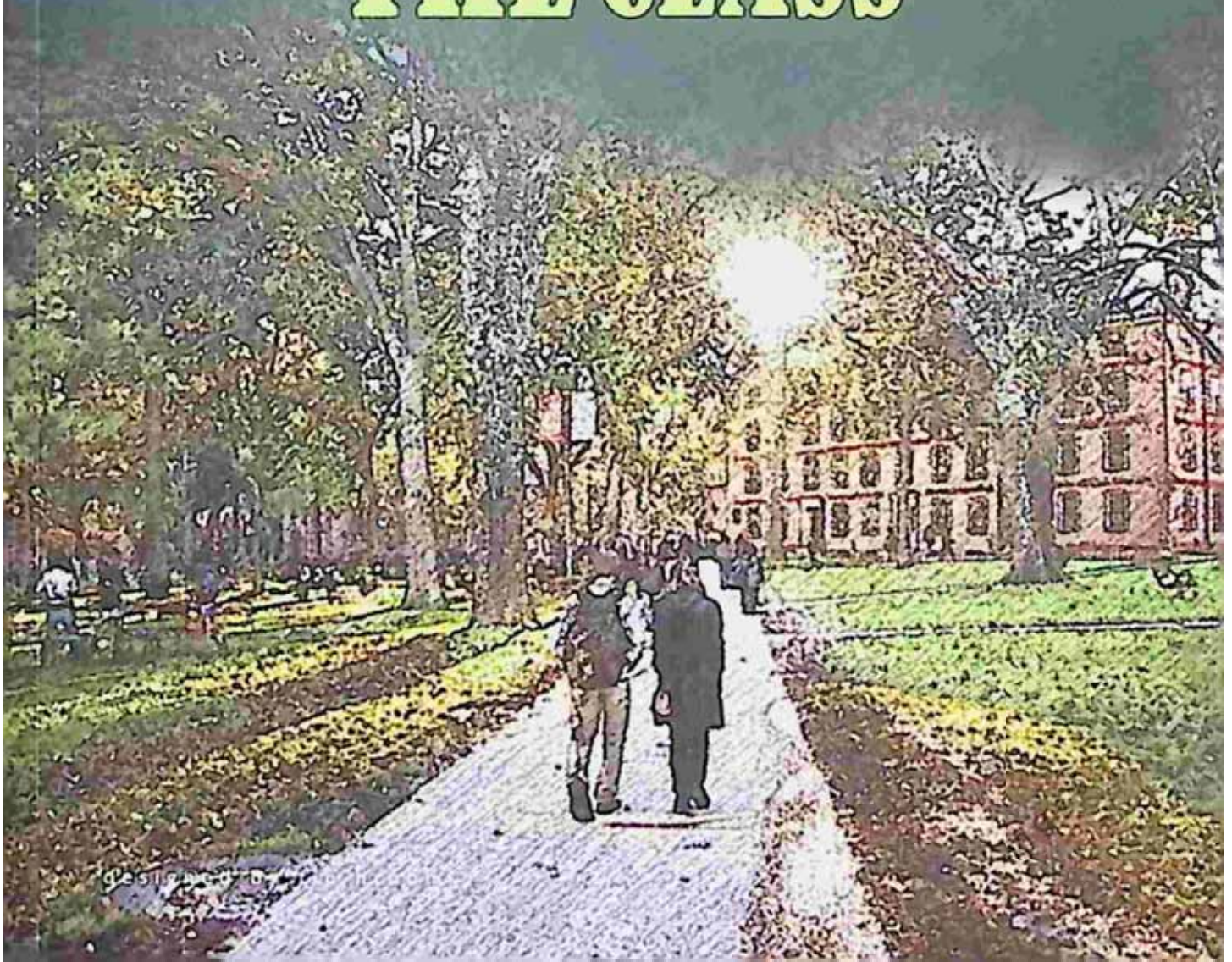

ပြောင်းတင်
လွမ်းယောခွဲရသော
တက္ကသိုလ် ငွေညများ
ERICH SEGAL
THE CLASS

ပြည်နားတင်
လွမ်းမောခဲ့ရသော
တက္ကသိုလ် နေ့ညများ
ERICH SEGAL
THE CLASS

mgvye.com

ဆဋ္ဌမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၄၊ ဒီဇင်ဘာ		
[ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၉၁၊ ဇန်နဝါရီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]		
[ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၁၊ စက်တင်ဘာ၊	။	။]
[တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊ ဒီဇင်ဘာ၊	။	။]
[စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၂၊ မတ်၊	။	။]
[ပဉ္စမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၃၊ မတ်၊	။	။]

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ တင်ထွက်
 အုပ်ရေ ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၃၀၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဆာ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖြူးသန်းတင့်
လွမ်းမောခဲ့ရသော
တက္ကသိုလ် နေ့ညများ

THE CLASS

ERICH SEGAL

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ယခု ဝတ္ထုသည် အမေရိကန် စာရေးဆရာ အီးရစ် ဆိဂယ်၏ ဝတ္ထုကို မြန်မာ ပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အီးရစ် ဆိဂယ်သည် အချစ် ဝတ္ထု (Love Story) ဟူသော စာအုပ်ဖြင့် နာမည် ကြီးလာသူ ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အော်လီဗာစ် စတိုရီ (Oliver's Story)၊ ထို့နောက်တွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမနှင့် ကလေး (Man, Woman and Child) စသည့် ဝတ္ထုများဖြင့် ထင်ရှားလာခဲ့ပြန်သည်။ ယခု ဝတ္ထုမှာ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထု၏ နောက်ခံသည် ၁၉၅၄ - ၅၈ ခုနှစ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် နောက်ခံ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် တစ်တန်းတည်း စာသင်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်း လေးဦးတို့ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ယူပြီး ၂၅ နှစ် အကြာ ငွေရတုသဘင်တွင် ပြန်၍ ဆုံရပုံ၊ ထို ၂၅ နှစ် အတွင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော သူတို့ ဘဝခရီးတို့ကို ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည့် တက္ကသိုလ်ကြီးများသည် တဲကုပ်မှ အစပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သည် ၁၉၂၀ ခုနှစ် မတိုင်မီတုန်းက သစ်သား နှစ်ထပ် ကျောင်းကလေးဖြင့် အစပြုခဲ့သည်။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်တွင်မှ အင်းလျားကန် ဘေးရှိ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ကြီးကို တည်ဆောက်ကာ အရှေ့တောင် အာရှတွင် ဂုဏ်ယူနိုင်သည့် တက္ကသိုလ်ကြီး တစ်ခု အဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနောက်တွင်မူ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သည် သားသမီး ရတနာ များစွာကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သည်။ အမိ တက္ကသိုလ်မှ မွေး ထုတ်ပေးလိုက်သော သားသမီးများထဲမှ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်၊ အုပ်ချုပ်ရေး ခေါင်းဆောင်၊ သိပ္ပံ ပညာရှင်၊ ဆေးဘက် ပါရဂူ၊ ပညာရေး ပါရဂူ၊ ဥပဒေ ပညာရှင်၊ စာပေ ပညာရှင်တွေ ပေါ်ထွက် လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ခါက အမိ တက္ကသိုလ်၏ ကံ့ကော်တော တွင် ရီဝေ ကြည်မောခဲ့ကြဖူးသည်။ ကံ့ကော်နဲ့ကို ရှုရင်း ရင်ခုန်ခဲ့ ကြဖူးသည်။ ရေတမာပင် အောက်က အုတ်တံတားပေါင်တွင် ထိုင် ရင်း ရွက်ဟောင်းတို့ ကြွေစပြုသော သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို မျှော်ငေးခဲ့ ကြဖူးသည်။ အင်းလျားဆောင် ရှေ့မှ ကံ့ကော်ရိပ်တွင် ရပ်ရင်း အင်းလျားသူတို့ မျက်လုံး အဝင့်တွင် ရင်ခုန်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သည် ၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် သက်တမ်း ၇၀ ပြည့်ပြီ ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာများသည် ကံ့ကော်တောကို နောက်ခံထား သည့် ဝတ္ထုများကို အများအပြား ရေးခဲ့ကြပြီ။ နောင်တွင်လည်း ရေးနေကြပေလိမ့်ဦးမည်။ ကံ့ကော်တော နောက်ခံ ဝတ္ထုများသည် နောင်တွင်လည်း ဖတ်၍ ကောင်းနေပေလိမ့်ဦးမည်။

သူတို့ဆီတွင်ကော။

သူတို့ဆီတွင်လည်း တက္ကသိုလ် နောက်ခံ ဝတ္ထုများ ပေါ်ခဲ့ သည်။ သူတို့မှာ ကျွန်တော်တို့လို ကံ့ကော်ပင်တွေ မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်သည် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ် လို ကံ့ကော်နဲ့ သင်းထုံခြင်း မရှိ။

သို့ရာတွင် သူတို့ တက္ကသိုလ်များတွင် တိုက်ကပ်ပန်းနွယ် တစ်မျိုး ဖြစ်သော အိုင်ဗီ နွယ်ပင်တွေ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန် တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကို ကံ့ကော်တောဟု ခေါ်သည့် နည်းတူ သူတို့ တက္ကသိုလ်များကိုလည်း အိုင်ဗီ လိင် တက္ကသိုလ်များ၊ အိုင်ဗီ ပန်း နွယ်တော တက္ကသိုလ်များဟု ခေါ်လေ့ ရှိကြသည်။

ယခု ဝတ္ထုသည် အိုင်ဗီ ပန်းနွယ်တော တက္ကသိုလ် ဖြစ် သည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် နောက်ခံ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သည် တဲပုတ်မှ စခဲ့သည့် နည်းတူ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည်လည်း လယ်တဲကလေး တစ်ခုမှ အစ

တက္ကသိုလ် နွေညများ

ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၅၀ ကျော်လောက်က (၁၉၈၆ ခုနှစ်က အနှစ် သုံးရာ ငါးဆယ် ပြည့်ခဲ့သည်။) ခရစ်ယာန် တရားဟော ဆရာ ဂျွန် ဟားဗတ်သည် ထို တက္ကသိုလ်သို့ စာအုပ် ၄၀၀ နှင့် သူ့မြေကလေး တစ်ကွက်ကို လှူဒါန်းခဲ့သည်။ အိုဗာစီယာ များက သူ့မြေကို ခြောက်ပေ မြင့်သည့် ခြံစည်းရိုးကလေး တစ်ခု ခတ်ပြီး သစ်တော်ပင် အပင် ၃၀ စိုက်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည့် တက္ကသိုလ်ကြီး အဖြစ် သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာခန့်တွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် အဆင့်အတန်း မြင့်သည့် တက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အဓိပတိမှာ ချားလ်စ် ဝီလျံ အဲလီယော့ ဖြစ်သည်။ အဲလီယော့ အဓိပတိ ဖြစ်သည့် နောက်ပိုင်းမှ စ၍ ဟားဗတ်သည် လျင်မြန်စွာ တိုးတက် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

ယခု ဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သည့် ဇာတ်ဆောင် တစ်ဦးမှာ တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အဲလီယော့၏ အဆက်အနွယ် တစ်ဦး ဖြစ်သူ အင်ဒရူး အဲလီယော့ ဆိုသူ ဖြစ်ပြီး သူ၏ မှတ်တမ်း ဟန်ဖြင့် ရေးထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ယခု ဝတ္ထုမှ ဇာတ်ဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်သူ အင်ဒရူး အဲလီယော့သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက် ခဲ့သည်။ (လေးနှစ် သင်တန်းပြီး ဘွဲ့ယူသည့် နှစ်ကို တွက်သဖြင့် သူတို့ အသုတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ်သလို ၁၉၅၄ ခုနှစ် အတန်း ဟု မခေါ်ဘဲ *Class of '58* ၁၉၅၈ ခုနှစ် အတန်းဟု ခေါ်သည်။)

ယခု ဝတ္ထုတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတက် ခဲ့ကြပုံ၊ ထိုကျောင်းမှ ဆင်းပြီး ကွဲကွာသွားကြပုံ၊ ၁၉၅၈ အတန်း ၏ ငွေရတုသဘင်တွင် ပြန်တွေ့ကြပုံတို့ကို ရေးထားသည်။

ကံ့ကော်တော နောက်ခံ ကျွန်တော်တို့ ဝတ္ထုများနှင့် သူတို့ တက္ကသိုလ်များ၏ အိုင်ဗီ ပန်းနွယ်ဖော နောက်ခံ ဝတ္ထုများကို နှိုင်းယှဉ် ဖတ်စေလိုသဖြင့် ယခု ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြသန်းတင့်

အင်ဒရူး ဒဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

မေ ၁၂၊ ၁၉၈၃။

နောက်လ ဆိုရင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို ငါနှင့် တစ်နှစ်တည်း ရောက်တဲ့ အတန်းသားတွေရဲ့ ၂၅ ကြိမ်မြောက် နှစ်ပတ်လည် တွေ့ဆုံပွဲ ကျင်းပတော့မယ်။ ဒီ မိတ်ဆုံပွဲ တက်ရမှာကို ငါ သေမလောက် ကြောက်တယ်။

ကျော်ကြားမှု လမ်းမပေါ်မှာ လျှောက်နေကြတဲ့ အောင်မြင်တဲ့ ငါ့ အတန်းသားတွေနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရမှာကို ငါ ကြောက်နေတယ်။ ဆံပင်ဖြူ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့က လွဲရင် အောင်မြင်မှု ဆိုလို့ ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှ ပြစရာ မရှိပါလား။

ဒီနေ့တင်ပဲ အဖုံးနီနီ ဖုံးထားတဲ့ စာအုပ်ထူထူကြီး တစ်အုပ် ငါ့ ဆီ ရောက်လာတယ်။ တက္ကသိုလ်ကို ငါတို့ ရောက်တဲ့ ၁၉၅၈ ခုနှစ်က အတန်းသားတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုကို မှတ်တမ်း တင်ထားတဲ့ စာအုပ်ကြီး။ ဒဲဒီ စာအုပ်ကြီးကို မြင်ရတော့ ငါ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ပိုပြီး သတိရတယ်။

မနေ့ညက သန်းခေါင်ကျော်သည် အထိ ငါနှင့် အတန်းတူ တက္ကသိုလ်မှာ တက်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို လျှောက်ကြည့်တယ်။ တချို့က လွတ်တော် အမတ်တွေ၊ တချို့က ဘုရင်ခံတွေ၊ တချို့က ကမ္ဘာကျော် သိပ္ပံ ပညာရှင်ကြီးတွေနှင့် ထိပ်တန်း ဆေးပညာ ပါရဂူကြီးတွေ။ သူတို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မှာ စတော့ဟုမ်းက စင်မြင့်ပေါ်မှာ နိဘယ်ဆု မရဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်

သလဲ။ ထာဝရနေ့မှာ အိမ်ဖြူတော် မြက်ခင်းပေါ်ကို မရောက်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ။

အံ့ဩစရာ ကောင်းတာ တစ်ချက် ရှိသေးတယ်။ တချို့ သူငယ် ချင်းတွေဟာ ခုတိုင် သူတို့ရဲ့ ပထမ အိမ်ထောင်တွေနှင့် မြဲနေကြ တုန်းပါကလား။

သူတို့အထဲက သိပ် အောင်မြင် ကျော်ကြားတဲ့သူ တချို့ ဆိုရင် ငါနှင့် တော်တော်ကို ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ တစ်ခါတုန်းက သစ်သီးကိတ်မုန့်လို ပျော့စိစိ ဖြစ်နေတဲ့ သူလို့ ငါ ထင်ခဲ့တဲ့ ငါ့ အခန်း ဖော် ဆိုရင် မကြာခင်မှာ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဖြစ်တော့မယ့်ကောင်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဖြစ်တော့မယ့်သူ ဆိုရင် ငါ့ဆီက မကြာခဏ အဝတ်အစား ငှားဝတ်ခဲ့တဲ့ ကောင်။ ကျောင်းတုန်းက ငါတို့ စာရင်းထဲကိုတောင် မထည့်ခဲ့တဲ့ကောင် ဆိုရင် ဒီခေတ်မှာ အကျော်ကြားဆုံး ဂီတပညာရှင်ကြီး။

သူတို့အထဲက သတ္တိ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ကတော့ သူ ယုံကြည်ချက် အတွက် အသက် ပေးသွားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ သူရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်ကို ကြည့်ပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ရှက်မိတယ်။

ငါကတော့ ငါ့အမျိုးထဲမှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို နောက်ဆုံး ရောက်ခဲ့တဲ့ကောင်။ ငါ့ဘိုးဘေးတွေ အားလုံးဟာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေချည်းပဲ။ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ကာလမှာ၊ သာသနာဘက်မှာ၊ သိပ္ပံပညာ ဘက်မှာ၊ ပညာရေးဘက်မှာ သူ့နည်းနှင့်သူ ထူးချွန် ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေချည်းပဲ။ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ငါ့ အစ်ကိုတော် တစ်ဝမ်းကွဲ ဆိုရင် ၁၉၄၈ ခုနှစ်ကတင် နီဘယ်ဆု ရခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ တောက်ပတဲ့ ငါ့ ဆွေစဉ် မျိုးဆက်ရဲ့ အစဉ်အလာဟာ ငါ့ လက်ထက် ရောက်တော့ မှေးမှိန်သွားပြီလေ။ ငါ့ အဘေး ဂျားရက် အဲလီယော့ (၁၇၀၃ ခု ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ထွက်) ဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို ပန်းသီး မျိုးစေ့ကို ပထမဆုံး ယူဆောင် စိုက်ပျိုးခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ အခုတော့ ငါဟာ ငါ့ အဘေးရဲ့ ခြေရာကိုတောင် မဆက်ခံ နိုင်တော့ပါကလား။

ဘာပဲပြောပြော ငါဟာ ငါ့ ဘိုးဘေးများရဲ့ အစဉ်အလာ တစ်ခု ကိုတော့ ဆက်ခံနေပါသေးတယ်။ ငါ့ အဘိုး၊ အဘေးတွေဟာ မှတ်

mgyoe.com

တက္ကသိုလ် နွေညများ

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

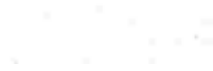
တမ်း ရေးသူတွေ ဖြစ်တယ်။ ငါနှင့် နာမည်တူ ငါ့အဘေး တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ သိက္ခာရ ဆရာတော် အင်ဒရူး အဲလီယော့ (၁၈၃၇ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ထွက်) ဟာ ဘုန်းကြီး လုပ်နေရင်း မှတ်တမ်းတွေ ရေးခဲ့တယ်။ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲတုန်းက ဘော်စတန်ကို ဝိုင်းတော့ သူ တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရတာတွေကို ရေးသွားခဲ့တယ်။

သူ့သား ကျတော့လည်း တရားဟော ဆရာ ဆက်လုပ်ပြီး သူ့ ကလောင်နှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတ နိုင်ငံတော် တည်ထောင် စက အောင်မြင်မှုတွေကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တယ်။

အမှန်ကတော့ သူတို့နှင့် ငါနှင့် မနှိုင်းယှဉ်သာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ တစ်သက်မှာတော့ မှတ်တမ်းတွေ ရေးသွားရမှာပဲ။ ငါ ဆက်ခံနိုင်တဲ့ အမွေဆိုလို့ ဒါပဲ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လား။ ငါဟာ သမိုင်းကို ဖန်တီး ရာမှာ မပါသည့်တိုင် ငါ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ သမိုင်းကိုတော့ ရေးရမှာပဲ။ ခုတော့ ငါ သေမလောက် ကြောက်နေတုန်းပဲ။

mgyoe.com

တက္ကသိုလ်နှစ်များ

သူတို့သည် အုပ်ထဲကို နောက်ထပ် ရောက်လာသည့် ပြိုင်ဘက်များလို တစ်ဦးကို တစ်ဦး လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူတို့ ရောက်သည့် စုံတောမြိုင်ထဲတွင်မူ တကယ့် အန္တရာယ်သည် မည်သည့် နေရာတွင် ခိုအောင်းနေသည်ကို သူတို့ မသိ။

ထိုနေ့သည် ၁၉၅၄ ခု စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက် တနင်္လာနေ့ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဉာဏ်အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံးသော လူငယ် တစ်ထောင့် တစ်ရာ ခြောက်ဆယ့် နှစ်ယောက်တို့သည် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမဟု ခေါ်သော ဝိတိုရိယခေတ် ဂိုးသစ်ပုံစံ အဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် တန်းစီ ရပ်နေကြသည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်သို့ တက်ရောက်ခွင့် မှတ်ပုံတင်ရန် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားသစ်များ အားလုံးသည် ထင်ရှားသူတွေ ချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မွေးကတည်းက မီးမောင်းမှ မီးရောင်ထဲတွင် မွေးဖွားလာခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့အထဲတွင် ဒင်နီယယ် ရောဆီ၊ ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်၊ သီယိုဒို လင်းဗရိစ်နှင့် အင်ဒရူး အဲလီယော့တို့ လည်း ပါသည်။ သူတို့ လေးဦးနှင့် အခြား ကမ္ဘာ လောကတွင် ရှိနေသေးသည့် ပဉ္စမမြောက် တစ်ဦးတို့သည် ဤ ဝတ္ထု၏ ဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်သတည်း။

ဒင်နီယယ် ရော့ဆီ

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှ စ၍ ဒင်နီတွင် တစ်ခုတည်းသော ပြင်းပြ သည့် မျှော်မှန်းချက် တစ်ခုသာ ရှိ၏။ ယင်းမှာ သူ့အဖေ စိတ်တိုင်းကျ နေရန် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခုတည်းသော စိုးရိမ်မှုသာ ရှိ၏။ ယင်းမှာ သူ့အဖေ စိတ်တိုင်းကျအောင် မနေတတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူ့အဖေ ဒေါက်တာ ရော့ဆီက သူ့အား စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်ခြင်းမှာ လုံလောက်သော အကြောင်း ရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူ့အစ်ကို ဖရင့်သည် ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် တစ်ခုလုံးတွင် နာမည် အကျော်ဆုံး နောက်တန်း ဘောသမား။ သူက ပိန်ချည့်ချည့်၊ အားကစား ဆို၍ ဘာမျှ ဝါသနာ မပါသူ။ အဖေသည် ဘောသမား သားကြီးကို ဂရုစိုက်နေသည့် အတွက် သားငယ် ဖြစ် သည့် သူ့ အပေါ်တွင် ဂရုစိုက်ချိန် ကောင်းကောင်း မရ။

ဒင်နီသည် သူ့အစ်ကို ဖရင့်လို မဟုတ်။ အတန်းထဲတွင် စာတော်သည်။ အဖေသည် သူ့ကို အထင်ကြီးဟန် မပြ။ သူ့အစ်ကို ဖရင့်သည် အရပ် ခြောက် ပေ နှစ်လက်မ ရှိပြီး သူ့ထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာလောက် ပိုမြင့်သည်။ ဘောလုံး ကွင်းထဲသို့ သူ ဆင်းလာလျှင် ပရိသတ် အပေါင်းက မတ်တတ်ထ၍ သောင်း သောင်းဖြဖြ လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးခံရသူ ဖြစ်သည်။

ဆံပင်နီနီ၊ မျက်မှန်လက်လက်နှင့် ဒင်နီသည် ထိုသို့သော ဩဘာ လက်ခုပ်သံများနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ ဒင်နီသည် ထူးခြားသည့် စန္ဒရားသမား တစ် ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့အမေကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ပြောသည်။ ထူးခြားပုံ

mgyoe.com

မှာ အရွယ်နှင့် မလိုက်။ တခြား မိဘများ ဆိုလျှင် သူတို့သား အတွက် များစွာ ဂုဏ်ယူကြပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ ရော့ဆီကာ သူ့သားငယ် ပရိသတ်ထဲတွင် စန္ဒရား တီးတော့မည် ဆိုလျှင် တစ်ခါမျှ နားထောင်လေ့ မရှိ။

ဤတွင် ဒင်နီသည် သူ့အစ်ကိုကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဒေါသ ထွက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမုန်းကြီး မုန်းလာသည်။ ဖရင့်သည် နတ်ဘုရား မဟုတ်။ သူလို ကိုယ်လို လူသား။ တစ်နေ့တွင် သူ့အဖေသည် သူ့ ကိုလည်း အသိအမှတ် ပြုလာရမည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၅၀ ခုနှစ်၌ တိုက်လေယာဉ်မှူး တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဖရင့်သည် ကိုရီးယား စစ်ပွဲတွင် ပစ်ချခံရသည်။ ဒင်နီ၏ မနာလို ဝန်တို့မူသည် ပျောက် သွား၏။ သူ့အစ်ကို အပေါ်တွင် မုန်းခဲ့မိသည့် အတွက် သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ် သည်။ ထို့နောက် သံဝေဂ ရသည်။ သူ့တွင်လည်း တာဝန် ရှိသည်ဟု သူ ထင် သည်။ သူသည် သူ့အစ်ကို သေအောင် ဆုတောင်းခဲ့မိသည်နည်း။

ကျောင်း အားကစားကွင်းကြီးကို ဖရင့် အမည်သို့ ဂုဏ်ပြု၍ အမည် ပြောင်းသည့် အခမ်းအနား၌ သူ့အဖေသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီး တင် ငိုသည်။ ဒင်နီသည် သူ ချစ်သည့် အဖေကို ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ကြည့် ၏။ အဖေ နှစ်သိမ့်မှုရအောင် သူ ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖေ ကျေနပ်အောင် သူ မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။

သူ့ အဖေသည် ဒင်နီ စန္ဒရားကျင့်သံကို ကြားလျှင် စိတ်ဆိုးသည်။ သွားဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်သော ဒေါက်တာ ရော့ဆီအဖို့ လွန်များ တဒီး ဒီး မြည်သံကြောင့် နားငြီးလှပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ရော့ဆီသည် သူ့ သားငယ် စန္ဒရားကျင့်ရန် မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် ဖော့တွေ တပ်ထားသည့် အလုံ ခန်း တစ်ခန်း ဆောက်ပေးသည်။

အဖေသည် သူ့ကို အလိုလိုက်သည့် အနေဖြင့် ထိုအခန်းကို ဆောက် ပေးခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ဒင်နီ သိသည်။ အဖေသည် သူ့ကို မြင်လည်း မမြင် ချင်၊ သူ့ လက်သံကို ကြားလည်း မကြားချင်သောကြောင့် အလုံခန်း ဆောက် ပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် ဒင်နီသည် သူ့အဖေ အချစ်ကို ခံချင်သည်။ ထိုသို့ အချစ်ခံရအောင်လည်း ကြိုးစားမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်သည်။ အဖေသည် အားကစား ကို ဝါသနာ ပါသူ ဖြစ်သည့် အတွက် အားကစား လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခု လုပ်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်သည်။

သူ့ အသက်အရွယ်တွင် အကောင်းဆုံး အားကစားနည်းမှာ အပြေးကျင့် သည့် လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နီသည် အပြေး အားကစား ဆရာ တစ်ဦးထံ သွား၍ နည်းနာ ယူသည်။

ယခု ဆိုလျှင် ဒင်နီသည် မနက် ခြောက်နာရီ အိပ်ရာထ၊ အဝတ်အစား လဲ၊ အိမ်မှ ထွက်လာ၍ အပြေး လေ့ကျင့်သည်။ ပြေးစတွင် ခြေထောက်တွေ နှာနေသည်။ သို့ရာတွင် ကြိတ်မှိတ် ခံ၏။ သူ့ အပြေးကျင့်ကြောင်းကိုလည်း မည်သူ့ကိုမျှ မပြော။ သူ ထူးချွန်မှ အဖေ့ကို ပြလိုက်ဦးမည်ဟု အားခဲသည်။

နွေဦးပေါက် ရာသီ ပထမဆုံးရက်တွင် အပြေး ဆရာက သူ့ အဖွဲ့သား များ၏ ကျန်းမာရေးကို စမ်းသပ်ရန် တစ်မိုင် အပြေးခိုင်းသည်။ တာ လေးပုံ သုံးပုံ အထိ ဒင်နီသည် ကျင့်သားရပြီး အပြေးသမားများနှင့် အတူ လိုက်နိုင် သည်။

ထိုစဉ် သူ့ အာခေါင်တွေ ခြောက်လာကာ ရင်ထဲတွင် မီးစကြီး ထိုး ထားသလို ပူလာသည်။ ခြေကလည်း လေးလာ၏။ ကွင်းလယ်ကောင်မှ ရပ် ကြည့်နေသည့် ဆရာက 'ဒင်နီ ဆက်ပြေး ဆက်ပြေး၊ မရပ်နှင့်' ဟု လှမ်းအော် သည်။

ဒင်နီသည် အဖေ အထင်သေးခံရမည် စိုးသဖြင့် နောက်ဆုံးတာ တစ် စိတ်ကို ခြေကုန်သုတ်သည်။ ပန်းဝင်သည်နှင့် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက် ၏။ အသက်ကို ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်။ ဆရာက စံချိန် နာရီကို ကြည့်ရင်း သူ့ကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။

'မဆိုးဘူးဟေ့၊ ငါတောင် အံ့ဩသွားတယ်၊ ငါးမိနစ် လေးဆယ့်ရှစ် စက္ကန့်နှင့် ရတယ်၊ ဆက်ကျင့်ရင် ဒီထက် မြန်မယ်၊ အမှန်ကတော့ တို့ပွဲတွေ မှာ ငါးမိနစ်လောက်နှင့် ဝင်နိုင်ရင် စံချိန်ကျိုးနေပြီ၊ သွား၊ အားကစားရုံ သွား ပြီး ဝတ်စုံနှင့် ဖိနပ် ထုတ်ချည်'

သူ့ ပန်းတိုင် ရောက်ခါနီးသည့်အတွက် ဒင်နီသည် ညနေ စန္ဒရားကျင့် သည့် အချိန်ကိုပင် ရပ်ထားကာ အပြေးကျင့်သည်။ နှစ်ဖာလုံ ကွင်းကို ဆယ် ခါ ဆယ်ငါးခါလောက် ပတ်ကျင့်သည်။ တစ်ပတ် ပြေးပြီးတိုင်း မောလိုက် သည်မှာ ဆိုဖွယ် မရှိ။

သီတင်းပတ်ပေါင်း များစွာ ကြာသည့်အခါ သူ့ ကြိုးစားမှုကို ဆုချသည့် အနေ ဖြင့် အပြေးဆရာက ဗယ်လီ အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ပြိုင်သည့် အပြေးပွဲတွင်

mgyoe.com

m g y o e . c o m သုံးမိုင် တာဝေးသမား အဖြစ် ရွေးသည်။

ဒင်နီသည် ထိုညတွင် သူ့ အဖေကို ပြောပြ၏။ ဒင်နီက သူ ရှုံးနိုင်သည် ဟု ပြောသည့်တိုင် ဒေါက်တာ ရော့ဆီက ပြိုင်ပွဲ ဝင်ပြိုင်ရန် တိုက်တွန်းသည်။

ထို စနေနေ့ ညနေတွင် ဒင်နီသည် သူ့ ကလေး ဘဝတွင် အပျော်ဆုံး သုံးမိုင်ကို တွေ့ကြုံလိုက်ရ၏။

တာ အထွက်တွင် သူတို့တစ်တွေ တန်းစီပြီး တထိတ်ထိတ်နှင့် တာ လွတ်မည့် အချိန်ကို စောင့်နေစဉ် ဒင်နီသည် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေသော အဖေနှင့် အမေကို မြင်ရသည်။

‘လူလေး၊ အားကုန် ပြေးလိုက်စမ်း၊ ရော့ဆီမျိုး အကြောင်းကို သိ အောင် ပြလိုက်စမ်း’ ဟု အဖေက အားပါးတရ ပြောသည်။

ထိုစကားများကြောင့် ဒင်နီ အားတက်သွားသည်။ မှန်မှန် ပြေးဖို့ သတိ ပေးနေသည့် အပြေးဆရာ၏ စကားများကိုပင် ကောင်းကောင်း မကြားလိုက်။ အချက်ပေး သေနတ် ဖောက်လိုက်သည်နှင့် ဒင်နီသည် ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာကာ တစ်အုပ်လုံးကို နောက်တွင် အပြတ်အသတ် ချန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့သားသည် အပြေး ချန်ပီယံဟု သူ့အဖေ ထင်နေသည်။

အပြေးဆရာကမူ တာထွက်တွင် သည်လောက် ပြတ်အောင် ပြေးရမလား ဟု စိတ်ဆိုးသည်။

တစ်ပတ် ပြေးပြီး၍ အဖေတို့ စင်ရှိရာသို့ လွမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ရသည့် အရာကို သူ မြင်ရ၏။ အဖေ၏ ဂုဏ် ယူ ဝင့်ကြွားသော အပြုံး ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ ဒင်နီ၊ ၁၇ စက္ကန့်ပဲ ရှိသေးတယ်ကွ၊ သိပ် မြန်နေတယ်၊ မြန်လွန်း နေတယ်’ ဟု ဆရာက အော်သည်။

‘ပြေးကွ၊ ပြေး’ ဟု အဖေက အော်၏။

အဖေနှင့် အမေတို့ အားပေးနေသဖြင့် ဒင်နီသည် နောက် ကိုက်လေးရာ တွင်လည်း ရှေ့က ပြေးနေ၏။

တာ တစ်ဝက် ကျိုးသည့် အချိန်အထိ ရှေ့က ပြေးနေဆဲ။ သို့ရာတွင် အဆုတ်များမှာ ပေါက်ကွဲတော့မတတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ နောက် တစ်ကွေ့သို့ အရောက်တွင် အောက်စီဂျင် မရတော့။ အားကစားသမားတို့ ပြောလေ့ ရှိသည့် အမော့ဆိုးခြင်းမျိုးဖြင့် လဲကျ သေသွားတော့မည်ဟုပင် ထင်သည်။

နောက်က လူသည် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်ကာ သူ့ကို ကျော်တက်သွား၏။

mgyoe.com

မဟုတ်ဘဲ ဒင်နီ၊ ပြေးစမ်းပါ။ ဇွဲ မရှိဘူးလား' ဟု အော်နေသော အဖေ အသံကို ကြားနေရသည်။

သူ ပန်းဝင်သွားသည့် အခါတွင် လက်ခုပ် တီးကြ၏။ ရုံးသော်လည်း ပန်းတိုင် ရောက်အောင် ပြေးနိုင်သည့် အရုံးသမား တစ်ယောက်ကို အားပေး နှစ်သိမ့်သည့် လက်ခုပ်သံများသာ ဖြစ်သည်။

အားကုန် မူးဝေလျက်ရှိရာမှ စင်မြင့်ဆီသို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အမေက အားပေးသည့် အနေဖြင့် ပြုံးလျက်။ အဖေကိုမူ မမြင်ရတော့။ အိပ် မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုကို မက်နေရသည်နှင့် အတူတူ။

အပြေးဆရာကမူ ကျေနပ်သည်။

'မင်းလောက် ဇွဲကောင်းတဲ့ ကောင်မျိုး ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ငါ့မိနစ် ဆယ့်ငါးစက္ကန့်နှင့် ရခဲ့သားပဲ၊ အလားအလာ ရှိပါတယ်'

'ပြေးလမ်းပေါ်မှာတော့ အလားအလာ မရှိတော့ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ရပ်တော့မယ်'

သူ စိတ်ပျက်သည်။ သူ ကြိုးစားသမျှသည် အရာမထင်။ ပို၍ပင် ဆိုး လာသေးသည်။ သူ ရှုံးခဲ့ရသည့် နေရာသည် သူ့အစ်ကိုကို ဂုဏ်ပြု၍ အမည် ပေးထားသည့် ဖရင့် ရော့ဆီ အားကစားကွင်း။

ဒင်နီသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် သူ့ဘဝဟောင်းကို ပြန်ရောက်လာ၏။ စန္ဒရား ခလုတ် များသည် သူ့အဖို့ စိတ်ပျက် အားငယ်ခြင်း ဟူသမျှတို့မှ ထွက်ပေါက်။ တခြား ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ စန္ဒရားကို နေ့ရော ညပါ ကျင့်သည်။

အသက် ခြောက်နှစ်သား ကတည်းက သူ စန္ဒရား သင်ခဲ့သည်။ သို့ရာ တွင် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် စန္ဒရား ဆရာမကြီးက ဒင်နီသည် သင်ရိုး ကုန်ပြီ၊ သူ ဘာမျှ မသင်နိုင်တော့ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောသည်။ သူ့သားကို ဆန် အိန်ဂျယ်လို ကောလိပ်တွင် ဂီတဆရာ လုပ်နေသည့် ဗီယင်နာမှ စန္ဒရားဆရာ ဂူစတပ် လင်ဒေါ ထံသို့ ပို့ပါဟု အကြံပေးသည်။

ဆရာကြီးက ဒင်နီ၏ လက်သံကို နားထောင်ပြီး သဘောကျသွားကာ သူ့ တပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်၏။

'ဆရာကြီးက ပြောတယ်၊ ကလေးက အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တော် တယ်တဲ့၊ ဒီပညာနှင့် အသက်မွေးရင်တောင် ဖြစ်တယ်တဲ့' ဟု အမေက အဖေ ကို ပြောပြသည်။

mgyoe.com

mg y o e 'ဟုတ်လား' ဟု အဖေက တစ်ခွန်းတည်း ပြောသည်။ ထိုမှအပ မည် သည့် ထင်မြင်ချက်ကိုမျှ မပေး။

စန္ဒရာ: ဆရာကြီး ဒေါက်တာ လင်ဒေါသည် စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည့်တိုင် နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည်။ သူ့အဖို့ ဒင်နီသည် စံပြ တပည့် တစ်ဦး။ ပါရမီ ရှိရုံမျှ မက ကြိုးစားလည်း ကြိုးစားသည်။ ဆရာကြီးက ဇာနီ၏ တီးလုံးကို တစ်နေ့ လျှင် တစ်နာရီ ကျင့်ရန် ပြောသော်လည်း ဒင်နီသည် သုံးလေးနာရီ ကျင့်သည်။

'ကျွန်တော့်လက် တိုးတက်လာရဲ့လား ဆရာကြီး' ဟု ဒင်နီက မရဲတရဲ မေးသည်။

'တိုးတက်တာပေါ့ကွ၊ ဒီလောက်လည်း မကြိုးစားပါနှင့်၊ အသက် ငယ် ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ၊ အပြင်ကလေး ဘာလေး ထွက်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး လည်း နေပါဦး'

သို့ရာတွင် ဒင်နီတွင် အချိန်မရှိ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆိုသည့် ကိစ္စများ ကိုလည်း သူ နားမလည်။ မြန်မြန် တော်ချင်သည်။ ကျောင်းတက်သည့် အချိန် နှင့် အိပ်ချိန်မှ လွဲလျှင် စန္ဒရာ့ခုံတွင် အချိန်ကုန်သည်။

အဖေသည် သူ့သား၏ အပေါင်းအသင်း မဆုံပုံကို သတိမပြုမိဘဲ နေ သည် မဟုတ်။ ထိုအခါတွင် သူ စိတ်ဆိုးသည်။

'ဟေ့ အမေကြီး၊ မင်း သား ဒီလို နေတာဟာ မကောင်းဘူးကွ၊ ဒီထဲ မှာ အချိန် ကုန်လွန်းတယ်၊ ဒီပြင် နေရာတွေမှာ ညံ့တိုင်း ဒီနေရာမှာ တော် အောင် လုပ်နေသလား မသိဘူး၊ သူ့အရွယ်မှာ ပိုးတာ ပန်းတာတို့ ဘာတို့ ရှိ ဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ အကြီးကောင် ဖရင့် ဆိုရင် ဒီအရွယ်မှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီ'

သူ့လို အဖေက မွေးသည့် သားမျိုးသည် အနုပညာကို ထိုမျှ လိုက်စား နေလျှင် ယောက်ျား မပီသရာ ရောက်တော့မည်ဟု တွေးမိတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရ သည်။

အမေကမူ သားအဖ နှစ်ယောက်ကို ထို့ထက် ရင်းနှီးလာစေချင်သည်။ သို့ ရင်းနှီးလာလျှင် အဖေ၏ အထင်သေးစိတ်သည် ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ညစာ စားပြီးသည့် အချိန်တွင် အမေသည် သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ကာ ရှောင်ပေးသည်။ သူတို့ သားအဖ

mg y o e . c o m

စကား ပြောကြပေစေပေါ့။

ဒင်နီနှင့် စကားပြောရသည်ကို သူ သဘောမကျ။ ထို့ကြောင့် အဖေ စိတ်တိုနေသည်။

‘ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘ပြေတာလည်း ပြေပါတယ်၊ မပြေတာတွေလည်း ရှိပါတယ်’

ဒင်နီသည်လည်း သူ့အဖေ ကဲ့သို့ပင် ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်။

အဖေသည် ထိတ်လန့်နေသည့် စစ်သား တစ်ယောက်လို မိုင်းတွေ မြုပ်ထားသည့် ကွင်းကို တက်နင်းမိမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

‘ဘာတွေ အဆင်မပြေတာလဲ’

‘ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် လို့ ထင်နေကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂီတသမား ဆိုတာ ကျွန်တော့်လိုချည်းပါပဲ’

‘ကျွန်တော့်လို ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲကွ’

ဒေါက်တာ ရောဆီ ချွေးပြန်စ ပြုလာသည်။

‘ဪ... ဂီတထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်နေကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်း ပါပဲ၊ ဂီတဟာ ကျွန်တော့် ဘဝ ဖြစ်ချင်တယ် အဖေ’

ဒေါက်တာ ရောဆီက မည်သို့ ပြန်ပြောရမည် မသိ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

‘အေး၊ မင်းဟာ ငါ့သား ဆိုတာ သတိထားပါ’

အဖေက တစ်ခွန်းသာ ပြောသည်။ သူ့သားကို ချစ်ကြောင်းကို ပြောင်ပြောင် မပြောဘဲ သွယ်ဝိုက် ပြောသည့်စကား။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် စန္ဒရား သွားကျင့်လိုက်ဦးမယ်’

ဒင်နီ ထွက်သွားသည့် အခါ၌ ဒေါက်တာ ရောဆီသည် အရက် တစ်ခွက်ကို ငဲ့သည်။ အင်း တော်သေးတာပေါ့လေဟု သူ တွေးသည်။ အခြား အရာများကို ဝါသနာပါမည့် အတူတူ ဂီတကို ဝါသနာပါသည်က ပိုကောင်းသည်။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပြီးသည့် နောက်တွင် ဒင်နီသည် ကျောင်းက တီးဝိုင်းများတွင် တစ်ကိုယ်တော် စန္ဒရား တီးပြ၏။ ဆရာကြီး၏ လမ်းညွှန်ချက်ဖြင့် ဗရမ်း၏ ခက်ခဲလှသော ဒုတိယ စန္ဒရား ကွန်ရှာတိုကို တီးပြသည်။ ရုံထဲတွင် သူ့မိဘတွေ အပါအဝင် ပရိသတ်တွေ အပြည့်။

မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် စင်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် အခါတွင် စူး

နေသော မီးမောင်းမှ အရောင်ကို မြင်ရသည်။ မျက်မှန် တပ်ထားသော သူ မျက်လုံးများသည် ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ စန္ဒရားနားသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူသည် သွက်ချာပါဒ လိုက်သူလို ဖြစ်နေသည်။

ဆရာကြီးက သူ့အနားသို့ လျှောက်လာကာ

‘ဘာမှ မစိုးရိမ်နှင့်၊ အဆင်သင့် လုပ်ထား’

ဒင်နီ၏ အကြောက်သည် ချက်ချင်း ပျောက်သွား၏။

လက်ခုပ်သံများက မစဲနိုင်။

ဦးညွတ်၍ သူ့ ဆရာကြီးကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် အခါ ဆရာကြီး၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဆရာကြီးက သူ့ တပည့်ကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်၏။

‘ဒီနေ့ ညကတော့ ငါ့သား အတွက် အဖေ ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ’

မိဘ၏ အချစ်ကို မွတ်သိပ် တောင့်တခဲ့သည့် သား တစ်ယောက် အဖို့ ထိုစကားများသည် ပီတိကြီးစွာ ဖြစ်ဖို့ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ထိုညကမူ ဒင်နီသည် ခံစားမှု အသစ် တစ်ခုဖြင့် ယစ်မူးနေသည်။ ထို ခံစားမှုသစ်သည် ပရိသတ်၏ ချစ်ခင် မြတ်နိုးမှု။

အထက်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်ကတည်းက ဒင်နီသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် သို့ သွားချင်နေသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လျှင် ဆရာ ကော်ရယ် သွန်ပဆန် ၏ အဆိုပညာကို သင်ရမည်။ အတီးဆရာ ဝေါလတာ ပစ္စတန်၏ အတီးပညာကို သင်ရမည်။ ထို မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်သာလျှင် အထက်တန်းတွင် သင်ခဲ့ရသည့် သိပ္ပံ၊ သင်္ချာနှင့် ပြည်သူ့ နီတိတို့ကို သူ အောင့်အည်း သင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖေကမူ သူ့သားကို ပရင့်စတန် တက္ကသိုလ်သို့ ထားချင်သည်။ ပရင့် စတန်မှ ဖစ်ဂျေရယ်တို့လို စာရေးဆရာ အကျော်အမော်တွေ ထွက်သည်။ သား အကြီးတုန်းကလည်း ပရင့်စတန်တွင် မထားလိုက်ခဲ့ရ။

သို့ရာတွင် ဒင်နီက သူ့စကားကို နားမဝင်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖေသည် လက်လျှော့လိုက်၏။

‘ဒီကောင်ကို ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာပဲ နေ ပေစေတော့’ ဟု အဖေက ပြောသည်။

သို့ရာတွင် အဖေ၏ သဘောထားကို ပြောင်းလဲစေသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် အယူသီးသည့် အထက် လွတ်တော်

အမတ် မက္ကာသီးက 'ကွန်မြူနစ်တို့ ခိုလှုံရာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်' ကို မဲလာခဲ့သည်။ အချို့သော ပါမောက္ခများက မက္ကာသီး၏ ပေါ်လစီကို လက်မခံကြ။

ခေါင်းမာသည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဒေါက်တာ ပူဆေကလည်း ထိုပါမောက္ခများကို ထုတ်ပစ်ရန် ငြင်းဆန်သည်။

'ဒီမှာ ငါ့သား၊ မင်း အစ်ကို ဖရင့်ဟာ ကွန်မြူနစ် ဝါဒရဲ့ အန္တရာယ်ကို တိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့ ကွန်မြူနစ်တွေ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကို မင်း ဘာကြောင့် သွားရမှာလဲ'

ဒင်နီက ဘာမှ မပြော။ ဂီတသည် နိုင်ငံရေး မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိ။

သားနှင့် အဖေ သဘောကွဲနေသည့် ကြားတွင် အမေသည် ကြားနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ အခက်အခဲကို ဖွင့်၍ တိုင်ပင်ရမည့်သူ ဆို၍ ဆရာကြီးလင်ဒေါ တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

ဆရာကြီးသည် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ချက်တော့ ဝန်ခံသည်။

'ဆရာကြီးတော့ မက္ကာသီး ဆိုတဲ့ လူကို ကြောက်တယ်ကွာ၊ ဟစ်တလာ တက်ခါစတုန်းက ဂျာမန်မှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ' ဟု ပြောသည်။

ဆရာကြီး လင်ဒေါသည် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် စကားကို ဖြတ်၏။ သူ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များသည် မပျောက်ကြသေး။ ထို့နောက် တိုးတိတ်စွာဖြင့်

'ဒီမှာ ငါ့တပည့်၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံးဟာ ထိတ်လန့်နေကြတယ်၊ မက္ကာသီးဟာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို အမိန့် ပေးနိုင်တယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ ဘယ်ဝါ့ကို ထုတ်ပစ်ရမယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ တက္ကသိုလ် အဓိပတိဟာ သိပ်သတ္တိ ကောင်းတယ်၊ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဆရာကြီး ချီးကျူးပါတယ်ကွာ'

'ဆရာကြီးက ဘယ်လို ချီးကျူးမှာပါလဲ'

'သူတို့ ကျောင်းကို မင်းကို လက်ဆောင် အဖြစ် ပို့လိုက်မှာပေါ့'

ဆရာကြီးက ထက်မြက်သည့် သူ့တပည့် အနားသို့ ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

မေလကျောင်းဖွင့်ရက်သို့ ရောက်လာသည်။ တက္ကသိုလ်များမှ မိမိတို့ တက္ကသိုလ်

များသို့ တက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ ပရင့်စတန်၊ ဟားဗတ်၊ ယေးလ်၊ စတင်း
ဖို့ တက္ကသိုလ်။ တက္ကသိုလ်များ အားလုံးကပင် ဒင်နီကို လိုချင်ကြသည်။
ဒေါက်တာ ရော့ဆီသည် ထိုစာများကို ကြည့်၍ ကျေနပ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ
သား ကျောင်းအရွေး မှားမည်ကိုမူ သူ စိုးရိမ်သည်။

ထို သီတင်းပတ် အကုန်တွင် အဖေက အရေးကြီးသည့် မေးခွန်းကို မေး၏။
မည်သည့် တက္ကသိုလ်သို့ တက်မည်နည်း။

‘ကျွန်တော် ဟားဗတ်ကိုပဲ သွားချင်တယ် ဖေဖေ’

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ယခုအချိန် အထိ ဒင်နီ မျှော်လင့်ချက်ကို မစွန့်သေး။ သူ တကယ်
သွားချင်နေသည် ဆိုလျှင် အဖေသည် အလျှော့ပေးလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်သည်။

သို့ရာတွင် အဖေသည် ကျောက်တုံး တစ်တုံးလို မာကျောသည်။

‘ဒီမှာ ငါ့သား၊ တို့တိုင်းပြည်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်၊
ဘယ်တက္ကသိုလ်ကိုပဲ သွားချင် သွားချင် သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာလည်း
လွက်လပ်စွာ သဘောကွဲလွဲခွင့် ရှိတယ်၊ ဒီတော့ မင်း သွားချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်
ကို သွားဖို့ အတွက် ငါ စရိတ် မထောက်ပံ့နိုင်ဘူး၊ ကဲ မင်းဘာသာ မင်း လွတ်
လွတ်လပ်လပ် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ၊ မင်းမှာ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိ
တယ် ဆိုတာ မင်း ပြောပြီးပြီ’

သူ့အဖေ သဘောကျအောင် ဆိုလျှင် သူ မျှော်မှန်းချက်တွေကို စွန့်
လွှတ်ရတော့မည်။

ယခုမူ သူသည် အဖေ၏ အကြိုက်ကို မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။ နောင်တွင်
လည်း မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။

‘ဒါတော့ ဖေဖေ သဘောပေါ့’

သူ့အသံသည် ကွဲအက်နေသည်။

နောက်ထပ် စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ သူ ထွက်
လာခဲ့သည်။ တံခါးထူထူကြီး နောက်မှ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုနေသော
အသံကို ကြားရ၏။

သို့တိုင် သူ စိတ်ထဲတွင်မူ လွတ်လပ်နေသည်။

ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်

သူသည် ရွှေမင်းသားကလေး ဖြစ်သည်။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားဖြူဖြူနှင့် အက်ပိုလို ကျောက်ဆစ်ရပ်တုပုံ။ မိန်းမတွေ သဘောကျပြီး ယောက်ျားတွေ အားကျသော သံလိုက်ဓာတ်မျိုး ရှိသည်။ အားကစား အမျိုးမျိုးတွင် ထူးချွန်သည်။ ဆရာတွေကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြသည်။ လူချစ် လူခင် များ၍ မျက်နှာ ပွင့်လန်းသူ ဖြစ်သည့်တိုင် စကားပြော ချိုသာ၍ ရိုသေ ကျိုးနွံသည်။

ချုပ်၍ ပြောရလျှင် သူသည် မိဘတိုင်း အားကျလောက်သည့် သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတိုင်းက သဘောကျသော ချစ်သူမျိုး ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် အမေရိကန်တိုင်း ဖြစ်လိုသော စံပြ အမေရိကန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ လူတိုင်းကပင် ထိုသို့ သဘောထားကြသည်။ သို့ရာတွင် တင့်တယ်သော ကိုယ်ဟန် ပြေပြစ်မှု အောက်တွင် ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ထို ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးသည် ဘိုးဘေး အစဉ်အဆက်မှ ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် ရေဝတီ အဖြစ် မွေးဖွားလာခြင်းပေတည်း။ သူ့အဖေသည် ထိုမျိုးရိုးကို ဖုံးကွယ်ရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့ပါ၏။ ရေဝတီ ဖြစ်ရခြင်းသည် ရှက်စရာ ဟူသော ဘရွတ်ကလင်မြို့က ကလေးဘဝတွင် ရခဲ့သည့် အမာရွတ်ကြီးကို သူ မမေ့။ ထိုအသိသည် သူ့ဝိညာဉ်ကို လှိုက်စားနေသည့် အနာကြီး ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် လူမျိုး စင်စစ် ဖြစ်ရလျှင် သူ့အဖို့ အစစ အဆင်ပြေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အဖေသည် သူ့ နောက်ဆုံး အမည်ကို ဖြုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၃၃ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် တရားရုံး တစ်ရုံးသို့ တက်၍ ဂျက်ကော့ ဂရန်းဝေါ အမည်မှ ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ် (အကြီး) ဟူသော အမည်သို့ ပြောင်းခဲ့သည်။

နောက် နှစ်နှစ် အကြာတွင် သူတို့ မြို့က ကလပ်တွင် ကျင်းပသည့် နွေဦးပေါက် ကပွဲတွင် အသားဖြူဖြူ မျက်နှာတွင် မှဲ့ခြောက်တွေ ရှိသည့် ချစ်စရာ မိန်းကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဘက်ဆီ နယူးမင်နှင့် တွေ့သည်။ သူတို့ နှစ်

ယောက်မှာ ဝါသနာချင်းလည်း တူကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဇာတ်ပွဲ ကြိုက်သည်။ အက ဝါသနာ ပါသည်။ အားကစားကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ရေဝတီ လူမျိုးတို့၏ ဘာသာရေး အယူသီးမှုတို့ကိုလည်း ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်ကြသည်။

ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသော ဆွေမျိုးများက ထုံးစံအတိုင်း ဘာသာရေး ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေနှင့် အညီ မင်္ဂလာဆောင်ခိုင်းမည် စိုးသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြသည်။

သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးက ပျော်စရာ။ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် သားယောက်ျားကလေးကို မွေးသည့်အခါ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးသည် ပို၍ ပျော်စရာ ကောင်းလာသည်။ သားကလေးကို ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ် ဂျူနီယာဟု အမည်ပေးကြသည်။

မီးခိုးတို့ မွန်နေသော ဆေးရုံ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်ရင်း သားယောက်ျားလေး မွေးသည် ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားရသည့်အခါ၌ အဖေသည် သန္နိဋ္ဌာန် တစ်ခုကို ချလိုက်၏။ သူ့သားသည် ရေဝတီ မိဘများမှ မွေးသည် ဆိုသည့် အဖြစ်ကြောင့် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာမငယ်စေရ။ မဖြစ်စေရ။ သူ့သားငယ်သည် အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ပထမတန်းစား နိုင်ငံသား တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။

ထိုအချိန်က အဖေသည် အမျိုးသား ဆက်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း တွင် ဒုတိယ မန်နေဂျာကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လောင်း အိုင်းလင်းရှိ သုံးဧက ကျယ်သော ခြံကြီးမှ တိုက်အိမ်ကြီးတွင် နေဆဲဖြစ်သည်။

နောက် သုံးနှစ် အကြာတွင် ညီမငယ် ဂျူလီကို မွေးသည်။ သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ပင် အမေ့ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ငွေရောင်ဆံပင်တို့ကို အမွေ ဆက်ခံသည်။ သို့ရာတွင် ဂျူလီတွင်မူ မဲ့ခြောက်များ ပါသည်။

သူတို့ ကလေးဘဝသည် ကြည်နူးစရာပင်။ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် စလုံးသည် အဖေ၏ စနစ်ဇယား အတိုင်း ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့ရသည်။ ရေကူး သင်ရသည်။ မြင်းစီး သင်ရသည်။ တင်းနစ်ရိုက် သင်ရသည်။ ဆောင်းတွင်း ဆိုလျှင် ရေခဲလျှောစီး သင်ရသည်။

သားငယ်ကို တင်းနစ် ကစားကွင်းတွင် ဘုရင် ဖြစ်အောင် အဖေက ကြီးကြပ် သင်ပေးသည်။

ပထမ အနီးရှိ တင်းနစ် ကလပ် တစ်ခုသို့ ဝင်သည်။ သို့ရာတွင် သား၏ အရည်အသွေးကို မြင်သည့်အခါ အဖေသည် စနေနေ့တိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဖောရက်စ်ဟီးသို့ ခေါ်သွားကာ ဝင်ဗယ်ဒမ်နှင့် အမေရိကန် တင်းနစ် ချန်ပီယံ

ရိက္ခာခို လိုးပက်ဇိထံ သွား၍ လေ့ကျင့်စေသည်။ ပွဲတိုင်းကို သူကိုယ်တိုင် ထိုင် ကြည့်ပြီး အားပေးသည်။ ဘယ်ရိုက်ချက် ဘယ်လိုနေသည် စသည်ဖြင့် ဝေဖန် သည်။

အဖေနှင့် အမေသည် သူတို့ သားသမီး နှစ်ယောက်ကို ဘာသာတရား မဲ့သူများ ဖြစ်လာစေချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆိုင်ယိုဆက် မြို့ကလေးတွင် ထိုသို့ နေ၍ မဖြစ်။ ဘာသာတရား မဲ့ခြင်းသည် ဒုတိယတန်းစား နိုင်ငံသား ဖြစ်ရ သည်ထက် ဆိုးကြောင်းကို တွေ့လာရသည်။

ထို့ကြောင့် အနီးရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဝတ်အသင်းသို့ ဝင်သည်။ သို့ ရာတွင် မှန်မှန် ဝတ်တက်ခြင်း မရှိ။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သူတို့ မိသားစုသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မှန်မှန် မသွား။ နာတာလူး အားလပ်ရက်တွင် ရေခဲ လျှောစီး ရောက်နေတတ်ပြီး အိစတာနေ့များတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက် နေတတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဝတ်အသင်းဝင်များ အဖြစ်တော့ ရှိ နေကြသည်။

သူတို့၏ ရေဝတီမျိုးရိုးကို ကလေးငယ်များအား ဖုံးဖိထားလျှင် နောင် တစ်နေ့တွင် သိမ်ငယ်စိတ် ပေါ်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ မျိုးရိုး ကို ဖွင့်ပြောကာ မိမိတို့သည် ကမ္ဘာဟောင်းမှ နေ၍ အမေရိကန်ပြည်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးထားကြသည်။

ဂျူလီကို ဘော်ဒါသို့ ပို့၍ ကျောင်းထားသော်လည်း ဂျေဆန်ကိုမူ အိမ်မှာပင် နေ၍ အက်တဲ ကျောင်းသို့ တက်စေသည်။ ဂျေဆန်သည် သူတို့ မြို့ကလေးကို သဘောကျသည်။ ကောင်မလေးတွေနှင့် ချိန်း၍ လည်ရသည် ကို သဘောကျသည်။ တင်းနစ် ပြီးလျှင် သူ ကြိုက်သည့် အားကစားနည်းမှာ ကောင်မလေးတွေနှင့် လျှောက်လည်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ တင်းနစ်တွင် အောင်မြင် သလို ထိုကိစ္စတွင်လည်း အောင်မြင်သူ ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်သည် အတန်းထဲတွင် စာတော်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်။ သို့ တိုင်အောင် သူ အဆင့်သည် တက္ကသိုလ်သို့ ဝင်နိုင်လောက်ရုံတော့ ရှိသည်။ သူကရော သူ့အဖေကပါ အထက်တန်းကျောင်း အောင်လျှင် ယေးလ် တက္ကသိုလ် သို့ သွားချင်သည်။

ယေးလ် တက္ကသိုလ်သို့ သွားချင်သည့် အကြောင်းမှာ ပညာရေးကြောင့် လည်း ပါသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့်လည်း ပါသည်။ ယေးလ် တက္က သိုလ် ကျောင်းထွက်သည် သုံးမျိုးစပ် မင်းစိုးရာဇာ ဖြစ်သည်။ လူကြီး လူ

mgyoe.com

ကောင်း၊ သုခမိန်နှင့် အားကစားသမားတို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့် ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ ဂျေဆန် ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသို့သော တက္ကသိုလ်မျိုးသို့ သွားရန် မွေးလာသူနှင့် တူသည်။

သို့တိုင်အောင် မေလ ၁၂ ရက်နေ့ မနက်တွင် စာတိုက်မှ ရောက်လာသော စာအိတ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မသင်္ကာစရာ ကောင်းနေသည်။ စာအိတ်က ပေါ့ပေါ့ကလေး။ စာအိတ်ထဲတွင် ပါသည့် စာသည် ခပ်တိုတို စာတစ်စောင် ဖြစ်ရမည်။ ဆွေးဖို့တော့ ကောင်းသည်။

ယေးလ် တက္ကသိုလ်က သူ့ ဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာကို ပယ်ချလိုက်လေပြီ။

ကျောင်းတွင် သူ့လောက် စာမတော်ရုံမျှမက သူ့လိုပင် မျိုးခြားသွေးပါသည့် တိုနီကို ကျောင်းဝင်ခွင့် ပြုလိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့ ဝမ်းနည်းမှုသည် ဒေါသ အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

ဂျေဆန်၏ အဖေသည် တစ်ခါက ယေးလ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက် ဖြစ်ခဲ့သည့် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ချက်ချင်း သွားတွေ့သည်။

‘ဆရာကြီး ခင်ဗျာ၊ တက္ကသိုလ်က တိုနီကိုတော့ လက်ခံပြီး ကျွန်တော့သားကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပယ်ချလိုက်တာလဲ၊ ဆရာကြီး ရှင်းပြပေးပါ’

ဆံပင်တွေ ဖြူနေသည့် ဆရာကြီးက ဆေးတံကို ဖွာရင်း ရှင်းပြသည်။

‘တိုနီတို့ အဖေတွေ အဘိုးတွေက ယေးလ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်တွေဗျာ၊ သူတို့မှာ အစဉ်အလာ ရှိတယ်၊ အဲဒီအချက်က တော်တော် စကားပြောတယ်၊ အေးလေ အစဉ်အလာ အစွဲအလမ်းက သိပ်ကြီးဘာကိုး’

‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဂျေဆန်လို လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်၊ အားကစားသမား တစ်ယောက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့’

‘တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်၊ မပြောပါနှင့်တော့’ ဟု ဂျေဆန်က တားသည်။ သို့ရာတွင် အဖေက မရပ်။

‘ဒီတော့ ဒီလို ကလေးမျိုးကို ဆရာကြီးတို့ ကျောင်းက ဘာဖြစ်လို့ မလိုချင်သလဲ ဆိုတာကိုတော့ သိပါရစေ’

ဆရာကြီးသည် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှီသည်။

‘ဒီမှာ မစွတာ ဂီးလ်ဗတ်၊ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့မှာ ဘာ အာဏာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ သိရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့’

တက္ကသိုလ် နွေညများ

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ကျွန်တော် သိတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့က လူကြီးတွေက အတန်းတိုင်းမှာ အချိုးအစား ညီညီ ဝင်ခွင့် ပေးချင်တယ်လေ’
‘ခင်ဗျာ၊ အချိုးအစား ညီညီ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်ဒေသက ကျောင်းသား ဘယ်လောက် လက်ခံမယ် ဆိုတာရယ်၊ ဒီအထဲမှာ ကျောင်းသားဟောင်းတွေရဲ့ သားသမီးတွေကို ဦးစား ပေးရမယ် ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ အထက်တန်းနှင့် အောက်တန်းကျောင်းက လာတဲ့ ကျောင်းသား ဦးရေကို မျှပေးရမယ် ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဂီတသမား၊ အားကစားသမား ဘယ်လောက် ပါရမယ် ဆိုတာရယ်’

အဖေသည် ကျောင်းအုပ်ကြီး စကားကို ရိပ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ဟန်ဆောင်လျက်က

‘ဆရာကြီး ခင်ဗျား၊ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါ၊ အဲဒီအချက်တွေ အပြင် ဘာ သာရေး နောက်ခံ ရာဇဝင်တို့ ဘာတို့လည်း ပါတယ် မဟုတ်လား’

ဆရာကြီးက လေအေးကလေးဖြင့်

‘အင်း ဆိုပါတော့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသား ဦးရေ ဘယ်ရွေ့ ဘယ်မျှသာ လက်ခံရမယ် ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တော့ မရှိပါ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရေဝတီ ကျောင်းသား ဦးရေ ဘယ်လောက် လက်ခံရမယ် ဆိုတာ ကိုတော့ ကန့်သတ်ထားတယ် ခင်ဗျ’

‘ဒါက တရားဥပဒေနှင့်မှ မညီတာ ခင်ဗျာ’

‘ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေဝတီဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည် မှာ လူဦးရေရဲ့ နှစ်ရာခိုင်နှုန်းခွဲလောက်ပဲ ရှိတာပဲ၊ အချိုးအစား အတိုင်း ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က လေးဆတောင် ပိုပြီး လက်ခံထားတာပါ’

အဖေ မငြင်းတော့။ ဆရာကြီးသည် သူ့ ကျောင်းတွင် ရေဝတီ ကျောင်း သား ဦးရေ ရာနှုန်းမည်မျှ လက်ခံသည်ကို ကောင်းကောင်း သိသည်။

သူ့အဖေထံမှ ဒေါသမုန်တိုင်းကြီး တိုက်လာတော့မည်ကို ဂျေဆန် သိ သည်။ ထိုမုန်တိုင်းကြီးကို သူ ရှောင်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို မလိုချင်တဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ကျွန်တော်လည်း မသွားချင်ပါဘူး အဖေရာ၊ သူတို့ ယေးလ် တက္ကသိုလ်က လက်မခံလည်း မနေ ရုံပေါ့’

ဂျေဆန်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘ကျွန်တော့် ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာကြီး’ ဟု ပြော၏။

mgyoe.com

မဂ်ယော့ 'ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ဒီလို ခံစားရမယ် ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ တစ်ဖက်ကနေ ကြည့်တော့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ တကယ်တော့ မင်း နောက်ထပ် ရွေးမယ့် ကျောင်းဟာ အလွန် ကောင်းတဲ့ ကျောင်းပါ၊ တချို့က တော့ ဟားဗတ် ဝက္ကသိုလ်ဟာ တို့တိုင်းပြည်မှာ အကောင်းဆုံး တက္ကသိုလ် လို့တောင် ယူဆကြသေးတာပဲ'

သီယိုဒို လင်းဗရိစ်

သူသည် အပြင် ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ အချို့သော မိဘများမှာ ငွေရေး ကြေးရေး အခက်အခဲကြောင့် သားသမီးများကို ကျောင်းဆောင်သို့ ပို့၍ မထား နိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် နေ့ကျောင်းသား အဖြစ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် သို့ လာ၍ တက်ကြရသည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် ဘတ်စ်ကားဖြင့် ဖြစ်သော ဖြေအောက်ရထားဖြင့် ဖြစ်စေ အိမ်သို့ ပြန်ကြရသည်။

သူသည် တိုသို့သော ကျောင်းသား တစ်ယောက်။

ရယ်စရာတော့ ကောင်းသည်။ သီယိုဒို လင်းဗရိစ်သည် တက္ကသိုလ် ပရိုဂျက်ထဲမှာ မွေးဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ ဆိုကရေးတီးသည် ၁၉၃၀ ခုနှစ်များ တစ်ဝိုက်တွင် ဂရိမှ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဝိုက်ဒင်းနား တက္ကသိုလ် ပိဋကတ်တိုက်ကြီး မြောက်ဘက်ရှိ မက်ဆာချူးဆက် ရိပ်သာ လမ်းမပေါ်တွင် ဖွင့်ထားသည့် မာရသွန် ပျော်ပွဲစားရုံ ပိုင်ရှင် ဖြစ် သည်။

သူ့အဖေ ပျော်ပွဲစားရုံ ပိုင်ရှင်သည် သူ့ဆိုင်အကြောင်းကို အမြဲ ကြား လေ့ ရှိသည်။ သူ့ဆိုင်သည် အဘိဓမ္မာ ဆရာများသာမက ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ဆေးပညာနှင့် ဘောဂဗေဒတို့တွင် နိုဘယ်ဆု ရသူများ လာရောက် စုဝေးရာဟု သူ အမြဲပြောသည်။ ထိုမျှမက သူ့ဇနီးသည် လုပ်သည့် ရှောက်ရည်စိမ် သိုး ကလေးသားကင်သည် အကောင်းဆုံးဟု ဆိုကြသည်။

သူ့သားအကြီး သီယိုဒိုသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဝင်းထဲတွင် ရှိသည့် ကိန်းဗရစ် အထက်တန်းကျောင်းနှင့် လက်တင်ကျောင်းသို့ တက်နေသူ ဖြစ်သည်။

လင်းဗရိစ်၏ မိဘများသည် တက္ကသိုလ်မှ ဆရာများ၊ ပညာရှိများကို လေးစား ကြည်ညိုရင်း ရှိသည့် အလျောက် သူတို့ သားငယ်သည်လည်း ဟား

mgjoe.com

ဗတ် တက္ကသိုလ်ကို သွားချင်သည်မှာ သဘာဝကျသည်။

အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရောက်သည့် အခါတွင် အရပ် မြင့်မြင့်၊ အသား ညိုညိုနှင့် သီယိုဒိုကို သူ့အဖေက အချိန်ပြည့် စားပွဲထိုး အဖြစ် တာဝန် ပေးလိုက်၏။ ဤတွင် သီယိုဒိုသည် တက္ကသိုလ်မှ ပညာရှိ သုခမိန်များနှင့် ပို၍ နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံလာခဲ့ရသည်။ သုခမိန်တွေက သူ့ကို အရေးတယူ နှုတ် ဆက်လျှင်ပင် သီယိုဒို ပီတိ ဖြစ်နေလေပြီ။

ဘာကြောင့် သူ ထိုသို့ ပီတိ ဖြစ်ရသည်ကို သူ စဉ်းစားမရ။ စားစရာ ပန်းကန်ပြားကလေး တစ်ချပ်ကို ကိုင်လိုက်သည်က အစ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် က ဆရာများ၏ ဟန်ပန်သည် ဘာကြောင့် စွဲမက်စရာ ကောင်းနေပါလိမ့်။

တစ်ညနေတွင် အဖြေကို သူ တွေ့၏။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဆရာ၏ ဟန်သည် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသည်ဟန်။ တက္ကဗေဒ အကြောင်းကို ပြောနေစဉ်မှာ ဖြစ်စေ၊ ဆရာသစ် တစ်ယောက်၏ ဇနီး အကြောင်းကို ချီးမွမ်း ပြောနေကြစဉ်မှာ ဖြစ်စေ သူတို့၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုသည် ရောင်ခြည် တစ်ခုလို အနီး တစ်ဝိုက်တွင် ဖြာထွက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဘာမျှ မရေရာသည့် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သော သီယိုဒိုသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စောင့်စည်းတတ်သော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဆရာတို့၏ အရည်အချင်းကို သဘောကျသည်။ သူတို့၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကို အထင်ကြီးသည်။

သူတို့ကို ကြည့်ပြီး သူ ဘဝပန်းတိုင် တစ်ခုကို သူ ရှာတွေ့သည်။ သူလည်း သူတို့လို ပညာတတ် သုခမိန် တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက် တစ်ယောက်မျှ သာမက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။

သူ မျှော်မှန်းချက်ကို အဖေကလည်း သဘောကျသည်။

ညစာ ထမင်းဝိုင်းတွင် အဖေက သူ့သားကြီး သီယိုဒို၏ အလားအလာ တို့ကို ပြောပြသည့် အခါတွင် ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ဖြစ်သည့် ဒပ်ဖနီနှင့် အယ်လက်ဇန်ဒါတို့ မျက်နှာမကောင်း။

‘ဘာဖြစ်လို့များ အစ်ကိုကို ဒီလောက် အထင်ကြီးနေရသလဲ မသိပါဘူး ဗျာ’ ဟု ညီငယ် အယ်လက်ဇန်ဒါက မနာလို ဝန်တိုသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါကတော့ သူက တော်တာကိုးကွ၊ ငါ့သားသမီးတွေထဲမှာ သီယိုကမှ လင်းဗရိစ် ဖြစ်မယ့်ကောင်ကွ’ ဟု အဖေက ပြုံး၍ ပြောသည်။ အဖေသည်

မလင်းဗရိစ်' ဟူသော စကားလုံး၏ နှစ်ခွဲ အဓိပ္ပာယ်ကို သုံးပြုလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်နေပုံ ရသည်။ လင်းဗရိစ်သည် သူတို့ အမျိုး၏ အမည် ဖြစ်ပြီး ဂရိ ဘာသာစကားတွင် 'တောက်ပသော' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်လည်း ထွက်သည်။

ပရက်စကော့ လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသော သီယိုဒို၏ အခန်းကလေး မှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကိုက် နှစ်ရာခန့် အကွာတွင် မီးရောင်တွေ ပြီးပြန်နေ သော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဝင်းကြီးကို မြင်ရ၏။ ဘာမျှ မဝေး။ တကယ့် အနီးကလေး။ တစ်ခါတလေ စိတ်ပျက်သည့် အခါများတွင် သီယိုဒိုသည် ထို မီးရောင်များကို ငေးကြည့်ကာ 'ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဟားဗတ်ဟာ ငါနှင့် နီးနီးကလေးပါ' ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားပေးသည်။ သူသည် ဂရိ ဒဏ္ဍာရီထဲတွင် ပါသည့် အိုဒေးဆီးယတ်စ်လို ဖေစိယျ ကျွန်းအနီး လှိုင်းတံပိုးထန်သော ပင်လယ်ကြီးထဲတွင် ကူးခတ်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရှည်လျားလှသော ဘဝ တိုက်ပွဲတွင် သူ့ပန်းတိုင်ကို မြင်နေရပြီ။

ဒဏ္ဍာရီ စိတ်ကူးများဖြင့် သီယိုဒိုသည် ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် သူ့ကို စောင့်နေသည့် အပျိုစင်ကို အိပ်မက် မက်ကြည့်သည်။ ကျွန်းပေါ်က နော်ဆီကာ မင်းသမီးလို ရွှေရောင် ဆံပင်တွေနှင့် အပျိုစင် တစ်ဦး။ သီယိုဒို၏ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အိပ်မက်ကို ရက်ကလစ် သမီးပျိုများကလည်း သဘောကျကြသည်။

သို့ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးတန်း အတွက် ဟိုးမား၏ 'အိုဒက်ဆေ' ကို သူ ဖတ်၍ အခန်း ၆ တွင် ပါသော ပင်လယ်ကမ်းခြေပေါ်တွင် လာတင် နေသော အမျိုးကောင်းသားကို နော်ဆီကာ မင်းသမီးက ချစ်ခင် စုံမက်သွား ခန်းကို ဖတ်ရသည့်အခါ တက္ကသိုလ် မြကျွန်းသာသို့ သူ ရောက်သွားလျှင် လည်း ထိုအတိုင်းပင် ကြိုဆိုကြလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်မှန်းခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သီယိုဒိုသည် အင်္ဂလိပ်စာတွင် အောင်မှတ်လောက်ကိုသာ ရခဲ့သည်။ အတန်းထဲတွင် အမှတ် အများကြီး မရသည့်တိုင် အမှတ်ကတော့ အမြဲတမ်း ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် အမှတ် အားလုံး ပေါင်းလျှင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကိုတော့ ဝင်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်သည်။

သီယိုဒိုသည် အတန်းထဲတွင် အဆင့် ၇ မှ အောင်သည်။ ပျမ်းမျှ အမှတ်ထက် သာရုံကလေးသာ ရှိသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် အလွန် ထူးချွန်သူများကိုသာ လက်ခံလေ့ ရှိရာ ယခု သူက ပျမ်းမျှထက် သာရုံကလေး သာ ရှိသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း သီယိုဒိုသည် စားပွဲထိုးလုပ်ရင်း စာကျက် ရသူ ဖြစ်သဖြင့် စာအတွက် ကောင်းကောင်း အချိန်မပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့် မျှော်

mgyoe.com

တက္ကသိုလ် နေ့ညများ

လင့်ချက် သိပ်မထားရန် အဖေ့ကို ပြောရသည်။

သို့ရာတွင် အဖေ အားမလျှော့။ သူ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် လာကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ထောက်ခံချက်သည် ထိရောက်လိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။

ထိလည်း ထိရောက်ပါ၏။ သီယိုဒိုကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က လက်ခံလိုက်သည်။ စတိုင်ပင်တို့ ဘာတို့တော့ မရ။ အိမ်မှပင် ကျောင်းတက်ရမည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သား ဘဝကို စာသင်ခန်းထဲလောက်မှာသာ တွေ့နိုင်မည်။ ကျန်အချိန်များတွင်မူ သူ ကျောင်းလခ ဒေါ်လာ ခြောက်ရာ အတွက် ပျော်ပွဲစားရုံတွင် စားပွဲထိုး အဖြစ် ဆက်လုပ်ရဦးမည်။

သို့ရာတွင် သီယိုဒို စိတ်မပျက်ပါ။ မိမိသည် အိုလံပစ် တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လော။ တောင်ထိပ် ရောက်အောင် တက်ဖို့သာ လိုတော့သည် မဟုတ်လော။

သီယိုဒိုသည် အမေရိကန် အိပ်မက်ကို ယုံသူ ဖြစ်သည်။ အရာ တစ်ခုကို ကိုယ်က လိုချင် တောင့်တပြီး စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ကြိုးစား အားထုတ်သည် ဆိုလျှင် အောင်မြင်ရမည် ဆိုသည့် အမေရိကန်တို့၏ စိတ်ထားကို သူ ယုံကြည်သည်။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို သူ ရောက်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထရှိုင် မြို့ကြီးကို သိမ်းနိုင်အောင် အားထုတ်သော အာခိလီ၏ အားထုတ်မှုမျိုးဖြင့် သူ ကြိုးစားသည်။

ထို အာခိလီသည် အဖေ၏ ဆိုင်တွင် ညတိုင်း စားပွဲထိုးနေ၍ မဖြစ်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့

အင်ဒရူး အဲလီယော့တို့ အမျိုးထဲတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အစဉ်အလာသည် ၁၆၄၉ ခုနှစ် ကတည်းက ရှိခဲ့သည်။

အင်ဒရူး၏ ကလေးဘဝက မပူမပင် မကြောင့်မကြ။

သူ့အဖေနှင့် အမေသည် အိမ်ထောင် ကွဲသွားကြသည့်တိုင် သား တစ်ယောက် အနေဖြင့် လိုအပ်သမျှတို့ကို အပြည့်အစုံ ဖန်တီးပေးကြသည်။ သူ တွင် အင်္ဂလိပ် ကလေးထိန်း ရှိသည်။ မွေးပွ ဝက်ဝံရုပ် ကစားစရာတွေ ရှိသည်။ သူ မှတ်မိသည့် အရွယ်လောက်က စ၍ သူ့ကို အကောင်းဆုံး ဘော်ဒါကျောင်း

mgjoe.com

m များသို့ ပို့သည်။ ပိုက်ဆံ အကုန်အကျ အများဆုံးသော နွေရာသီ ကျောင်းများသို့ အပ်သည်။ သူ့ဘဝ လုံခြုံရေး အတွက် အဖေနှင့် အမေတို့က ဘဏ်တွင် ငွေစု ပေးထားသည်။

ချုပ်၍ ပြောရလျှင် အဖေနှင့် အမေသည် စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် ဂရုစိုက်မှုမှ အပ ကျန် လိုအပ်သမျှကို အကုန် ဖြည့်စွမ်းပေးသည်။

သူ့ မိဘနှစ်ပါးသည် သူ့ကို ချစ်ကြသည် မှန်ပါ၏။ ထို အချက်ကို ပြောစရာမလို။ မလိုသည့် အတွက်လည်း သူ့ကို ချစ်ကြောင်းကို တစ်ခါမျှ မပြောကြ။ သူတို့သားသည် မည်သူ့ကိုမျှ မှီခိုခြင်း မရှိဘဲ ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် သမား တစ်ယောက်ဟု သဘောထားကြောင်းကို သူတို့သား အင်ဒရူး သိမည်ဟု သာ ယူဆထားလိုက်ကြသည်။

သို့တိုင်အောင် အင်ဒရူးသည် သူတို့ အမျိုးထဲတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် နှင့် မတန်ဆုံးသူမှာ သူဖြစ်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသည်။ ‘သူတို့က ကျွန် တော်ကို အဲလီယော့မျိုးမို့လို့ ကျောင်းမှာ လက်ခံတာပါဗျာ’ သူက သူ့ကိုယ် သူ နှိမ့်ချသည့် အနေဖြင့် မကြာခဏ နောက်ပြောင် ပြောတတ်သည်။

သူ ဘိုးလေးများသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် အရှိန်အဝါ ကြီးခဲ့ သူများ ဖြစ်သည့် အတွက် အင်ဒရူးသည် သူ့ကိုယ်သူ သိမ်ငယ်စိတ် ဝင်နေ သည်။

အမှန်အားဖြင့်မူ အင်ဒရူးသည် ဉာဏ်ကောင်းသည့် လူငယ် တစ်ယောက်။ စကားလည်း နည်းသည်။ အလယ်တန်း ကတည်းက သူ ရေးခဲ့သည့် မှတ်တမ်း များကို ကြည့်လျှင် ထိုအချက်ကို သိနိုင်သည်။ အင်ဒရူးသည် ဘောလုံးကန် ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် တောင်ပံမှ ကစားသူ ဖြစ်ရာ သူ၏ ထောင့်ကန်ဘောများကြောင့် နာမည် ရသွားသည့် ရှေ့တန်း အလယ်လူများ လည်း မနည်းတော့။

ထိုအချက်သည် သူ့စရိုက်ကို ဖော်ပြသည့် အညွှန်း ဖြစ်၏။ သူသည် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ကူညီလိုက်ရလျှင် ပျော်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဘောလုံးကွင်း အပြင်တွင်လည်း အင်ဒရူးသည် သနား ညှာတာတတ်သူ ဖြစ်၏။ စဉ်းစားဉာဏ် ရှိသူ ဖြစ်၏။ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သူ ဖြစ်၏။

သူသည် သူ့ အရည်အသွေးများ အတွက် ဘဝင်မြင့်ခြင်း မရှိသော်လည်း သူ့ အပေါင်းအသင်းများကမူ ‘အရမ်း သဘောကောင်းတဲ့ကောင်’ ဟု ပြော စမှတ် ပြုကြသည်။

mgyoe.com

တက္ကသိုလ် နေ့ညများ

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် သူ့လို ကျောင်းသားကို ရသည့် အတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ သို့ရာတွင် အင်ဒရူး အဲလီယော့ (၁၉၅၈ ခုနှစ် ကျောင်းဆင်း) ၌ အခြားသော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်များနှင့် မတူ တစ်မူကွဲပြား သော အရည်အချင်း တစ်ခု ရှိသည်။

သူသည် မျှော်မှန်းချက် ကြီးသူ မဟုတ်။

စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့ မနက် ငါးနာရီ သာသာတွင် ဂရေးဟောင်း အဝေး ပြေး ဘတ်စ်ကားကြီး တစ်စီးသည် ဘော့စတွန် မြို့လယ်ရှိ ညစ်ပတ် ပေရေ သော ကားဂိတ်တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။ ချွေးသံတွေ စိုရွဲကာ ညစ်ပတ်နေသော ဒင်နီသည် ခရီးသည်များနှင့် အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ သူ့ အဝတ် အစားတွေက ကြေမွလျက်။ ဆံပင်နီနီက ဖရိုဖရဲ။ သူ့ မျက်မှန်မှာပင်လျှင် ဖုန် တွေ ကပ်လျက်။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်က အနောက်ဘက် ကမ်းခြေမှ သူ ထွက်လာခဲ့ သည်။ သူ့ အိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာ ၆၀ ပါလာရာ ယခု ၅၂ ဒေါ်လာ ကျန်သေး သည်။ အမေရိကတိုက် တစ်ဝန်းကို ဖြတ်လာခဲ့စဉ် သူသည် တစ်လမ်းလုံး အငတ်ခံလာခဲ့သည်။

မောလည်း မောလှပြီ။ သူ့တွင် ပါလာသည့် တစ်လုံးတည်းသော လက် ဆွဲသေတ္တာကိုပင် အနိုင်နိုင် ဆွဲရသည်။ သေတ္တာထဲတွင် ဂိတမှတ်စုများနှင့် ရုပ် အင်္ကျီ တစ်ထည် နှင်ထည်သာ ပါလာခဲ့သည်။ သူသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဘက်သို့ သွားသည့် မြေအောက် ဘူတာရုံဆီသို့ သားရေသေတ္တာကြီးကို မနိုင် တနိုင် ဆွဲလာသည်။ ပထမ တက္ကသိုလ် ဝင်းထဲရှိ ကျောင်းသားသစ်များ နေ ရမည့် ဟိုဝါသီ အဆောင် ၆ သို့ သွားသည်။ မှတ်ပုံတင် ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီး အောင် လုပ်သည်။ အချိန်ရှိတုန်း မြို့ထဲသွားပြီး ကယ်လီဖိုးနီးယား ဂိတ သမဂ္ဂ မှ ပြောင်းခွင့် ပေးလိုက်သည့် လက်မှတ်ကို ဘော့စတွန် ဂိတ သမဂ္ဂသို့ သွားပြ ရဦးမည်။

‘သိပ်တော့ မျှော်လင့်ချက် မထားနှင့်ကွာ၊ တို့ဆီမှာလည်း အလုပ်လက်မဲ့ စနွှား ဆရာတွေ သန်းချီ ရှိနေတယ်၊ စနွှားတီးတဲ့ အလုပ်ကို ရနိုင်မယ့် နေရာဆိုလို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေမှာပဲ ရှိတော့တယ်၊ တို့ သမဂ္ဂ စရိတ်တွေ

mgjoe.com

ကိုတောင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေက ထောက်နေတာ' ဟု မှတ်ပုံတင်သည့် စာရေးမကြီးက ပြောလိုက်သည်။

စာရေးမကြီးသည် လက်သည်းနီတွေ ဆိုးထားသည့် လက်ဖြင့် နို့တစ်စာတွေ ကပ်ထားသည့် ဘုတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'မင်း ဘယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ကြိုက်သလဲ ဆိုတာကိုသာ ရွေးပေတော့'

ထိုနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက် မနက် ရှစ်နာရီ မထိုးမီ ကလေးတွင် လောင်းအိုင်းလင်းနယ် ဆိုင်ယိုးဆက် မြို့ကလေးမှ အိမ်တွင် ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

သူ့အခန်းသည် အခြား အခန်းများထက် ပို၍ နေရောင်လင်းနေသည် ထင်ရ၏။ အားကစားဆု ရခဲ့သည့် ဒိုင်းများ ငွေခွက်များကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်။

ဂျေဆန်သည် မုတ်ဆိတ် ရိတ်ပြီးနောက် ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်သည်။ ထို့နောက် တင်းနစ် ရိုက်တံများ၊ သက္ကလတ် ဘောလုံးပျော့ ရိုက်တံများနှင့် အတူ သူ့ အဝတ်အစား သေတ္တာကို ဆွဲကာ အမိုးရပ်၍ ရသည့် ၁၉၅၀ ခု မာကျူရီ ကားကြီးဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်ထားသည့် မာကျူရီ ကားကြီးဖြင့် စာတိုက်လမ်း အတိုင်း မောင်းသွားချင်သည်။

အိမ်အောက်တွင် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရန် စောင့်နေကြသည့် အိမ်သားများ အားလုံးကို တွေ့ရ၏။ အဖေ၊ အမေ၊ ဂျူလီ၊ ဂျင်နီ၊ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် သူတို့အိမ်တွင် ဥယျာဉ်မှူး လုပ်နေသည့် သူ့ ယောက်ျား မက်စ်ဝဲ။

အားလုံးက နမ်းရှုပ်ကြသည်။ ပွေ့ဖက်ကြသည်။ အဖေက ဆုံးမစကား ခပ်တိုတို ပြောသည်။

'မင်းကို ကံကောင်းပါစေလို့ အဖေ ဆုမတောင်းတော့ဘူး ငါ့သား၊ မင်းက ကံကောင်းနေပြီးသား ဆိုတော့ မလိုတော့ပါဘူး၊ မင်းဟာ နံပါတ်တစ်ဖြစ်ဖို့ မွေးလာတာ၊ တင်းနစ် ကွင်းပေါ်မှာသာ နံပါတ်တစ် မဟုတ်ဘူး၊ အစစ အရာရာမှာ နံပါတ်တစ်'

အဖေ၏ နှုတ်ဆက်စကားကို ကြားလိုက်သည့် အခါတွင် သူ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိခိုက်ဟန်မပြ။ အိမ်သူ အိမ်သားတွေနှင့် ခွဲရသဖြင့် နဂိုက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရသည့် အထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ပြောလိုက်

တက္ကသိုလ် နေ့ညများ

သော အဖေစကားကြောင့် သူ ပို၍ ထိခိုက်သည်။

သို့တိုင်အောင် ထိုနေ့က ရာပေါင်းများစွာသော မိဘများက ရာပေါင်းများစွာသော သူတို့ သားများအား ထိုသို့ နှုတ်ဆက် အားပေးစကား ပြောကြသည်ကိုသာ သူ သိလျှင် သူ ကျေနပ်မည် မချ။

နောက် ငါးနာရီ အကြာတွင် ဂျေဆန်သည် သူ နေရမည့် ကျောင်းသားသစ်များ အဆောင် ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ အခန်းက စထရေ့စ် အေ ၃၂။ စုတ်ပြတ်နေသော စာရွက်ဝါကလေး တစ်ရွက်ကို တံခါးတွင် တိပ်ဖြင့် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘မိတ်ဆွေ အခန်းဖော်၊ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော် တစ်ရေး တစ်မော အိပ်တတ်သည်၊ ကျေးဇူးပြု၍ မဆူပါနှင့်၊ ကျေးဇူးတင်ပါသည်’ ဆိုသည့် စာတန်းကို တွေ့ရသည်။

အောက်တွင် ဒီဒီဟု လက်မှတ်ထိုးထားသည်။

ဂျေဆန်သည် အသံမကြားအောင် သော့ကို ဖွင့်ပြီးနောက် သူ့ပစ္စည်းများကို အခန်းလွတ် တစ်ခန်းသို့ ခြေဖျားထောက်၍ သယ်လာခဲ့သည်။ သူ့ သေတ္တာကို သံခုတင်ပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ကျောင်းသားတွေ ၂၃ဟို သွားလာနေသော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဝင်းကြီးကို အတိုင်းသား မြင်ရသည်။ အသံဗလံများကိုလည်း ကြားရ၏။ ကိစ္စမရှိ။ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲကို လျှောက်ကြည့်ဖို့ အချိန်ရှိသေးသည်။ အညောင်းပြေ တင်းနစ် တစ်ပွဲ နှစ်ပွဲတော့ ရိုက်ချိန် ရှိသေးသည်။ အင်္ကျီဖြူ၊ ဘောင်းဘီဖြူ ဝတ်ထားလျက် ဂျေဆန်သည် ဝီလဆန် တင်းနစ် ရိုက်တံနှင့် စပေါလ်ဒင် ဘောလုံး သံဘူးကို ကောက်ကိုင်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်က သူ့ကို အနိုင်ရအောင် ရိုက်သွားခဲ့သည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ တင်းနစ်သမား တစ်ယောက်နှင့် သွားတွေ့သည်။ သူကလည်း ဂျေဆန်နှင့် တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ပွဲ နှစ်ပွဲလောက် ရိုက်ကြ၏။ ဂျေဆန် လက်တက်နေသည်ကို ချက်ချင်း သူ သိလိုက်သည်။

တင်းနစ်ရိုက်ပြီးသည့် အခါတွင် ဂျေဆန်သည် သူ့အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ တံခါးပေါ်တွင် နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဒီဒီသည်

mgyoe.com

ညစာစား ထွက်သွားကြောင်း၊ အပြန်တွင် စာကြည့်တိုက်သို့ ဝင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊
၁၀ နာရီ မထိုးခင် အခန်းသို့ ပြန်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အခန်းဖော်သည် ည
၁၀ နာရီကျော်မှ ပြန်လာလျှင် ကျေးဇူးပြု၍ ဆူဆူညံညံ မလုပ်စေလိုကြောင်း
ဖြင့် ရေးထားသည်။

ဂျေဆန်သည် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲပြီးနောက် ကျောင်းရှိ ကင်
တင်းသို့ တစ်ခုခု စားရန် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် နောက်ရောက်သည့်
ကျောင်းသူသစ်များကို အကဲခတ်ရန် ရက်ကလစ်ဆောင်သို့ သွားကြည့်သည်။
ည ၁၀ နာရီခွဲမှ ပြန်ရောက်သဖြင့် သူ့ အခန်းဖော် ပြောသည့်အတိုင်း တိတ်
ဆိတ်စွာပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် အိပ်ရာက နိုးသည့်အခါတွင် စာတစ်စောင်ကို
တွေ့ရပြန်သည်။

‘မှတ်ပုံတင်ရန် ကျောင်းရုံးခန်းသို့ သွားနေသည်၊ အမေလာလျှင် မနေ့
ညက ညစာ ကောင်းကောင်း စားရသည်ဟု ပြောလိုက်ပါ၊ ကျေးဇူး’ ဟု စာထဲ
တွင် ပါသည်။

ဂျေဆန်သည် နောက်ဆုံးစာကို လုံးခြေလိုက်ပြီးနောက် မှတ်ပုံတင်ခွင့်
တန်းစီရန် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တန်းစီနေသည့် ကျောင်း
သားတွေက တစ်မျှော်တစ်ခေါ်။

ဒီဒီ ဆိုသည့် ကျောင်းသားသည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေသော်လည်း
ထိုနေ့က သူသည် ပထမဆုံး မှတ်ပုံတင်ခွင့်ရသူ မဟုတ်။ ခန်းဆောင် တံခါးမ
ကြီး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သွားသူမှာ သီယိုဒို လင်းဗရိစ် ဖြစ်သည်။

နောက် သုံးမိနစ် ကြာသည့်အခါ၌ သီယိုဒိုသည် ပရက်စကော့ လမ်းရှိ
သူတို့ ပျော်ပွဲစားရုံမှ ထွက်လာခဲ့ကာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရှိ ရှေးအကျ
ဆုံး တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်၏ သမိုင်းတွင် နေရာကလေး တစ်နေရာကို
ယူရန် ကျောင်းသို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ ဖခင်သည် သူ့သားကို သူတို့ ကားဟောင်းကြီးဖြင့်
ကျောင်းသို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့၏။ ကားထဲတွင် တို့ဒီဝတ်စုံတွေ၊ ရှက်

mgyoe.com

တက္ကသိုလ် နွေညများ

တလင်း ကုတ်အင်္ကျီတွေ၊ ဖိနပ်ဖြူတွေ၊ သိုးမွေး အင်္ကျီတွေ၊ လည်စည်းတွေ၊ နှစ်ဝက်စာ ရှပ်အင်္ကျီတွေ အပြည့် ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကြီးတွေ ပါသည်။ တက္ကသိုလ် ဝတ်စုံ အပြည့်။

သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားများများ မပြောကြ။ မက်ဆာချူးဆက် ခန်းဆောင် ဝင်းတံခါးဝနား အရောက်တွင် ကားကို ရပ်လိုက်၏။ အင်ဒရူးသည် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ပြေးဝင် လာခဲ့ကာ ဂျီ ၃၁ အဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။ ထိုအဆောင်တွင် ရောက်နှင့်နေ သည့် သူငယ်ချင်းများအား သူ သေတ္တာများကို အသယ်ခိုင်းရမည်။ သူငယ်ချင်း တွေက သူ့ပစ္စည်းများကို သယ်ပေးနေစဉ် အင်ဒရူးသည် သူ့အဖေနှင့် ရပ်၍ စကားပြောသည်။ အဖေက သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကား အနေဖြင့် သြဝါဒပေးသည်။

‘ငါ့သားကို တက္ကသိုလ်က အထုတ်မခံရအောင် နေပါ။ တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဒုတိယတန်း ကျောင်းတွေ အများကြီး ရှိပေမယ့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကတော့ တစ်ခုတည်း ရှိတယ်’

အင်ဒရူးသည် တိုတောင်းသော အဖေ သြဝါဒကို လက်ခံသည်။ အဖေ ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျောင်းဆောင်ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့၏။ သူ့ အခန်းဖော် နှစ်ယောက်က သူ့ပစ္စည်းများကို ကူညီ သယ်ပေးကြသည်။ သူ့တွင် ပါလာသည့် အရက်ပုလင်းများကို ဖောက်သောက်ကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဥရောပသို့ လျှောက်လည်ပြီး ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့လူတွေ၊ နေဦးလေဗျာ၊ ကျုပ်မှာ မှတ်ပုံတင်တောင် မလုပ်ရသေးဘူး’ ဟု အင်ဒရူးက အော်သည်။

‘အသာ ထားလိုက်စမ်းပါ။ စောစောက ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ကြည့်ခဲ့ ပြီးပြီ၊ လူတွေ တစ်တန်းကြီး ကျန်သေးတယ်’ ဟု ဒစ်ကီက ပြောသည်။

‘ဟေ့ လူသစ် ဆိုတာ မှတ်ပုံတင် လုပ်ချင်ကြတာချည်းပဲကွ၊ ကိုယ်က မြန်တိုင်း အနိုင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု မိုက်ကယ်က ဆိုသည်။

‘ဟားဗတ်မှာတော့ မြန်မြန် ပြေးနိုင်မှ ဖြစ်မယ်ဗျာ၊ တော်တော်ကြာ နောက်ကျ ကျန်ခဲ့မှာ’ ဟု အင်ဒရူးက ပြောသည်။

‘ရပါတယ်၊ ဖြည်းဖြည်း လုပ်စမ်းပါ’

‘မဖြစ်ဘူးဗျာ’

‘ဒါဖြင့်လည်း ကြွပါဗျာ၊ ကြွတော်မူပါ၊ မြန်မြန် ပြန်မလာရင်တော့

မောင်ရင့် အရက်တွေ ကုန်ပြီသာ မှတ်လိုက်ပေတော့၊ ကျန်တဲ့ ပုလင်းတွေက ကော့

ဒစ်ကီက မေးသည်။

အင်ဒရူးသည် တက္ကသိုလ် ရုံးဘက်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ကျောင်းသားတွေ တန်းစီလျက်။ ခဏကြာလျှင် သူလည်း ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အသုတ်ထဲကွင် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ ကျောင်းသားများသည် ကိန်းဗရစ် ကျောင်းဆောင်နားသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ စာရင်းသွင်းပြီးဖို့ နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ရလိမ့်ဦးမည်။

ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းခန်းမကြီးထဲက ရောင်စုံ မှန်ပြတင်းများ အောက်တွင်မူ အနာဂတ် ကမ္ဘာ ခေါင်းဆောင်များသည် မိုးတိုးမတ်တတ် ရပ်လျက်။ နိဘယ် ဆုရှင်များ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ ဦးနှောက်ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးများ၊ အာမခံ ကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာကြီးများ...။

ပထမဆုံး ကြီးမားလှသည့် မနီလာ စာအိတ်ကြီး တစ်အိတ်ကို သွားယူရသည်။ ထို စာအိတ်ကြီးထဲတွင် ကျောင်းသို့ ငွေသွင်းသည့် ပုံစံ လေးစောင်၊ မှတ်ပုံတင်ရန် ပုံစံ သုံးစောင်နှင့် (ဘာကြောင့်မှန်းမသိ) ကျန်းမာရေးဌာနသို့ ပို့ရန် ပုံစံ ခြောက်စောင်ပါသည်။ ထို ပုံစံများကို ဖြည့်၍ လက်မှတ်ထိုးရသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသည့် စားပွဲခုံကလေးများတွင် ခေါင်းချင်းဆိုင် ထိုင်၍ လက်မှတ်ထိုးနေသူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

မေးခွန်း ပုံစံထဲတွင် ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြည့်ရမည့် ကွက်လပ် တစ်ခု ပါသည်။ မဖြည့်လိုကလည်း နေနိုင်သည်။

သူတို့ လေးဦးသည် ဘာသာတရား အလွန် ကိုင်းရှိုင်းကြသူများ မဟုတ်သည့်တိုင် အင်ဒရူးနှင့် ဒင်နီတို့က ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင် ဆိုသည့် ကွက်လပ်ဘေးတွင် ဖြည့်လိုက်ကြသည်။ သီယိုဒိုက ဂရိအော်သိုဒေါ့ ဘာသာ ဟူသော ကွက်လပ်ဘေးတွင် ဖြည့်သည်။ ဂျေဆန်က ဘာသာတရား မရှိ ဟူသော သဘောမျိုး ရေးလိုက်သည်။

ကျောင်းမှတ်ပုံတင်ပြီးသည့် အခါတွင် အခြားသော ပုံစံများကိုလည်း ဖြည့်ရသေးသည်။ ကျောင်းတွင် လူငယ် ဒီမိုကရက် အသင်း၊ လူငယ် ရီပတ်

ဗလစ်ကင် အသင်း၊ လူငယ် လစ်ဗရယ် အသင်း၊ လူငယ် ကွန်ဆာဗေးတစ် အသင်း၊ ရေကူး အသင်း၊ တောင်တက် အသင်း၊ ရေပြင်လျှောစီး အသင်း စသည့် အသင်းမျိုးစုံတို့၏ ပုံစံများကိုလည်း ဖြည့်ရသည်။ ထို့ပြင် တက္ကသိုလ်ထဲ တွင် ထုတ်သည့် ကျောင်းသား သတင်းစာ အသီးသီးကလည်း သူတို့ သတင်း စာကို လစဉ်ကြေး ပေး၍ ဖတ်ရန် ဆွယ်ကြသည်။ ယင်းတို့မှာ မရန်းရောင်၊ အကျိုးဆောင်၊ ကလောင်သွား စသည့် သတင်းစာများ ဖြစ်သည်။ အလွန် ကပ်စေးနှံ့သူများနှင့် အလွန် ဆင်းရဲသူများက လွဲလျှင် ပါလာသမျှ ပိုက်ဆံ ကလေးသည် ထိုနေ့တွင် အတော် ချောသွားလေပြီ။

လင်းဗရစ်မှာ နေ့ကျောင်းသား ဖြစ်ပြီး ညပိုင်းတွင် သူ့ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် အလုပ် လုပ်ရသည့် အတွက် မည်သည့် အသင်းကိုမျှ မဝင်ဘဲ နေနိုင်သည်။

ဒင်နီက ဗရင်ဂျီ ကလပ်သို့ ဝင်ရန် ပုံစံဖြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက် သည်။ ဗရင်ဂျီ ကလပ်က ကောင်မလေးများသည် ပီပီပြားပြား ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် တွေ့ဖို့လည်း လွယ်လိမ့်မည်။ သူ့လို အတွေ့အကြုံ မရှိသည့် အစိမ်း အရိုင်းကလေးများသာ ဖြစ်မည်။

အင်ဒရူးကမူ တောတွေကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်း၍ ဝင်သွားသည့် တောတွင်း စွန့်စားသူလို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အသင်းအပင်းတွေထဲကို အကုန် လျှောက်ဝင်သည်။ အထူးသဖြင့် မဲမဆွယ်သည့် အသင်း သဟာယ ကလပ်များသို့ ဝင်သည်။

ဂျေဆန်က 'မရန်းရောင်' သတင်းစာ တစ်စောင်ကို လစဉ်ပေးဖြင့် ဝယ်ရန် စာရင်းသွင်းခဲ့ပြီးနောက် အခြားသော အသင်းများသို့ မဝင်တော့ဘဲ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျားသားမိုးကြီး။ သူ့ကို စာတစ်တန် ပေတစ်တန်ဖြင့် အမြဲ ဆက်သွယ် နေသည့် ဒီဒီသည် အိပ်ရာမှ နိုးနေဟန် တူသည်။ သူ့ အခန်းတံခါးက ဖွင့် လျက်။ ရူပဗေဒ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးရင်း အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသည်။

ဂျေဆန်က စ၍ မေး၏။ 'ဒီဒီ ဆိုတာ ခင်ဗျားလား' ကျွဲကော်ကိုင်းတပ် မျက်မှန်ထူထူကြီးသည် စာအုပ်အောက်မှ ပေါ်လာ သည်။

'ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် အခန်းဖော်လား' ဟု မရဲတရဲ သူ မေးသည်။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အေ ၃၂ ကို ရပါတယ်'

mg y o e . c o m 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော့် အခန်းဖော်ပေါ့'

ဒီဒီက ဖတ်နေသည့် စာအုပ်ကြားထဲသို့ စာရွက်ညှပ်သည့် ကလစ်ကလေးဖြင့် ထိုးမှတ်လိုက်ပြီး စာအုပ်ကို ဘေးသို့ ချ၏။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှ ထပြီး အေးစက် စေးထန်းနေသည့် လက်ဖြင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

'ကျွန်တော့်နာမည် ဒေးဗစ် ဒေးဗစ်ဆန်ပါ'

'ကျွန်တော့်နာမည်က ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်ပါ'

ဒီဒီသည် သူ့ကို သင်္ကာမကင်းသလို အကဲခတ်နေ၏။

'ခင်ဗျားက ဆေးလိပ် မသောက်တတ်ပါဘူးနော်'

'မသောက်တတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဆေးလိပ် မသောက်တတ်တဲ့ သူနှင့် တွဲပေးပါလို့ အဆောင်မှူးဆီကို တောင်းထားလို့ပါ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း နေချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသားသစ်ကို တစ်ယောက်တည်း တစ်ခန်း မပေးဘူးတဲ့'

'ခင်ဗျားက ဘယ်ကလဲ'

'နယူးယောက်ကပါ။ ဗရွန့် သိပ္ပံ အထက်တန်းကျောင်းက အောင်တာပါ။ ပြီးတော့ ဝက်စတင်ဟောက်စ် ကုမ္ပဏီက ပြိုင်ပွဲတွေမှာ အမြင့်ဆုံးတန်းဆု ရခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားကကော'

'ကျွန်တော်က လောင်းအိုင်းလင်း ဆိုင်ယိုးဆက်ကပါ။ တင်းနစ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုရဖူးတယ်။ ခင်ဗျားကော ဘာအားကစားကို ဝါသနာ ပါသလဲ'

'ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်က ဘာမှ မကစားဘူး၊ ဘာလုပ်မလဲဗျာ၊ အချိန်ကုန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆေးကျောင်းကို ဖြေရမှာ၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုင်းကို လိုက်ဖို့ ရွေးထားသလဲ'

ဂျေဆန်သည် ခပ်ကြောင်ကြောင် အခန်းဖော်နှင့် လာကျသဖြင့် တော်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။

'အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးဘူးဗျာ၊ နောက်မှ စဉ်းစားမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အခန်း ဧည့်ခန်း အတွက် လိုတဲ့ ပရိဘောဂကလေး ဘာလေး သွားဝယ်ရင် မကောင်းဘူးလား'

'ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ခုတင် တစ်လုံး၊ စားပွဲ တစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီ ရှိနေတာပဲ၊ ဘာလိုသေးလို့လဲ'

'ဆိုဖာလေး တစ်လုံးလောက် ရှိရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ နားနားနေနေ နေလို့ ရတာပေါ့၊ စာကျက်ရင်လည်း တုံးလုံး ပက်လက် လှဲကျက်လို့ ရတာ

mg y o e . c o m

ပေါ့၊ ပြီးတော့ ရေခဲဘူးကလေး တစ်လုံးလောက်လည်း ရှိရင် ကောင်းတာပေါ့၊ သီတင်းပတ် အကုန် ဧည့်သည်တို့ ဘာတို့ လာရင် အအေးလေး ဘာလေး တိုက်ရတာပေါ့’

‘ဘယ်က ဧည့်သည်လဲဗျ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက အခန်းထဲမှာ ပါတီတွေ ဘာတွေ လုပ်ဦးမလို့လား’ ဟု ဒီဒီက အလန်တကြား မေးသည်။

ဂျေဆန် စိတ်တိုလာပြီး ‘နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား အခန်းဖော် အဖြစ် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးလောက် ထားဖို့ မတောင်းဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း၊ မတောင်းပါဘူး’

‘အေး တောင်းရင်လည်း ဘယ်ရမလဲ၊ ကဲ တစ်ပတ်ရစ် ဆိုဖာ တစ်လုံး လောက် ကျုပ်နှင့် စပ်ပြီး ဝယ်မလား၊ မဝယ်ဘူးလား’

‘ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်ရမှာလဲဗျ၊ မလိုမှ မလိုတာ’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် ပိုက်ဆံနှင့် ကျုပ်ဝယ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဆိုဖာပေါ်ကိုတော့ အလကား ထိုင်မယ် စိတ်မကူးနှင့်’

ထိုနေ့ညနေ တစ်ညနေလုံး အင်ဒရူး၊ မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ကီတို့သည် တက္ကသိုလ် အနီးရှိ ပရိဘောဂဆိုင်များသို့ လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ အကောင်းဆုံး သားရေ ဆိုဖာကလေးများ၊ ကုလားထိုင် စသည်တို့ကို ဝယ်ကြသည်။ အချိန် သုံးနာရီ နှင့် ၁၉၅ ဒေါ်လာ ကုန်ပြီးသည့် နောက်တွင် သူတို့ ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းများ နှင့် အတူ ဂျီဆောင် ဝင်းတံခါးမကြီး အဝသို့ ရောက်လာကြ၏။

‘အင်း ဒီ ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ကောင်မ ချောချောကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် များ ကျဆုံးကြဦးမလဲ မသိဘူးနော်၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဆိုဖာကြီးတွေက အိ လို့၊ ကောင်မလေးတွေတော့ ဒီလို ဆိုဖာကြီးတွေ မြင်တာနှင့် မနေနိုင် မထိုင် နိုင် ခုန်တက်ကုန်ကြမှာပဲ ထင်တယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဆိုဖာကြီးတွေကို အခန်းထဲ မထားနှင့်တော့ဗျာ၊ အဆောင်ရှေ့ လှေကားရင်းမှာ ချထားပါလား၊ ဒါမှ ရက်ကလစ် အဆောင်က ကောင်မလေးတွေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာရင် သူတို့က ခုန်တက်၊ ခင်ဗျားက’

‘ဘာလဲ ကျွန်တော့်ကို မြှောက်မပေးနှင့်နော်၊ မလုပ်ရဲဘူး အောက်မေ့ နေသလား၊ စကားများမနေနှင့်၊ ဒါတွေကို အပေါ်ထပ် ရောက်အောင် တင်ကြ ဦးစို့၊ ကျွန်တော်နှင့် အင်ဒရူးက ဆိုဖာကို တင်မယ်၊ ဟို ကုလားထိုင်တွေကို

m ခင်ဗျားတို့ တင်ကြ၊ နိုင်တယ် မဟုတ်လား!

ဒစ်ကီက ပြောသည်။

‘ဒါလောက်တော့ အပျော့ပေါ့’

မိုက်ကယ်က ကြီးမားသည့် ကုလားထိုင်ကြီးကို ကောက်မပြီး ခေါင်းပေါ်တင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ သယ်သွားသည်။

‘ဒါမှ မိုက်ကယ်ကွ၊ ဟားဗတ်က ထွက်မယ့် အနာဂတ် ခေါင်းဆောင်ကြီးကွ၊ ကျောင်းက ထွက်ရင် ဟားဗတ်က ထွက်တဲ့ ပထမဆုံး တာဇံ ဖြစ်မယ့် ရုပ်ရှင် မင်းသားလောင်း’

ဒစ်ကီက အော်သည်။

‘ဟေ့လူတွေ၊ နောက်ထပ် သုံးထစ်လောက် ရောက်အောင်တော့ တင်ပေးဦးဗျာ’ ဟု ဒင်နီက တောင်းပန်သည်။

‘ခင်ဗျား အစတုန်းက ပြောတော့ အောက်လှေကားရင်း ရောက်ရင် တော်ပြီဆို၊ လှေကားပေါ် တင်ပေးရမယ်လို့ မပြောဘူး၊ ထုံးစံဆိုရင် စန္ဒရားတို့ ဘာတို့ဆိုရင် ဓာတ်လှေကားနှင့်ချည်း တင်တာဗျာ’

‘လုပ်ပါဗျာ၊ တင်ပေးပါ၊ သုံးထစ်လောက် တင်ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော့် အခန်းကို ရောက်ပါပြီ’

‘ဒါဖြင့် နောက်ထပ် နှစ်ဆယ်ပေး’ ဟု အလုပ်သမားထဲမှ ခပ်ကြီးကြီးလူက တောင်းသည်။

‘ကြည့်လည်း လုပ်ပါဗျာ၊ စန္ဒရားကြီး တစ်လုံးလုံးတောင် ဒေါ်လာ သုံးဆယ်ပဲ ပေးရတာ’

‘မသိဘူးဗျာ၊ နှစ်ဆယ် မပေးရင်တော့ တင်မပေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား သဘောပဲ၊ မတင်ချင်ရင်လည်း မိုးရွာထဲမှာပဲ တီးပေါ့’

‘ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ် ဆိုတော့ မတတ်နိုင်လို့ပါဗျာ’

‘ခင်ဗျားတို့ ဟားဗတ်က လူတွေဟာ ဘော်တော် ကပ်စေးနဲ့တယ်’

အလုပ်သမား နှစ်ယောက်သည် စန္ဒရားကြီးကို လှေကားရင်းတွင် ချ၍ ထွက်သွားကြသည်။ ဒင်နီသည် ဘာလုပ်ရမည် မသိဘဲ အဆောင်ရှေ့တွင် စန္ဒရားကြီးနှင့် ငှူငှူကြီး ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အကြံတစ်ခု ရလာ၏။

ဒင်နီသည် စန္ဒရားကြီးကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် နေရာပြင်၏။

တက္ကသိုလ် နွေညများ

ထို့နောက် အဖုံးကို ဖွင့်သည်။ စန္ဒရားကို စမ်းလိုက်ပြီးနောက် 'တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလမင်း' ကို တီးသည်။

နွေရာသီ ဖြစ်သဖြင့် အခန်းတံခါးတွေ အားလုံးလောက် ဖွင့်ထားကြရာ မကြာမီ သူ့အနီးတွင် ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းအုံနေလေပြီ။ အချို့ ကျောင်းသား သစ်များကမူ မနေနိုင်တော့ဘဲ ကကြသည်။

သူ့လက်သံကလည်း တကယ်ကောင်းသည်။ သူတို့ အသုတ် ကျောင်းသားသစ်ထဲတွင် စန္ဒရားတီးကောင်း တစ်ယောက် ပါလာသဖြင့် အံ့ဩနေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒင်နီသည် စန္ဒရားကို ရပ်လိုက်၏။ ကျောင်းသားတွေက ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးကြသည်။ နောက်ထပ် တီးရန် တောင်းဆိုကြသည်။ ဒင်နီက 'ဓားလွယ်က' သီချင်းနှင့် 'ရေပန်းထဲက ပိုက်ဆံပြား သုံးပြား' ကို တီးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တက္ကသိုလ် ရဲတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ဒင်နီ စောင့်နေသည့် အခွင့်ကောင်းပေတည်း။

'ဒီမှာ သူငယ်၊ စန္ဒရားကို ကျောင်းဆောင် အပြင်မှာ မတီးပါနှင့်၊ တီးချင်ရင် အဆောင်ထဲ ယူတီးပါ' ဟု ရဲက ပြောသည်။

'ရဲက ဒီမှာ မတီးရဘူးလို့ ပြောနေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ချင်ရင် ကျွန်တော့် အခန်းကို ရွှေ့ပေးကြပါလား၊ အခန်းရောက်ရင် ထပ်တီးပြမယ်'

အားလုံးက ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ထောက်ခံကြသည်။ သူတို့ထဲမှ အသန်ဆုံး ခြောက်ယောက်လောက်က စန္ဒရားကြီးကို အပေါ်ထပ်သို့ မတင်သွားကြ၏။

'ဆယ်နာရီ နောက်ပိုင်းမှာ မတီးရဘူးနော်၊ စည်းကမ်း ထုတ်ထားတယ်' 'စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ညစာ စားချိန်လောက် အထိပဲ တီးမှာပါ'

ဒင်နီက ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် အားလုံးက ငြာသံပေးသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆောင်တွင် မနေရဘဲ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝက နေခဲ့ရသည့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင်သာ ဆက်နေရသည့်တိုင် သီယိုဒိုသည် ထို တစ်ညနေလုံး သမဝါယမ ဆိုင်သို့ သွားကာ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းကလေးများကို လျှောက်ဝယ်သည်။

ကျောင်းလွယ်အိတ်စိမ်း တစ်လုံးကို အလျင် ဝယ်သည်။ ထို လွယ်အိတ်

mgyoe.com

စိမ်းသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတိုင်း ကိုင်သည့် လက်သုံး။ ကျောင်းစာအုပ်တွေ စာရေးကိရိယာတွေ ထည့်နိုင်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း သား၏ အမှတ်တံဆိပ် စတုဂံပုံ မရန်းရောင် တံခွန် တစ်ခုလည်း ဝယ်သည်။ တံခွန်ပေါ်တွင် ‘ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့ယူမည့် အသုတ်’ ဟု သက္ကလတ် အဖြူဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။ ထိုဂုဏ်ထူးဆောင် တံခွန်ကို အခြား ကျောင်းသားများက ကျောင်းဆောင် အခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားစဉ် သီယိုဒိုမှာမူ သူ့ အိမ်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲက စားပွဲပေါ်တွင် စိုက်ထားသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟန် ပေါက်ရန်အတွက် လီးဗစ် အင် ပီးယား မှ ထုတ်သည့် ဆေးတံ အကောင်းစား တစ်လက်ကို ဝယ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင်မူ သောက်တတ်အောင် ကျင့်ရဦးမည်။

သူ ဝယ်လာခဲ့သည့် တစ်ပတ်ရစ် ဗီရိုကလေးကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်ပြီးနောက် မနက်ဖြန်တွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီး ဂိုက် အပြည့်ဖမ်းနိုင်ပြီဟု ကျေနပ်သွားသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ သူ့ အိပ်မက်သည် ပြယ်သွားလေပြီ။ ညနေ စောင်းလာ သည့် အတွက် မက်ဆာချူးဆက်လမ်းက အဖေ ပျော်ပွဲစားရုံသို့ အလုပ်ဆင်း ရန် စားပွဲထိုး အဝတ်အစားဟောင်းကြီးကို ပြန်ဝတ်ရပြန်သည်။ မာရသွန် ပျော် ပွဲစားရုံသို့ ရောက်လျှင် ဟားဗတ်က ခြင်္သေ့ကြီးများ အတွက် သိုးသားပန်းကန် တွေ ချပေးရတော့မည်။

သည်နေ့သည် တစ်နေ့လုံး တန်းစီနေရသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ မနက်ပိုင်းတုန်းက အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမသို့ သွားကာ မှတ်ပုံတင်အတွက် တန်းစီရသည်။ ညနေ ခြောက်နာရီထိုး နောက်ပိုင်းတွင် ညနေစာ စားရန်အတွက် တန်းစီရပြန်သည်။ နှမ်းဖတ် ကျောက်လှေကားကြီးပေါ်တွင် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တန်းစီ ရပ်နေ ကြသူတွေ အပြည့်။ ကျောင်းသားသစ်တိုင်း အပေါ်အင်္ကျီနှင့် လည်စည်းတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် အရောင်အသွေးမှာ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်လျှင် တတ်နိုင်သလောက် ကွဲပြားသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသည် ညစာ စားရာတွင် ယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်ဆင်ထားရမည်ဟု စည်းမျဉ်းတွင် အတိ အလင်း ဆိုထားသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့သော လူကြီး လူကောင်းများအတွက် စားစရာ ပန်း

mgyoe.com

ကန်ပြားများ မပေးသည်ကမူ အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။

ပန်းကန်ပြား အစား အညိုရောင် ပလတ်စတစ် ပုံစံခွက်ကလေး တစ် ခွက် ပေးထားသည်။ ထိုပုံစံခွက်ထဲတွင် စားစရာ အမျိုးမျိုးကို ထည့်ရန်အတွက် အကန့်ကလေးတွေ ခွဲထားသည်။ အလယ်ကောင်တွင် နွားနို့ထည့်ရန် ကန့်ထား သည့် အကန့်ကလေး တစ်ကန့်သာလျှင် ခွက်နှင့် တူသယောင် ရှိသည်။

စိက်ကူးဉာဏ် ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သား၏ အစားအသောက်သည် အလွန် ညံ့ဖျင်းသည် ဆိုသည့် အချက်ကိုမူ ထို ပန်းကန်ပြားသည် ဖုံးကွယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။

ပထမဆုံး စားပွဲထိုးပေါက်မှ ဗျပ်ခနဲ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ညိုတိုတို အပြားကလေးက ဘာပါလိမ့်။ အသားဟု စားပွဲထိုးများက ပြောလိုက်ကြသည်။ ဖိနပ်ခုံ အတွင်းက ခံသည့် သားရေပြားနှင့် တူသည်ဟု အများက ပြောကြသည်။ အရသာကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းဟု အားလုံးက ပြောကြသည်။ ထိုအသား ကို ကြိုက်သလောက် ရမည်ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ မလိုချင်။ ဝါး ရှိ မရသော ထိုပစ္စည်းကို မည်သူ လိုချင်မည်နည်း။

ရေခဲမုန့်ကလေး ပါ၍ တော်တော်သည်။ ရေခဲမုန့်ကမူ များလည်း များ သည်။ ကောင်းလည်း ကောင်းသည်။ ၁၈ နှစ်သား တစ်ယောက် အဝစားနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် အစားအသောက် ကောင်း မကောင်းကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ညစာစားသည့် ခန်းမထဲသို့ ရောက်လျှင် တော်ပြီဟုသာ သဘောထားကြသည်။ ထိုမျှ ညံ့ဖျင်းသော အစားအသောက်ကို စားရသည့်တိုင် ဟားဗတ်သို့ ရောက် လျှင် ကျေနပ်ပြီ။ သူတို့ အားလုံးလောက်သည် သူ့နေရာနှင့် သူ ပထမ စွဲလာခဲ့ သူတွေချည်း။ သူတို့ အသုတ်ထဲတွင် အထက်တန်း ကျောင်းတုန်းက အဘက် ဘက်တွင် ဗိုလ်စွဲခဲ့သူ ၂၈၇ ယောက်ထက် မနည်း ပါသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လျှင် ဗိုလ်စွဲအောင် ကြိုးစားမည်ဟု အားခဲထားကြသည်။

တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် တစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက် အလိုလို သိသွားကြသည်။ အပြင်ဘက်ခန်း စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ရောဗတ်သည် ကျောင်းသား အသစ်များ၏ ဟော်ကီသင်းတွင် ကပ္ပတိန် ဖြစ် အောင် မသိမသာ မဲစုနေသည်။ အခြား စားပွဲ တစ်လုံးတွင်မူ ဘောလုံး အလံ ကိုင် တစ်သိုက်သည် စစ်တက္ကသိုလ်များသို့ သွား၍ သင်တန်းပေးရာတွင် စား ရသည့် အစားအသောက်များ အကြောင်းကို ပြောနေကြ၏။ ဘောလုံးရာသီ စသည်နှင့် သင်တန်းများသို့ သွားရောက် သင်တန်းပေးကြရတော့မည်။ ထို

mgjoe.com

m သွင်တန်းများတွင် ကျွေးသည့် အစားအသောက်မှာ အမဲသား ခပ်ညိုညို ဖြစ် သည့်တိုင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာထက်တော့ များများ စားရသည်။

ကျယ်ဝန်းသော နံရံကပ် သစ်သားခန်းဆီးများ ကာထားသည့် ညစာ စား ခန်းမကြီးသည် ကျောင်းသားသစ်များ အသံဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူတို့ကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် အထက်တန်း ကျောင်းသားနှင့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကို ခွဲခြားသိနိုင်သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားက ရှက်တလင်း အပေါ်အင်္ကျီ၊ တက္ကသိုလ် လည်စည်းဖြင့် အများစု ဖြစ်သည်။ ရယ်သံ၊ စကားပြောသံကလည်း ကျယ်သည်။ အိုမာဟာမှ ရူပဗေဒ ပါရဂူလောင်း။ မစ်ဒီရီမှ ကဗျာဆရာလောင်း။ အတ္တလန်တာမှ ဝတ်လုံ နိုင်ငံရေးသမားလောင်း။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် အခန်းဖော်များကို ရွေးပေးရာတွင်လည်း သေသေချာချာ စိစစ်ပြီးမှ ရွေးပေးသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဉာဏ်ကြီးရှင်တို့သည် အတွဲများကို တွဲပေးရန် အချိန်များစွာ အကုန်ခံ စဉ်းစားကြ၏။ မည်မျှ ပင်ပန်း သော အလုပ်ပေးနည်း။ ကျောင်းသားပေါင်း တစ်ထောင့်တစ်ရာတို့၏ အကြိုက် ကို တွက်ချက် စဉ်းစား။ မည်သူနှင့် မည်သူ တွဲပေးလျှင် ကောင်းမလဲ။ မည်သူ နှင့် မည်သူ တွဲပေးလျှင် အစာမကြေ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင် ဖြစ်မလဲ။ တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အာဏာပိုင်ထဲမှ တစ်ဦးဦးသည် ထိုအကြောင်းများကို အကုန် သိရ၏။ သို့မဟုတ် အကုန် သိသည်ဟု သူ့ဘာသာသူ ထင်၏။

ကျောင်းသားသစ်အား ဘယ်လိုလူနှင့် တွဲချင်သလဲဟု မေး၏။ ဆေးလိပ် မသောက်တတ်သူလား။ အားကစားသမားလား။ အနုပညာတို့ ဘာတို့မှာ စိတ် ဝင်စားသလား။ တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရ ကျောင်းသားများမှာ အများအားဖြင့် ကိုယ် ကြိုက်သူနှင့် တွဲခွင့်ရတတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူနှင့် တွဲရ တွဲရ အကြောင်းမဟုတ်၊ ကိုယ် ဝါသနာပါရာ လုပ်ရလျှင် တော်ပြီ ဆိုသည့် လူများ လည်း ရှိသည်။

ဥပမာ ဒင်နီ ဆိုပါတော့။ သူ့အဖို့ ဘယ်သူနှင့် တွဲရ တွဲရ အကြောင်း မဟုတ်။ သူ့ တောင်းဆိုချက်မှာ ဂီတ အခန်းဆောင်နှင့် နီးသည့် အဆောင် တစ်ဆောင်သို့ ပို့ရန်သာ ဖြစ်သည်။ တခြား ဂီတသမား တစ်ယောက်နှင့် တွဲဖို့ သူ မတောင်း။ ဂီတသမား နှစ်ယောက်ဆိုလျှင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မာနတွေ ခံနေကြလိမ့်မည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ ဒင်နီသည် ဟိုလ်ဝါသီဆောင်တွင် အနာဂတ် မိသုကာ ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်မည့် ဝူ ဆိုသည့် တရုတ်ကျောင်းသားနှင့် အတူ

mgyoe.com

နေရသည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ သင်္ချာ ပညာရှင် ဖြစ်လာမည့် လှဲတံပစ် သမား ဘာနီ ဖြစ်သည်။

သူတို့ သုံးယောက် မောင်မယ်သစ်လွင် မိတ်ဆုံပွဲတွင် အတူတူ ညစာ စားနေစဉ် သူတို့ သုံးယောက်ကို ဘာကြောင့်များ တွဲပေးလိုက်သနည်းဟု ဝှက် စ၍ မေးခွန်းထုတ်သည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ အချောင်းကြောင့် ထင်တာပဲ’ ဟု ဘာနီက ဖြေ သည်။

‘ဘာလဲ ခင်ဗျားက အတည်ပြောတာလား၊ ညစ်တီး ညစ်ပတ် ပြောနေ တာလား’ ဝှက် မေးသည်။

‘ခင်ဗျားကြည့်လေ၊ ဒင်နီက ဂီတ ဆရာကြီး ဖြစ်ချင်တဲ့သူ၊ ဂီတ ဆရာ တွေ လက်ထဲမှာ ဘာပါကတ်သလဲ၊ အချက်ပြတဲ့ တုတ်ချောင်း ပါတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် အချောင်းကတော့ အကြီးဆုံး၊ ကျွန်တော်က လှဲတံ ပစ်တဲ့ကောင်၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကကော’

‘မိသုကာတွေက ဘာနှင့် ပုံဆွဲသလဲ၊ ခဲတံတို့ ကလောင်တံတို့နှင့် ဆွဲရ တယ် မဟုတ်လား၊ သူလည်း အချောင်းကို သုံးရတာပဲ၊ ဒီတော့ အချောင်း သုံး ချောင်းပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဘာဖြစ်လို့ အတူတူ လာတွဲမိတယ် ဆို တာ ရှင်းပြီ မဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကျတော့ အချောင်း သေးသေးကိုပဲ ပေးတာကိုး ဗျ’ ဟု ဝှက် ပြောသည်။

သို့ဖြင့် ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့နှင်းသဘင် တက်မည့် အသုတ်ထဲတွင် သူတို့ သုံးယောက်သည် ပထမဆုံး တွဲဖြစ်သွားကြသည်။

ဂျေဆန်သည် အပေါ်ယံအားဖြင့် ကြည့်လျှင် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည် စိတ်ချဟန် ပေါ်သည့်တိုင် ထိုနေ့ည မောင်မယ်သစ်လွင် ထမင်းစားပွဲသို့ တက်ရသည်ကို မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲသလိုလို ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ အခန်းဖော် ဒီဒီကို အဖော်ညှိမည် စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် ဒီဒီမှာ သူ အဝတ် အစား မလဲခင်ကတည်းကပင် ပြန်ရောက်နေလေပြီ။

‘ကျွန်တော်က တတိယ ရောက်တာ၊ ရေခဲမုန့် ဆယ်တစ်ခုတောင် စား

ပစ်ခဲတယ်။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ရေခဲမုန့်တွေ၊ အမေတော့ သိပ်ကြိုက်မှာပဲ’
 ထို့ကြောင့် ဂျေဆန် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ စာကြည့်
 တိုက် လှေကားကြီးတွေနား ရောက်သည့် အခါတွင် မက်ထရီ ပိုလီတန်
 ကျောင်းပြိုင်ပွဲတုန်းက သူနှင့် တင်းနစ် ရိုက်ခဲ့ဖူးသည့် အသိ တစ်ယောက်နှင့်
 တွေ့သည်။ အသိက သူ့အား ‘တင်းနစ်တွင် သူ့ကို ရှုံးခဲ့သူ အဖြစ်’ သူနှင့် နေ
 သည့် အခန်းဖော်များကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။
 ဂျေဆန်သည် ပျော်သွားကာ သူတို့နှင့် အတူ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူတို့
 ပြောသည့် စကားများက တင်းနစ် အကြောင်း၊ အစားအသောက် ညံ့ဖျင်းသည့်
 အကြောင်း၊ ထို့နောက် ညံ့ဖျင်းသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ အကြောင်း...။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

စက်တင်ဘာ ၂၁၊ ၁၉၅၄။

ဟားဗတ်ကို ရောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ငါနှင့် အခန်းဖော်တို့
 အပြင်မှာထွက်ပြီး ညစာ စားကြတယ်။ ဘော့စတွန် မြို့ထဲကို မသွားဘဲ
 ယူနီယန် ပျော်ပွဲစားရုံမှာ သွားစားကြတယ်။ ပြီးတော့ စကော်လေ
 ပန်းခြံနားက ချွတ်ပွဲကို သွားကြည့်ကြတယ်။ ဒီနေရာကတော့ အလွန်
 သီလ သိက္ခာကြီးတဲ့ သဲကန္တာရကြီးထဲက ညစ်ပတ်တဲ့ အိုအေစစ်ကလေး
 တစ်ခုပါပဲ။

ဟောင်းဝပ် ဇာတ်ခုံကြီးက နည်းတဲ့ ဇာတ်ရုံကြီး မဟုတ်ဘူး။
 အရင်တုန်းကတော့ ရုပ်သေးတွေလောက်ပဲ ပြခဲ့တာ။ အခုတော့ ချွတ်ပွဲ
 တွေ ပြနေပြီ။ ဒီနေ့ညမှာ နာမည်ကျော် အချွတ် မင်းသမီးကတော့
 ဝတ်လစ်စလစ်မယ် အာမာ တဲ့။

ကပွဲပြီးတော့ ဇာတ်စင်နောက် သွားပြီး အမျိုးသမီးကို ရှန်ပိန်
 သောက်ဖို့ သွားဖိတ်ကြတယ်။

ဇာတ်စင် နောက်ဖေးမှာ တို့လို လူတွေ အများကြီးပါလား။ ဘာ
 ရမလဲ။ တို့ကလည်း ခပ်တည်တည်ပဲ ဇာတ်စင်နောက်ကို ဝင်သွားတာ
 ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်စင်နောက် အခန်း တံခါးနား ရောက်တော့ တို့
 လည်း မဝင်ရဲဘဲ ခပ်ရှိန်းရှိန်း ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဒီတင် ငါက ‘ဟေ့၊

mgyoe.com

တက္ကသိုလ် နွေညများ

အားလုံး ဝင်သွားကြရအောင်'လို့ အဖော်ညှိတယ်။

တို့အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောကြဘူး။

ဒီတုန်းမှာ တို့စိတ်ထဲမှာ အသိ တစ်ခု ဝင်လာတယ်။ တို့ဟာ ကျောင်းသားကလေးတွေ မဟုတ်တော့ပါလား။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးတွေ ဖြစ်နေပါကလား။ ကျောင်းတော်သားကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် လိုက်အောင် နေရမှာပါကလား ဆိုတာ ဖျတ်ခနဲ သတိ ရလာတယ်။

ဪ၊ သနားစရာ အာမာရယ်။ တို့နှင့် မတွေ့လိုက်ရတော့ဘူးပေါ့ နော်။

ကျောင်းသား ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့သည် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် တန်းစီ ရပ်နေကြ သည်။ သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး။ ခပ်ဝဝလည်း ပါ သည်။ ခပ်ပိန်ပိန်လည်း ပါသည်။ (ဒင်နီမှာ ခပ်ပိန်ပိန်။) အချိုးအစားကလည်း မစ်ကီးမောက်စ်လို ခန္ဓာကိုယ်မျိုး အစ အဒိုနစ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို အထိ အမျိုးမျိုး စုံသည်။ (ထို ဆယ့်နှစ်ယောက်ထဲတွင် ဂျေဆန်လည်း ပါသည်။) သူ တို့ ရှေ့တွင် သုံးပေခန့် မြင့်သည့် ခုံရည် တစ်လုံး ရှိသည်။ ခုံနောက်တွင် ကြောက်စရာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီး ရှိသည့် အားကစားဆရာ ရပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်ဂျက်ဆန်ဟု မိတ်ဆက်သည်။

'ဒီနေ့ မင်းတို့ ကျောင်းသားသစ်တွေ နာမည်ကျော် ဟားဗတ် တက္က သိုလ် ခြေလှမ်း လှမ်းနည်းကို စစ်ဆေးရမယ်၊ ဟောဒီ ခုံပေါ်ကို တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်ရမယ်၊ နားလည်လား၊ ဒီ ခြေလှမ်း လှမ်းတဲ့ စစ်ဆေးနည်းကို စစ်အတွင်းက တီထွင်ခဲ့တာ၊ တို့ အမေရိကန် စစ်သားတွေ ကျန်းမာရေး စစ် ဆေးတဲ့ အနေနှင့် တီထွင်ခဲ့တာ၊ ဒီလို ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးခဲ့လို့ တို့တစ်တွေ ဟာ ဟစ်တလာကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

ကျောင်းသားသစ်များက ဇာတိမာန် တက်ကြွဖွယ် ဖြေကြလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ဆီကမျှ အသံမထွက်။ ဗိုလ်ဂျက်ဆန် သည် စိတ်တိုသွားဟန် တူ၏။ နောက်ထပ် ဘာမျှ မမေးတော့ဘဲ စည်းမျဉ်း

mgyoe.com

m များကို ပြောပြနေသည်။

SAMPLE BOOK

‘ကောင်းပြီ၊ ငါက ဝီစီ မှုတ်မယ်၊ ဝီစီ မှုတ်လိုက်တာနှင့် ဒီ ခုံရှည်ပေါ်မှာ တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်နေရမယ်၊ ငါက ဓာတ်ပြား တစ်ပြား ဖွင့်ပေးထားမယ်၊ ဟောဒီက ကြိမ်တုတ်နှင့် စည်းလိုက်ပေးမယ်၊ မင်းတို့က ဓာတ်ပြား မဆုံးမချင်း တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်နေရမယ်၊ ဆက်တိုက် ငါးမိနစ်လောက် ကြာမယ်၊ ငါ စောင့်ကြည့်နေမှာနော်၊ ဒီတော့ ခြေ တစ်လှမ်း တစ်ချက် ခိုးမယ် မကြံနှင့်၊ ဒီလို ဆက်တိုက် လုပ်နိုင်ရင် မင်းတို့ ဒီနှစ်အတွက် ကာယ လေ့ကျင့်ခန်း အောင်ပြီ’

သူက ညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးနေစဉ် ဒင်နီ စိတ်ညစ်နေလေပြီ။ ခွီးတဲ့ မှပဲ၊ ဒီပြင်ကောင်တွေက ငါ့ထက် အရပ်ရှည်တဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ၊ သူတို့အဖို့က ဘာအရေးလဲ၊ လှမ်းတက်လိုက်ရုံပဲ၊ ငါ့အဖို့တော့ ဒီ ခုံရှည်က ဧဝရက် တောင်လောက် မြင့်နေတာ၊ နည်းနည်းကလေးမှ မတရားဘူးဟု သူ့ဘာသာ သူ ပြောနေသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ငါ အချက်ပေးလိုက်တာနှင့် စပြီး တက်၊ ပြီးတော့ စည်းချက်အတိုင်း တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်၊ ကဲ စ’

သူတို့အားလုံး ခုံရှည်ပေါ်သို့ တက်သည်။

ဓာတ်ပြားက ဆူညံစွာ မြည်နေစဉ် လူကြီးက စည်းတုတ်ဖြင့် စည်းကို မှန်မှန် လိုက်နေသည်။ တက် - နှစ်၊ သုံး၊ လေး။ တက် - နှစ်၊ သုံး၊ လေး။ တက် - နှစ်၊ သုံး၊ လေး။

အခါနှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက် လုပ်လိုက်မိသည့် အခါတွင် ဒင်နီ မောလာလေပြီ။ လူကြီး၏ စည်းချက်သံ နှေးသွားပါစေဟု သူ ဆုတောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ဂျက်ဆန်သည် အလွန်မှန်သည့် နရီတိုင်း ကိရိယာကြီးနယ်။ မကြာခင် အချိန်ပြည့်ပါတော့ဟု သူ ဆုတောင်းပြန်သည်။

‘မိနစ်ဝက် ရှိသွားပြီ’

အမယ်လေးဗျ၊ အခုမှ မိနစ်ဝက်တဲ့။ မကြာခင် သူ လဲကျတော့မည်ဟု ဒင်နီ ထင်သည်။

ပင်ပန်းလှသော နောက်ထပ် စက္ကန့်သုံးဆယ် အကြာတွင် ဗိုလ်ဂျက်ဆန်က

‘ဟုတ်ပြီ၊ တစ်မိနစ် ပြည့်သွားပြီ၊ လေးမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်’
ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် နောက်ထပ် လေးမိနစ် ခုန်နိုင်မှာလဲ၊

mgyoe.com

m အသက်ရှူလို့ မရတော့ဘူး ထင်တယ်ဟု ဒင်နီ တွေးသည်။ သို့ရာတွင် ရပ်၍ မဖြစ်။ ရပ်လိုက်လျှင် ငနဲကြီးထဲတွင် တစ်နှစ်လုံးလုံး အားကစားသင်တန်းတွေ တက်နေရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အပြေး ကျင့်ခဲ့စဉ်က အတိုင်း အားခဲကာ နောက်ထပ် လေးမိနစ်ကို တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်သည်။

‘ဟေ့၊ မုန်လာဥကောင်၊ ဘာ ခြေလှမ်းတွေကို ခိုးနေတာလဲ၊ ငါ မမြင်ဘူး မှတ်လို့လား၊ မှန်မှန်လုပ်၊ နောက်ထပ် တစ်မိနစ် တိုး အလုပ်ခိုင်း လိုက်ရမလား’

နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းရေး သင်တန်းဆရာကြီးက ဆိုသည်။

ကျောင်းသား ဆယ့်နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွင် ချွေးတွင် နစ်နေပြီ။ ချွေးစက်များသည် အခြားသူများကိုပင် စဉ်ကုန်ကြသည်။

‘နှစ်မိနစ် ပြည့်သွားပြီ၊ နောက်ထပ် သုံးမိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်’

ဒင်နီသည် နောက်ထပ် မလုပ်နိုင်တော့ဟု ထင်လာသည်။ သူ့ ခြေထောက်များကို မ၍ မရချင်တော့။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် လဲကျသွားတော့မည်ဟုပင် ထင်သည်။ ရယ်စရာလည်း ကောင်း၍ ဘာမျှလည်း မဆိုင်သော တိရစ္ဆာန်လေ့ကျင့်မှုမျိုးတွေကို မလုပ်ချင်တော့ပြီ။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးကို မတက်ရလျှင်လည်း နေပါစေတော့။

ထိုစဉ် သူ ဘေးမှ ခပ်တိုးတိုး ပြောသံကို ကြားလိုက်သည်။

‘သူငယ်ချင်း ဖြည်းဖြည်းသာလုပ်၊ အသက်ကို မှန်မှန်ရှု၊ ခင်ဗျား ခြေလှမ်း ခိုးချင်ခိုး၊ ကျွန်တော် ကွယ်ပေးထားမယ်’

ဒင်နီသည် မောမောဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အနီးမှ ကျောင်းသားက ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်။ ဆံပင် ငွေရောင်နှင့်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခြေလှမ်း မှန်မှန်နှင့် အတက်အဆင်း လုပ်နေသည့် ကြားကပင် သူ့ကို အားပေးဖော် ရသေးသည့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် လှလှ အားကစားသမား။ ဒင်နီသည် မောမောဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်နိုင်သည်။ သူ ကွယ်ပေးသဖြင့် တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ခြေလှမ်းကို ခိုးလိုက်သည်။

‘လေးမိနစ် ရှိသွားပြီ၊ တစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မင်းတို့ ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကွ’

ဒင်နီ၏ ခြေထောက်များသည် ရုတ်တရက် တောင့်သွား၏။ နောက်ထပ် တစ်လှမ်းမှပင် မတက်နိုင်တော့ပြီ။

‘စိတ်မလျှော့နှင့် သူငယ်ချင်း၊ နောက်ထပ် စက္ကန့် ၆၀ ပဲ ကျန်တော့တယ်။’

mgyoe.com

စောစောက ကျောင်းသားက အားပေးသည်။

သူ့ လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်က လာထိကာ သူ့ကို တွဲ၍ မတင်လိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် အနည်းငယ် အညောင်းပြေ သွားသည်။ ဒင်နီသည် နောက်ထပ် ဆက်လုပ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် လွတ်မြောက် သွားလေပြီ။ ခြောက်အိပ်မက်သည် ဆုံး သွားလေပြီ။

‘ကောင်းပြီ၊ အားလုံး ခုံပေါ်မှာ စီထိုင်ကြ၊ ညာဘက်က လူရဲ့ ပခုံးပေါ် ကို လက်တင်ထား၊ မင်းတို့ သွေးခုန်နှုန်းကို စစ်မယ်’

ထိုအခါကျမှပင် သူတို့တစ်တွေ အသက်မှန်မှန် ရှုနိုင်တော့သည်။

ဗိုလ်ဂျက်ဆန်က သူတို့၏ ကျန်းမာရေး ကောင်းကြောင်းကို ပြော လိုက်ပြီးနောက် သူတို့ အားလုံးကို ရေချိုးခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်တုံးလုံး ဖြင့်ပင် အောက် ရေကူးကန်ထဲသို့ အဆင်းခိုင်းသည်။

‘အဲဒီထဲမှာ ကိုက်ငါးဆယ် မကူးနိုင်ရင် ဒီ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ကို မရဘူး ကွ’ ဟု အားကစားဆရာက ပြောသည်။

ရေပန်းအောက်တွင် ရေချိုးနေကြစဉ် ဒင်နီက သူ့ကို ကူညီခဲ့သည့် ကျောင်းသားအား ပြော၏။

‘ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ အမှန်ကတော့ ဒီ လေ့ကျင့်ခန်းဟာ အလကား လေ့ ကျင့်ခန်းပဲဗျာ၊ ဒီ ဘီလူးကြီး အမိန့်ကို တစ်နှစ်လုံး ခံရဦးမယ့် ကောင်တွေကို သနားပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား နာမည်က ဘယ်သူ’

‘ဒင်နီ ရော့ဆီပါ’ ဟု သူက ဆပ်ပြာတွေ ပေနေသော လက်ကို ကမ်း သည်။

‘ကျွန်တော်က ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်ပါ၊ ရေကူးနိုင်ပါ့ဦးမလား’

‘ကူးနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကယ်လီဖိုးနီးယားကပါ’

‘ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက အားကစားသမား မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော်က စန္ဒရားကိုပဲ ဝါသနာပါတယ်၊ ခင်ဗျား ရှေးသီချင်းကြီး တွေကို နားထောင်တတ်သလား’

‘ဂျွန်နီမာသီးယားလောက်တော့ နားထောင်လို့ ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား တီး တာကို တစ်ခါလောက်တော့ လာနားထောင်ဦးမယ်၊ တစ်ရက် ညစာ စားပြီးချိန်

‘ရပါတယ်၊ လာခဲ့ပါ၊ မလာဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော် ရုံပွဲ တီးရင် ခင်
ဗျားဖို့ လက်မှတ် နှစ်စောင် ပို့ပေးပါမယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ရုံပွဲတောင် ဝင်တီးနိုင်နေပြီလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တီးနေပြီ’ ဟု ဒင်နီက ရိုးနေသည့် ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။
ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရေကူးကန်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့
ကြကာ ကပ်လျက် ကူးလမ်း နှစ်ခုတွင် ကူးနေကြသည်။ ဂျေဆန်က ပေါ့ပါး
သွက်လက်လျက် ဒင်နီကမူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ရရေး
တွင် ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်ရေး အမှတ် အတွက် လိုအပ်သည့် ကိုက်ငါးဆယ်ကို
သူတို့ ကူးလာခဲ့ကြသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

စက်တင်ဘာ ၂၂၊ ၁၉၅၄။

မနေ့က အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ခြေလှမ်း စစ်ဆေးမှု
(ကြံ့ခိုင်ရေး စစ်ဆေးမှု) ကို လုပ်ရတယ်။ ငါက ဘောလုံးသမား ဖြစ်
တော့ အလွယ်တကူနှင့် လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘေးက
ကျောင်းသားရဲ့ လည်ပင်းက သွေးကြောကို ကိုင်ပြီး သွေးခုန်နှုန်း စမ်း
တော့မှ ပြဿနာ ပေါ်တော့တာပဲ။ ဒါနှင့် ငနဲကြီးက အဲဒီကျောင်းသား
ရဲ့ သွေးခုန်နှုန်းကို ကိုယ့်ကို ချအရေးခိုင်းတော့ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတဲ့
သွေးခုန်နှုန်းကို ချရေးပေးလိုက်တယ်။

အဆောင် ရောက်တော့ ကိုယ်တို့ သုံးယောက် အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်း
အကြောင်း ဆွေးနွေး ဖြစ်ကြတယ်။ တော်တော် အောက်တန်းကျတဲ့
လေ့ကျင့်ခန်းပဲ။ ခြေလှမ်း စစ်ဆေးမှု မလုပ်ခင် ကိုယ်တုံးလုံး နေရတာ
ဟာ တော်တော် သိက္ခာကျတယ်။ လိုလည်း မလိုအပ်ပါဘူး။ ဒါကို တို့
သုံးယောက်စလုံး သဘောတူကြတယ်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ဟားဗတ် တက္က
သိုလ် ကျောင်းတိုက်က ကျောင်းသားတွေရဲ့ ကိုယ်ရေး ဖိုင်တွဲထဲမှာ
ကိုယ်လုံးတီးကြီးနှင့် မတ်တတ် ရပ်နေပုံဟာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဆို
ပါတော့။ ကိုယ်တို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်က တစ်နေ့မှာ ပြည်

mgyoe.com

ထောင်စု သမ္မတကြီး ဖြစ်လာတယ် ဆိုပါတော့။ ကာယ ပညာဌာနက အဲဒီ ပုံကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး လူမျိုးရဲ့ သမ္မတ ကြီးဟာ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ဒီလို မြင်ရပါတယ်လို့ ထုတ်ပြလာ ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

မိုက်ကယ် ပြောတာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ။ တို့ ပုံတွေကို သူခိုးက ခိုးသွားပြီး ရောင်းစားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲတဲ့။

‘သူခိုးက ဘယ်သူ့ကို ရောင်းမှာလဲကွ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားသစ် တစ်ထောင်ကျော်ရဲ့ ကိုယ်တုံးလုံးပုံတွေကိုကော ဘယ်သူက ဝယ်မှာလဲ’ လို့ ကိုယ်က မေးတယ်။

မိုက်ကယ်က စဉ်းစားနေတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဘယ်သူ ဝယ်မလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားနေဟန် တူပါရဲ့။ ဝယ်စလေ ကောလိပ်က ခပ်ထထ ကောင်မတွေက ဝယ်မလား မသိဘူး။ ဒီတုန်းမှာ ကိုယ် အကြံ တစ်ခု ရတယ်။ ကိုယ်တို့ ကျောင်းသားတွေကို စစ်သလို ရက်ကလစ်ဆောင်က ကျောင်းသူတွေကိုလည်း စစ်မှာပဲ။

ဒစ်ကီကတော့ ရက်ကလစ်ဆောင် ကျောင်းသူတွေလည်း ဒီလိုပဲ စစ်ဆေးခံရတယ်တဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် ရက်ကလစ် ကျောင်းဆောင်က အား ကစားရုံထဲ ဝင်ပြီး သူတို့ ဓာတ်ပုံတွေ ခိုးရရင် ကောင်းမှာပဲလို့။ သိပ် ကြည့်ကောင်းမှာကတော့ သေချာတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ် ကြိုက်တဲ့ ကျောင်းသူကိုလည်း ရွေးနိုင်ပြီပေါ့။

သူတို့အားလုံးက ကိုယ့်အကြံကို သဘောကျကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလုပ်ရဲဘူးလေ။ လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်လောက် ရှာရမယ်လို့ ဒစ်ကီက အဆိုတင်တယ်။

သတ္တိကတော့ ကောင်းရလိမ့်မယ်နော်။ သန်းခေါင်ကျော် စီးနင်း တိုက်ခိုက်မှု အတွက် သတ္တိ ကောင်းရလိမ့်မယ်။

မဟုတ်ဘူးလား။

ကြာသပတေးနေ့ ညနေ ငါးနာရီတွင် အချိန်စာရင်း ကတ်ပြားများ ထုတ်ပေး မည်။ သို့ဆိုလျှင် ဈေးကလေး ဘာလေး ဝယ်ဖို့ အချိန်ရသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ

ကိုယ် အချိန်ဇယား ဆွဲ၍ ရသည်။ အဓိက ဘာသာရပ်များ အတွက် သင်တန်းတွေ တက်ရမည်။ ဘာသာတွဲများ အတွက် သင်တန်းတွေ တက်ရမည်။ ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ သင်တန်းတွေ တက်ရမည်။ ကြံ့ခိုင်ရေး သင်တန်းတွေ တက်ရမည်။ တက္ကသိုလ် ဝိဇ္ဇာတန်း တက်မည့် သူများနှင့် ဆေးကျောင်း တက်မည့် သူများ အတွက် ဆိုလျှင် လွယ်သည့် ဘာသာတွဲများကို ရွေးဖို့ လိုသည်။

သီယိုဒိုသည် ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင် စာပေတွင် အဓိက ဘာသာရပ်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ သူ ရွေးထားသည့် ဘာသာရပ်မှာလည်း ရိုးရိုးသာ။ လက်တင် ဘာသာ ၂ အေ နှင့် သဘာဝ သိပ္ပံပညာ ၄ တို့ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဂရိဘာသာကို ရွေးလိုက်သည်။ ဂရိဘာသာ အပိုင်း (က) တွင် သူ ငယ်ငယ် ကတည်းက သင်ခဲ့ရသည့် ရှေးဟောင်း ဂရိဘာသာ စကားလည်း ပါသည်။ သင်တန်း နှစ်နှစ်ကုန်လျှင် ဟိုးမား၏ ကဗျာကို ဂရိဘာသာနှင့် ဖတ်နိုင်တော့မည်။ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဂရိကဗျာများကို ပါမောက္ခ ဂျန်ဖင်လေထံတွင် တက်ရမည်။

ဒင်နီကမူ သူ ယူရမည့် ဘာသာကို လမ်းမှာ ကတည်းက စဉ်းစားခဲ့ပြီး သား။ ဂီတ ၅၁ ကို ယူမည်။ ထိုဘာသာရပ်မှာ ပုံသဏ္ဍာန်များကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို သင်ခန်းစာကိုမူ အဓိက ဘာသာတွဲ ယူသူတိုင်း တက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျန်သည့် သင်ခန်းစာများကမူ ပျော်စရာ။ ဟေဒင်မှ ဟေဒီမစ် အထိ သံစုံ တီးဝိုင်းကြီး၏ တေးဂီတ သမိုင်းကို လေ့လာရမည်။ ထို့နောက် ဂျာမန် ဂီတ။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဝက်ဂနာ အော်ပရာများတွင် တီးဝိုင်းကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ရန် လေ့ကျင့် သင်ယူရမည်။ ထို့နောက်တွင် အီတလီနှင့် ပြင်သစ် ဂီတကို လေ့လာရမည်။

ဒင်နီသည် ဝေါလတာ ပစ္စတန်၏ တေးသီချင်းရေး သင်တန်းကိုလည်း တက်ချင်သေးသည်။ ထိုသင်တန်းမှာ ဘွဲ့ရသူများသာ တက်ရသည့် သင်တန်း ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ကိုမူ တက်ခွင့်ပြုမည်ဟု ဒင်နီ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီးက 'သူ့ အလားအလာ အတွက်' ဟု ဆိုကာ သူ့ကို ဝင်ခွင့်ပယ်ချလိုက်သည်။

'မင်း စပ်တဲ့ သီချင်းဟာ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ ကြည့်စရာတောင် မလိုပါဘူး၊ ဆရာ လင်ဒေါဆီက ထောက်ခံချက် ပါနေပြီပဲ၊ လုံလောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ အခု လက်ခံလိုက်ရင် လမ်းမလျှောက်တတ်ခင် အပြေး သင်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ စိတ်ပျက်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ စန္ဒရာဆရာ နာမည်ကြီး လီယိုနဒ် ဘန်းစတိန်းတောင် မင်းလိုပဲ ဂီတမှာ အခြေခံကနေ စခဲ့ရသေးတာ

ပဲ၊ မင်းလည်း သူ့လိုပေါ့'

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး’

ဒင်နီက ဣန္ဒြေမပျက် ပြောသည်။ အမှန်ကတော့ ငါ့ စန္ဒရားလက်ဟာ ကလေး လက်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲဟု ပြန်လာရင်း သူ တွေးသည်။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဝင် သင်တန်းသို့ ရောက်လာသည့် ကျောင်းသားသစ်များ တွင် သူများထက် သာသည့် အခွင့်အရေး တစ်ခု ရှိသည်။ မည်သည့် ဘာသာကို ယူသင့် မယူသင့်ကို ရှေ့က တက္ကသိုလ်သို့ တန်းတက်ခွင့်ရသည့် ကျောင်းသားသစ်များထံမှ မေးမြန်း စုံစမ်းနိုင်သည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

အောက်တိုဘာ ၅၊ ၁၉၅၄။

ငါနှင့် တစ်နှစ်တည်း တက္ကသိုလ် ရောက်တဲ့ ကျောင်းသားပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်လောက်ကို ပြန်တွေ့နိုင်တဲ့ အခါအခွင့်မျိုး ဆိုလို့ တို့တစ်သက်မှာ သိပ်များများ မရှိဘူး။

တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ဆိုရင် သုံးကြိမ်ပဲ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တွေ့ခွင့်ရတယ်။ တစ်ကြိမ်က မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲ။ ကျောင်းသား အားလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လေးလေးနက်နက်။ ပြီးတော့ မောင်မယ်သစ်လွင် မိတ်ဆုံပွဲ။ ဟေးလား ဝါးလား ပျော်ပျော်ပါးပါး။ နောက်ဆုံး အကြိမ်ကတော့ လေးနှစ်ပြီးလို့ ဘွဲ့ရတဲ့အခါ ဘွဲ့နှင်းသဘင်။

ဒီ သုံးကြိမ်က လွဲရင် ဟားဗတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း သွားလည်ချင်လည်။ ဒါပေမဲ့ တို့ အသုတ် တစ်စုတစ်ဝေးတည်းတော့ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ တချို့ကတော့ တို့ ဘွဲ့ရတဲ့ ငွေရတုသဘင် မိတ်ဆုံပွဲမှာ ပြန်တွေ့နိုင်သေးတယ်တဲ့။ ဒီပွဲဟာ အရေးကြီးဆုံးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲက ၁၉၈၃ ခုနှစ် ရောက်မှ လုပ်ရမှာ။ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်။

အဲဒီ ငွေရတုသဘင်ကျရင် တို့တစ်တွေဟာ ညီအစ်ကို တစ်တွေလို ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်တွေ့ကြမှာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ တို့ တစ်တွေဟာ နီအာရုံ သင်္ဘောထဲမှာ ပါသွားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေလိုပါကလား။ ခြင်္သေ့ တွေရော၊ သိုးငယ်တွေရော၊ ကြွက်တွေရော အစုံပါကလား။ ငါတို့ဟာ လေးနှစ်ခရီးကို ရွက်လွှင့်နေကြတာပါကလား။ တို့ ခရီးမှာ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ ဘယ်မှာ ကြိုကင် ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ သူကလည်း သူ့ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ နေ။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ နေ။ သူက သူ့အခန်းထဲ အောင်း။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အခန်းထဲ အောင်း။

ဒီနေ့ ညမှာတော့ တို့တစ်တွေဟာ ဆန်းဒါး ခန်းမကြီးထဲမှာ ၁၉၅၈ ခု ဘွဲ့နှင်းသဘင် တက်မယ့် ကျောင်းသားတွေ အဖြစ် စုဝေး နေကြတယ်။ ကျောင်းသားသစ်တွေကို ကြည့်ရတာ တည်ငြိမ် လေးနက် နေကြတယ်။

အဲဒီတုန်းက တို့ တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ ပူဆေ ကို ဒီနေ့ခေတ်မှာတော့ သူ့ရဲကောင်းလို့ အသိအမှတ် ပြုချင်မှ ပြုကြ တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ညက အဓိပတိက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ရဲ့ အစဉ်အလာ ဖြစ်တဲ့ 'မိမိတို့ မှန်သည် ထင်ရာကို သင်ကြားနိုင်သော' ပညာရေး လွတ်လပ်ခွင့် အကြောင်းကို ပြောသွားတာကတော့ တော်တော် လေးကို မှတ်သားစရာ ကောင်းတယ်။ ဒေါက်တာ ပူဆေက 'မိမိတို့ မှန်သည် ထင်ရာကို သင်ကြားနိုင်သော' ပညာရေး လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကာကွယ် ပြောသွားတယ်။ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်။

ဥပမာ အနေနှင့် ဒီ ရာစုနှစ် အစမှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အဓိ ပတိ လုပ်သွားတဲ့ ဒေါက်တာ လောရင့်စ် လိုဝဲ အကြောင်းကို ပြော သွားတယ်။ ဒေါက်တာ လိုဝဲဟာ ငါ့ အဘေး ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် အဓိပတိ နေရာကို ဆက်ခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တယ်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ် အပြီးမှာ တက္ကသိုလ်က ဆရာ တော်တော်များများဟာ ဆိုရှယ်လစ်တွေ၊ ကွန်မြူနစ်တွေ ဘက်ကို ယိမ်းခဲ့ဟန် တူတယ်။ အဲဒီတုန်းက တက္ကသိုလ် က လက်ဝဲဆရာတွေကို ထုတ်ပစ်ဖို့ အဓိပတိ ဒေါက်တာ လိုဝဲကို အကျပ်ကိုင်ခဲ့ကြတယ်။

အဓိပတိ ဒေါက်တာ ပူဆေက ပါမောက္ခတွေရဲ့ လွတ်လပ်စွာ ပညာ သင်ကြားခွင့်ကို ကာကွယ်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာ လိုဝဲ အကြောင်းကို

ပြောသွားတာဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို လွတ်တော် အမတ် မက္ကာသီးက အကျပ်ကိုင် နေတာကို ရည်ရွယ် ပြောသွားခြင်း ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ငါ့လို ထုံထိုင်းတဲ့ကောင်တောင် သိနိုင်တယ်။

ဟုတ်တယ်။ တို့ တက္ကသိုလ် အဓိပတိကြီးကို ထောက်ခံရမယ်။ အဓိပတိကြီးဟာ ဒီနည်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ သတ္တိကို ပြသွားခဲ့တယ်။ ဟဲ မင်းဝေး ပြောတဲ့ 'အကျပ်ကိုင်မှု အောက်က တည်ငြိမ်ခြင်း' ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့ ကျောင်းသားသစ်တွေက ဆရာကြီးကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး သြဘာ ပေးဖော် မရကြဘူး။

ဒါပေမဲ့ တို့တစ်တွေ အသက်ကြီးလာလို့ လောကကြီး အကြောင်း ကို သိလာတဲ့ အခါမှာ အဲဒီညက ဆရာကြီးရဲ့ သတ္တိကို အသိအမှတ် မပြုခဲ့တဲ့ အတွက် တို့တစ်တွေ အရှက်ရနေကြမှာပဲ ဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာက ပြောနေတယ်။

'ဗျို့၊ ဂျေဆန်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ' ဟု ဒီဒီက မေးသည်။
'ဘယ်သွားရမှာလဲဗျ၊ မနက်စာ သွားစားမလို့ပေါ့'
'ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ဒီနေ့ မနက်စာ စားမလို့လား'
'ဒါပေါ့ဗျ၊ ဒီနေ့ မနက်စာ မဟုတ်လို့ ဘယ်မနက်စာ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ'
'ဒီနေ့ ယွန်းကပူးနေ့လေ'
'ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ ယွန်းကပူးနေ့ ဆိုတာ ခင်ဗျား နားမလည်ဘူး လား'
'နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ရေဝတီ ဥပုသ်နေ့ မဟုတ်လား'
'ဒီလိုဆိုရင် ဥပုသ်ကလေး ဘာလေး စောင့်မှပေါ့၊ ခင်ဗျားက ရေဝတီ မဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ'
'အမှန် ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်က ရေဝတီ မဟုတ်ဘူး ဒီဒီ'
'ဒီလို မပြောပါနှင့်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်လို ရေဝတီပါပဲ'
'နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ရေဝတီလို့ ပြောနိုင် ရတာလဲ'

တက္ကသိုလ် နွေညများ

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ဂျေဆန်က နောက်ရွတ်ရွတ် မေး၏။

‘ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ ရေဝတီတွေဆိုရင် တစ်ခန်းတည်း ထားတယ် လေဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ရေဝတီမို့လို့ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ထားတာပေါ့၊ နို့မို့ ရင် ဘာဖြစ်လို့ အတူတူ ထားရမှာလဲ’

‘ဟုတ်လား’ ဟု ဂျေဆန်က နောက်ရွတ်ရွတ် လုပ်သည်။

‘ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ခင်ဗျားဟာ ရေဝတီ ဘာသာဝင် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြော ချင်သလား’

‘ကျွန်တော့် အဘိုးကတော့ ရေဝတီပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကျ တော့ ခရစ်ယာန်ပဲ’

‘ဒါက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟစ်တလာသာ ဆိုရင်တော့ ခင် ဗျားကိုလည်း ရေဝတီလို့ သဘောထားမှာပဲ’

‘ဒီမှာ ဒီဒီ၊ ဟစ်တလာ သေတာ ကြာလှပြီ၊ ခင်ဗျားလည်း နာမည်ကို ပဲ ကြားဖူးတာ၊ ပြီးတော့ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ အမေရိကဗျ၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကိုယ် ကြိုက်တဲ့ ဘာသာကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့် ရှိတယ်၊ ရေဝတီ တစ်ယောက် ရဲ့ မြေး ဖြစ်ပေမယ့် ဥပုသ်နေ့မှာ ကိုယ် ထမင်းစားချင်ရင် စားနိုင်တယ်’

သို့ရာတွင် ဒီဒီက လက်မခံ။

‘ယန်းပေါလ်ဆာတ်ရဲ့ ရေဝတီ ဇာတိသွေးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါး ကို ဖတ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား အခက်အခဲကို ခင်ဗျား ဖြေရှင်း နိုင်မှာပဲ’

‘ကျွန်တော့်မှာ ဘာ အခက်အခဲမှ မရှိဘူး’

‘ပတ်ဝန်းကျင် လောကကြီးက ကိုယ့်ကို ရေဝတီလို့ သဘောထားရင် ကိုယ်လည်း ရေဝတီပဲတဲ့၊ ဆာတ်က ရေးဖူးတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဆံပင် ငွေရောင် ရှိချင် ရှိမယ်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို စားချင် စားမယ်၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်း သား ဝတ်စုံကို ဝတ်ချင် ဝတ်မယ်၊ သိုးမွေးဘောလုံး ရိုက်ချင် ရိုက်မယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ နေနေ ရေဝတီဟာ ရေဝတီပဲ၊ လောကကြီးကလည်း ခင်ဗျား ကို ရေဝတီလို့ သဘောထားမှာပဲ’

‘တော်စမ်းပါဗျာ၊ ဒါမျိုးတွေကို လေကုန်ခံပြီး ပြောနေတာ ဆိုလို့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်’

‘ဒါတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါ့လေ၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ယူဆနိုင်ပါ တယ်၊ နောက်ကျမှ နောင်တရတာမျိုး မဖြစ်ပါစေနင့်၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလောက်

mgyoe.com

ဝဝကြီး စားခဲ့ပါဗျာ၊ ရပါတယ်’

ဒီဒီက သရော်တော်တော် ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဥပုသ်နေ့မှာ ကျွန်တော့် အတွက်လည်း ဆုကလေး ဘာလေး တောင်းပေးပါနော်’

ဆရာကြီးသည် စပျစ်ရောင် မည်းနက်နေသော ပင်လယ်ကြီးနှင့် တူသည့် ကျောင်းသားများ၏ ခေါင်းများကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် အမျိုးသမီးများ၊ ဘီလူးကြီးများ၊ မိန်းမဆိုးများနှင့် ဆယ်နှစ်ကြာ တွေ့ဆုံခဲ့သည့် အိုဒက်ဆီး ယတ်စ် တစ်ယောက် ပြည်တော်သို့ ပြန်ခန်းကို သင်နေသည်။

ပါမောက္ခကြီးသည် ဆင်းဒါး ဇာတ်ရုံ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။ ပါမောက္ခ ဖင်လေ၏ ပို့ချချက်များကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ ကျိတ်ကျိတ်တိုးအောင် လာ၍ တက်လေ့ရှိသည်။

အင်္ဂါနေ့နှင့် ကြာသပတေးနေ့ ၁၀ နာရီဆိုလျှင် ဆရာကြီးသည် ဟိုး မား၏ လင်္ကာကြီးများနှင့် မိလ်တန်၏ လင်္ကာကြီးများကို သင်လေ့ ရှိ၏။ ထိုနေ့မျိုးတွင် ဆိုလျှင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား စုစုပေါင်း လေးပုံ တစ်ပုံသည် သူ ပို့ချချက် သင်တန်းတွင် ရောက်နေတတ်သည်။ ဂျေဆန်နှင့် အင်ဒရူးတို့ မှာ နောက်ပိုင်း စင်မြင့်မှ နားထောင်ကြသည်။ ဒင်နီကား မကြာခဏ နေရာ ပြောင်း၍ နားထောင်၏။

သီယိုဒိုမှာမူ တချို့ စကားလုံးများ လွတ်သွားမည် စိုးသဖြင့် ရှေ့ဆုံး တန်းမှ နားထောင်သည်။ သူသည် လက်တင်နှင့် ဂရိဘာသာတွင် အဓိကယူ ရန် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ပါမောက္ခ ဖင်လေ၏ ပို့ချ ချက်ကို နားထောင်ရသည့် အခါတွင် ဂရိလူမျိုး ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း သူ ဂုဏ် ယူသည်။ ဂရိ ဂန္ထဝင်၏ ခမ်းနား ကြီးကျယ်ပုံကိုလည်း သူ အံ့ဩသည်။

‘တပည့်တို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တို့ ဇာတ်လိုက် အိုဒက်ဆီးယတ်စ်ဟာ အမြဲတမ်း နုပျိုနေတဲ့ နတ်မိမယ်ကလေးနှင့် အဆုံးအစ မရှိ နေရတယ်၊ ဒါပေ မဲ့ သူ မနေဘူး၊ အဲဒီ ဘယ်တော့မှ မအိုတဲ့ နတ်မိမယ်နှင့် မြဲကျွန်းသာကို စွန့်ပြီး ဆင်းရဲနံ့ချာတဲ့ သူ့ဇာတိ ကျွန်းကလေးနှင့် ဘယ် အမွှေးနံ့သာတွေနှင့်မှ ဖုံးအုပ် လို့ မရတော့တဲ့ တဖြည်းဖြည်း သက်လတ်ပိုင်း ရောက်နေတဲ့ သူ ဇနီးသည်

တက္ကသိုလ် နေ့ညများ

မိမိကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ တပည့်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ နတ်ဘုံလို သာယာတဲ့ မြေကျွန်းသာမှာ ဘယ်တော့မှ မအိုတဲ့ နတ်မိမယ်နှင့် ကာလ အဆုံးအစ မရှိ နေရမယ် ဆိုတာ ဘယ်လောက် မက်မောဖို့ ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကြီးလဲ။ ဒါပေမဲ့ အိုဒက်ဆီးယတ်စ် ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်လမ်းကို ရွေးသလဲ’

ပါမောက္ခ ဖင်လေသည် စင်ပေါ်တွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက် ရင်း စာအုပ်ကို မလှန်ဘဲ ဂရိလင်္ကာကြီးကို ရွတ်ပြကာ ကိုက်ရိုက် အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြသွားသည်။

‘ဒီတော့ အိုဒက်ဆီးယတ်စ်က ဘယ်လို ပြောသလဲ၊ အို နတ်မိမယ်၊ သင် ဆိုသော စကားသည် မှန်ပါပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် ပင်နီလော့သည် သင်နှင့်စာလျှင် ရုပ်ရည် ရူပကာယတွင် ဆင်နှင့် ဆိတ်လောက် ကွာခြားပါ၏။ ပင်နီလော့သည် တစ်နေ့တွင် ဇရာဒုဗ္ဗလ အရွယ်သို့ ရောက်ပြီး သင်ကား အမြဲ တမ်း နုပျိုနေသော နတ်မိမယ် ဖြစ်သည် ဆိုသည်မှာလည်း မှန်ပါ၏။ သို့တိုင် အောင် ကျွန်ုပ်ကား အိမ်ကိုသာ လွမ်း၍ ပြန်ရမည့် ရက်ကိုသာ မျှော်လင့်လျက် ရှိပါ၏တဲ့’

ပါမောက္ခကြီးသည် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်ကာ ရှေ့ စင်မြင့် အစွန်းနားသို့ တိုးလာခဲ့ကာ လေသံကို နှိမ်လိုက်သည်။

‘သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ ခုပြောမယ့် စကားက အိုဒက်ဆီး လင်္ကာ ကြီးရဲ့ အသက်’

သူပြောမည့် စကားကို မှတ်ရန်အတွက် ခဲတံ ထောင်ပေါင်းများစွာသည် အသင့် ပြင်နေကြသည်။

‘အိုဒက်ဆီးယတ်စ်ဟာ အင်မတန် ငြိမ်းချမ်းသာယာပြီး နွေးထွေးတဲ့ မြေကျွန်းသာကနေ အေးစိမ့်တဲ့ ဆောင်းလေတွေ တိုက်နေတဲ့ သူ့ဇာတိကို ဘာ ဖြစ်လို့ ပြန်ချင်သလဲ၊ မသေနိုင်တဲ့ အမတ ရိပ်မြို့ကျွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ စွန့်လွှတ် ခဲ့သလဲ၊ သိကြရဲ့လား၊ ဇာတိသွေးကြောင့်ကွ၊ ဇာတိသွေးကြောင့်၊ တစ်နည်း ပြောရရင် မအို မနာ မသေ မတောင့်မတ နေရတဲ့ လူရဲ့ ပြည့်စုံမှုထက် လူရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတည်း ဟူသော ဂုဏ်ကျက်သရေက အလေးသာလို့ကွ’

ကျောင်းသားများသည် တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ပါမောက္ခ ဖင်လေက အသက်ရှူသည့် အခါတွင်မှ သူတို့လည်း အသက်ရှူဖို့ သတိရသွားကြသည်။

ထို့နောက် လက်ခုပ်သံတွေ ပေါ်လာသည်။ ခဏကြာလျှင် ကျောင်းသား များသည် ဆင်းဒါး ဇာတ်ရုံကြီး၏ အသီးသီးသော ထွက်ပေါက်များမှ အပြင်

mgjoe.com

သို့ ထွက်နေကြလေပြီ။ သီယိုဒိုသည် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ သူလည်း ဆရာကြီးကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်သည်။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် မပြောရဲ။ ပြောမည်ဟု ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ မိုးကာအင်္ကျီ အညိုရောင်နှင့် ဇီဒိုရာ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် သွက်လက် ဖျတ်လတ်သော ဆရာကြီးသည် ဝင်းတံခါး ခုံမြင့်မြင့်ကြီး အောက်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

သီယိုဒိုသည် မရဲတရဲဖြင့် သူ့နောက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုမျှလောက် ကြီးကျယ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မိုးအောက် မြေပြင်တွင် ယှဉ်၍ ရပ်လိုက်သည့် အခါ၌ သာမန် အရပ်အမောင်းမျှလောက်သာ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည့် အခါ၌ သူ အံ့သြမိသည်။

‘ဆရာကြီး ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးရဲ့ ပို့ချချက်ဟာ ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ စိတ်အထိခိုက်ဆုံး ပို့ချချက်ပါ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားသစ်ပါ။ ဂန္ဓဝင်စာပေကို အဓိက ဘာသာအဖြစ် ယူမလို့ပါ။ ဆရာကြီးရဲ့ ပို့ချချက်ကို ကြားလိုက်တော့ တခြား ကျောင်းသားတွေလည်း ဂန္ဓဝင်စာပေကို အဓိက ဘာသာအဖြစ်နှင့်...’

သီယိုဒို စကား ထစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီးသည် သူ့ ရှေ့တွင် ထိုသို့ မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေသူတို့ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်မှာ ရိုးနေဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် သူ့စကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားသည်။

‘ကျောင်းသားသစ်က ဂန္ဓဝင်စာပေကို အဓိက ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်သလားကွ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

‘မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ’

‘သီယိုဒို လင်းဗရိစ်ပါ ဆရာကြီး၊ ၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့ယူမယ့် အသုတ်ပါ’

‘ဟုတ်လား၊ သီယိုဒိုဆိုတာ ဂရိလို ဘုရား၏ လက်ဆောင် အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ လင်းဗရိစ် ဆိုတာကလည်း တကယ့် ဂရိလင်္ကာကြီးတွေထဲက နာမည်ပဲ။ တောက်ပသော အလင်းရောင်လို့ အနက်ရတယ်။ ဖီသီယန် လင်္ကာကြီးထဲကလိုပေါ့။ လူဟူသမျှ ဝေနေယျတို့၊ တောက်ပအလင်း၊ အမှောင်ခွင်းလိမ့်တဲ့၊ တစ်နေ့ကျရင် အဲလီယော့ ဂေဟာကို လက်ဖက်ရည် သောက်လာခဲ့ကွာ၊ စကားပြောရတာပေါ့’

သီယိုဒိုက ကျေးဇူးစကား မဆိုမီ ဆရာကြီးသည် ဂရိလင်္ကာကြီး တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ရင်း အောက်တိုဘာ လေပြင်းထဲတွင် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်

ဂျေဆန်သည် ရှိုက်သံ တစ်ခုကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

စားပွဲတင် နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ အချိန်မှာ ည နာရီပြန် နှစ်ချက်။
နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် တစ်ဖက်ခန်းမှ ရှိုက်သံကို သူ ကြားရသည်။

ဂျေဆန်သည် အိပ်ရာမှ ခုန်ထကာ ဒီဒီ၏ အခန်းဆီသို့ လာခဲ့၏။ သူ့
အခန်းတံခါးကို အသာ ခေါက်သည်။

‘ဒီဒီ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား’

ရှိုက်သံသည် ရုပ်သွားကာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဂျေဆန်က တံခါးကို
ထပ်ခေါက်ပြီး ထပ်မေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ မလာပါနှင့်’

ပိတ်ထားသော တံခါးနောက်မှ ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေသံ ကြားရသည်။ သို့
ရာတွင် အသံကမူ လှိုက်လှဲစွာ ခံစားနေရသည့် အသံ။

‘တံခါး ဖွင့်ပေးပါ၊ ဖွင့်မပေးရင် ကျွန်တော် ချိုးဖျက် ဝင်လာမိလိမ့်
မယ်’

ကုလားထိုင်တန်း ရွှေ့သံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် တံခါးသည် ခပ်ဟ
ဟ ပွင့်လာ၏။ ဒီဒီသည် သူ့ကို အလန့်တကြားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ စားပွဲတွင်
ထိုင်၍ စာကျက်နေဟန် တူသည်။

‘ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ’

‘ခင်ဗျား အခန်းက ငိုသံကြားလို့၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလားလို့ပါ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အိပ်ပျော်သွားပြီး ခြောက်အိပ်မက် မက်လို့ပါ၊

ကျွန်တော် စာကြည့်ဦးမယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သူက တံခါးကို ပိတ်သည်။ ဂျေဆန် မပြန်သေး။

‘ဒီမှာ ဒီဒီ၊ စာကိုချည်းပဲ ကုန်းကျက် မနေနှင့်၊ နည်းနည်းပါးပါး အိပ်
ဦးမှပေါ့၊ မအိပ်ရင် ဒုက္ခ ရောက်သွားမှာပေါ့၊ တစ်ည တစ်ည ဒီလောက် ကျက်
ရင် တော်ပြီပေါ့’

တံခါးသည် ပြန်ပွင့်လာ၏။

mg y o e . 'အိပ်လို့ မရဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်နှင့် ပြိုင်ဘက်တွေက ကုန်းကျက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် အိပ်လို့ မရဘူး၊ ဓာတ်ပေဒ ၂၀ က သတ်မှာဗျ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား အိပ်မက်က ဘာတွေ မက်လို့လဲ'

'ခင်ဗျားကို ပြောရင် ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'ပြောပါ ယုံပါတယ်'

ဒီဒီက အခြောက်တိုက် ရယ်သည်။

'တော်တော်တော့ ရယ်စရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ စာမေးပွဲခန်းမှာ ကျွန်တော် ဖြေဖို့ သွားတော့ မေးခွန်း စာရွက်တွေ ဝေနေတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မေးခွန်း တွေကို တစ်လုံးမှ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား၊ ကဲ ခင်ဗျားလည်း အိပ်တော့၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး'

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဒီဒီသည် မနေ့ညက အိပ်မက်အကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှ မပြော။ သို့ရာတွင် ဂျေဆန်ကမူ ထိုအကြောင်းကို အဆောင်မှူးအား ပြောဖို့ လိုသည်ဟု ယူဆသည်။ အဆောင်မှူး ဒင်းနစ်မှာ ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ တွေ့ခဲ့သည့် အကြောင်းကို ပြောလျှင် ဒင်းနစ် နားလည်လိမ့်မည် ထင်သည်။

'ဒီမှာ ဒင်းနစ်၊ ခင်ဗျားကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောချင်တယ်ဗျာ'

'ပြောပါ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်ဖော် ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်' ဟု ဆေးပါရဂူလောင်းက ပြောသည်။

'တကယ် ပြောတာပါ၊ ဒီဒီဟာ ဘာသာရပ် အားလုံးမှာ အေ မရရင် ရူးသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ သူက ကျွန်တော်တို့ အသုတ် တစ်ခုလုံးမှာ ပထမ ရချင်နေတာ'

ဒင်းနစ်က ချက်စတာမီး တစ်လိပ်ကို ဖွာနေလိုက်ကာ လေထဲတွင် အကွင်းလေးတွေ ဖြစ်အောင် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။

'ဒါကတော့ သူ့ဘာသာသူ ထင်တာကိုးဗျာ၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲ'

'ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ'

'ခင်ဗျား အခန်းဖော် ဒီဒီဟာ အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းကလည်း ပထမ မရခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ ကျောင်းက သူနှင့် လာတဲ့ အကောင် ခြောက် ယောက်ဟာလည်း အမှတ်ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ၊ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးက လည်း သူ့ကို တင်းပျိုင့်ဖိုက်ပဲ ပေးထားတာ'

‘ဂရိတ်တွေက လျှို့ဝှက်ထားတာနော်၊ လူတိုင်း သိခွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသားတိုင်း အတွက် နောင် သူတို့ ရနိုင်မယ့် ဂရိတ်တွေကို ကြိုတွက်ပြီးသား’

‘ကြိုတွက်ပြီးသား၊ ဟုတ်လား’

ဒင်းနစ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သူတို့ တွက်ထားတဲ့ အတိုင်းလည်း မှန်နေတာပဲ’

‘ဒါဖြင့် ဒီနှစ် အတန်းတင် စာမေးပွဲမှာ ကျွန်တော် ဘယ် ဂရိတ်နှင့် ရမယ် ဆိုတာကို ကြိုတင် သိပြီးသားပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဒါတင်မကဘူး၊ ဘယ်ဘွဲ့နှင့် အောင်မယ် ဆိုတာကိုပါ ကြိုသိပြီးသား’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို စောစောစီးစီး ကြိုပြောထားပါလားဗျာ၊ သိထားရင် အရမ်း ကြိုးစားမနေတော့ဘူးပေါ့’

‘ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ယုံလို့ ပြောတာနော်၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြောခွင့် မရှိဘူး၊ ခု ပြောတာက ခင်ဗျား အခန်းဖော်ကို စိတ်မပျက်အောင် အားပေးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ပြောတာ၊ သူဟာ အိုင်စတိုင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ဖျောင်းဖျနိုင်အောင် ပြောတာ’

ဂျေဆန်သည် စိတ်တိုသွား၏။

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်က စိတ်ကုဆရာမှ မဟုတ်တာပဲဗျာ၊ သူ့ကို ဘယ်နှယ်လုပ် ဖျောင်းဖျနိုင်မှာလဲ၊ သူ့ကို ကူညီချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ခု ကူညီလိုက်ပေါ့’

ဒင်းနစ်က စီးကရက်ကို ထပ်ဖွာသည်။

‘ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ပြောရတာတော့ နည်းနည်း ခွကျတယ်၊ ဒီဒီ ဆိုတဲ့ကောင် ဟားဗတ်ကို ရောက်လာတာဟာ ဘာညံ့သလဲ ဆိုတာကို သိအောင် ရောက်လာတာဗျာ၊ သူတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဟားဗတ်မှာ ကိုယ် ဘာတော်သလဲ ဆိုတာကို လာမရှာနှင့်၊ ကိုယ် ဘာညံ့သလဲ ဆိုတာကိုပဲ ရှာ၊ ဒီအတိုင်း နှစ်ဝက်လောက်တော့ သူ့ဘာသာ သူ ထင်ချင် ထင်ပေစေပေါ့၊ သူဟာ ထိပ်ဆုံး မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုတာ နှစ်ဝက်ကျော်လို့မှ သူ လက်မခံဘူး ဆိုရင်တော့ ကျောင်းဆေးရုံကို သွားပြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စောစောစီးစီး လာပြောလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒီကောင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်တာ မြင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း ပြောပါ’

‘သူကတော့ အမြဲတမ်း ကြောင်နေတာပဲ’ ဟု ဂျေဆန်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဟာ ဘယ်လောက် အထိ ကြောင် မှ လက်ခံတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတဲ့ လူကြောင်တွေ နှင့်စာရင် ဒီဒီ ကြောင်တယ် ဆိုတာ အကင်းပဲ ရှိသေးတယ်’

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ မှတ်တမ်း

အောက်တိုဘာ ၁၇၊ ၁၉၅၄။

ငါဟာ စာတော်တဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သိတယ်။ ဒါကြောင့် အပတ်စဉ် စာမေးပွဲတွေမှာ စီ အဆင့် ရပေ မယ့် ငါ့အဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ဘောသမားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ထင်တယ်။ ခု တော့ အထင်ကလေးတောင် ပျက်ပြယ်သွားရပြန်ပြီ။

ကျောင်းသားသစ်တွေရဲ့ ဇောလုံး အသင်းမှာ ပါတဲ့ ဇောလုံးသမား တွေဟာ နိုင်ငံတကာမှာ နာမည်ကျော်နေတဲ့ လူတွေချည်းပါကလား။ ငါ့မှာ ဘောလုံးကလေး တစ်ချက် ဝင်ကန်ဖို့တောင် အခွင့်အရေး မရ တော့ပါကလား။

ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ပွဲမတိုးနိုင်တဲ့ အတွက် စိတ်ဖြေနိုင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိပါသေးတယ်။ ငါ့ရှေ့က ကစားသွားတဲ့ လူဟာ နှယ် နှယ်ရရ ထဲက မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို တွေးလိုက်တိုင်း ငါ့စိတ် သက် သာရာ ရပါတယ်။

ထောင့်ကန်ဘောတွေကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ အေးလေ၊ သူက ဘုရားသခင်ဆီက တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာခဲ့သူ ဖြစ်လို့ ဒီ လောက် ကောင်းနေတာလားမှ မသိတာ။

ဒါပေမဲ့ ငါလည်း သူတို့လို အလယ်လူ အဖြစ် ဝင်ကစားရရင် အာဂါခန်လောက်တော့ ကစားနိုင်မှာပါ။ ပါမောက္ခ ဖင်လေကတော့ အာဂါခန်ဟာ ‘အဘ ဘုရားသခင်က တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာတဲ့ အနွယ်တော်’ တဲ့။

ငါ့ကို ကွင်းပြင် ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ သူတွေဟာ သူ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အလယ် ရှေ့တန်းလူ တစ်ယောက် ဆိုရင်လည်း ပါသျှန်း မင်းသား တစ်ပါးတဲ့။ ပြီးတော့ တောင်အမေရိက တို့၊ ဖိလစ်ပိုင်တို့က လာတဲ့ ကျောင်းသားသစ်တွေကလည်း ဘောသမား ကောင်းတွေ။ သူတို့အားလုံး ပါလာတော့ ငါဟာ ကွင်းဘေးမှာ ထိုင် ကြည့်ရတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်တော့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ငါက သုံးမိနစ်တည်း ကစားပြလိုက်ရလို့ပါ။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက် ကစားပြခွင့်ရရင် ငါလည်း တက္ကသိုလ်သင်းထဲကို ပါနိုင်မှာပါ။

လူသစ်တွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး ဘောသမားကတော့ မက်ဒေါ်နယ် ပဲ။ မက်ဒေါ်နယ်က အိတ်ဇီတာကျောင်းက အောင်လာတာ။ ကျောင်း ဘောလုံးသင်းမှာလည်း အသင်း ခေါင်းဆောင်။ တယောထိုး ကောင်းပြီး ညဆိုရင် တယောကလေး တစ်လက်နှင့် အချိန်ကုန်တာပဲ။ ခု သူ့ကို တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဆောင် ဖြစ်တဲ့ ရက်ကလစ်ဆောင် တီးဝိုင်း အဖွဲ့ရဲ့ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင် အဖြစ် အရွေးခံရပြန်တယ်။ အင်း ငါ့မှာ သိမ်ငယ်စိတ်ကလေးနှင့် တက္ကသိုလ် ရောက်လာရတာပဲ ကောင်းပါတယ် လေ။ သိမ်ငယ်စိတ် မဝင်ဘဲ တခြား ဘောလုံးသမား လူသစ်တွေလို ဆောင့်ကြွားကြွားနှင့်သာ ရောက်လာခဲ့ရင် ဘဝင်မြင့်ပြီး ဒုက္ခရောက်ဦး မှာ။

ရေဝတီ တရားဟော ဆရာက တရားပလ္လင် ရှေ့တွင် ရပ်၍ ပြော၏။ ‘ခု တို့များ နောက်ဆုံး ဓမ္မသီချင်းကို ဆိုကြမယ်၊ ဓမ္မသီချင်း ဆိုပြီးရင် တပည့်တို့ အားလုံး ကျက်သရေခန်းထဲကို ဝင်ပြီး စပျစ်ချို၊ သစ်သီးနှင့် ပျားရည်မုန့်တို့ စားနိုင်တယ်။ ကဲ စာမျက်နှာ တစ်ရာနှစ်ကို လှန်ပြီး စကြဝဠာ၏ အသျှင် ဆိုတဲ့ ဓမ္မ သီချင်းကို ရွတ်ဆို ပူဇော်ကြရအောင်။

‘ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းခြင်း မပြုမီ...

စိုးမိုး အုပ်ချုပ်တော်မူသော စကြဝဠာ၏ အသျှင်...’

တရားဟော ဆရာက ဓမ္မ သီချင်းကို ချပေးပြီးသည့်နောက် သူတို့သည်

ဝတ်ပြုဆောင် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒင်နီမှာ အော်ဂင်တီး၍ ကျန် ရစ်ခဲ့၏။ သီချင်းဆုံးသည်နှင့် ဒင်နီသည် အပေါ် အင်္ကျီကို ကောက်ယူကာ လှေ ကားမှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျက်သရေခန်းထဲသို့ အသာဝင်လာကာ စားသောက်ဖွယ်တို့ တည်ခင်း ထားသော စားပွဲနားသို့ ကပ်လာခဲ့၏။ စက္ကူ ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ထဲသို့ ကိတ်မုန့်များကို ထည့်နေစဉ် တရားဟော ဆရာ၏ အသံကို အနောက်ဘက် ဆီမှ ကြားရသည်။

‘ဒင်နီရေ၊ မင်း ခုလို လာကူတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မအားတဲ့ အထဲက လာကူတဲ့ အတွက် အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန် တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်’

ဒင်နီသည် ရိုးရိုးသားသား ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေဝတီတို့၏ ပွဲတော် များတွင် အစားအသောက်ကို အလျှံပယ် ကျွေးလေ့ ရှိသည်။ ထိုပွဲတော်များသို့ လာလျှင် နေ့လယ်စာ ထွက်စားရန် မလိုပေ။ ထို့ကြောင့် ရေဝတီ ပွဲတော်များ ကို သူ သဘောကျသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကိုမူ ထုတ်ပြောခြင်း မပြု။

ယခု စနေနေ့သည် သူ့အဖို့ အလွန် အလုပ်များသည့် နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ကွင်စီရို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ဝတ်တက် လူငယ်အဖွဲ့က ဆုတောင်း ပွဲ ကျင်းပမည်။ ဒင်နီသည် သူတို့ တူရိယာ အဖွဲ့ကလေး (ဒရမ်တီးသူ တစ် ယောက်၊ ဂစ်တာတီးသူ တစ်ယောက်နှင့် စန္ဒရားတီးသူ) ကို ငှားရန် ဘုန်းတော် ကြီးကို လျှောက်ခဲ့သည်။ ပျင်းတော့ ခပ်ပျင်းပျင်းပင်။ သို့ရာတွင် ငှားခ ဒေါ် လာ ၅၀ ရမည် ဆိုတော့ တီးပျော်ပါသည်။

ဘုရားရှိခိုးချိန် တစ်ချိန်နှင့် တစ်ချိန် ကြားထဲတွင် အချိန်ပိုရသည်။ ထို အချိန်ပိုကလေးတွင် ကျောင်းသို့ ပြန်နေရန် အချိန်မရ။

စနေနေ့တိုင်း လုပ်နေကျ တက္ကသိုလ် ဘောလုံးပွဲတွေ ရှိနေသဖြင့် ကျောင်းတွင် ဆူညံနေကြမည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နီသည် ဘတ်စ်ကား စီးကာ ဘော့စတန် ပြည်သူ့ စာကြည့်တိုက်သို့ လာခဲ့သည်။

သူထိုင်သည့် စားပွဲအစွန် တစ်ဖက်တွင် ဆံပင်နက်နက် ခပ်ဝဝ ကောင် မလေး တစ်ယောက် ထိုင်ပြီး မှတ်စု ကူးနေသည်။ မှတ်စု စာအုပ်တွင် ဘော့ စတန် တက္ကသိုလ် ဟူသော စာတန်းများ ရိုက်ထား၏။ ဤတွင် ဒင်နီသည် စကားပြောစရာ အကြောင်းရှာ၍ ရသွားသည်။

‘ယူက ဆော့စတန် တက္ကသိုလ်ကလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘တို့က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကပါ’

‘ထင်သားပဲ’ ဟု သူက စကားပြတ်အောင် ပြောလိုက်၏။

ဒင်နီသည် သူထင်သည့် အတိုင်း ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရပြီး စင်ဒီမစ်၏ ‘ဂီတ ဗန္ဓုသာရ ကျမ်း’ ကို ဆက်ဖတ်နေသည်။

စာကြည့်တိုက်ထဲမှ သူ ပြန်ထွက်လာသည့် အခါတွင်မူ အေးစိမ့်၍ မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။ ဘော့စတန် ပန်းခြံ ကွက်လပ်ကြီးကို ဖြတ်လာသည့် အခါ၌ ဒင်နီသည် သူ ကြုံတွေ့နေရသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ပြဿနာကို စဉ်းစားလာခဲ့၏။

အခြားမဟုတ်။ သူတို့ ဆုတောင်းပွဲတွင် ထမင်းကျွေး မကျွေး ဆိုသည့် ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို သိပ်အားကိုးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စားသွား ဦးမှဟု သူ သဘောရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သူ ပြန်မလာမီ ငါးကြော် တစ်ကောင်နှင့် မုန့် တစ်ယုက်ကို ဝင်စားခဲ့သည်။

သူတို့ပွဲတွင် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ ဒရမ်တီးသည့် ကောင်လေးနှင့် ဂီတာတီးသည့် ကောင်လေးမှာ သူ့လို ကောလိပ် ကျောင်းသားကလေးများ ဖြစ် နေခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ သူ့အဖို့မှာ တစ်ချိန်လုံး စန္ဒရား တီးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆွယ်တာ ကျပ်ကျပ်ကလေးတွေ ဝတ်ထား သည့် ကွင်စီ အထက်တန်း ကျောင်းသူကလေးများကို ငမ်းချိန်ပင် မရလိုက်။ သူတို့ကို နေ့စဉ် စန္ဒရား တီးပေးရသည်နှင့် အချိန်ကုန်သွားရသည်။

နောက်ဆုံးအဖွဲ့ ကပွဲစည်းဝိုင်းထဲမှ ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ဒင်နီ သည် လက်တွင် ပတ်ထားသည့် နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ဆယ့်တစ်နာရီ ခွဲ နေလေပြီ။ ကျောင်းသို့ ပြန်လျှင် လမ်းတွင် တစ်နာရီလောက် ကြာဦးမည်။ ကျောင်းစည်းကမ်းက ကိုးနာရီမထိုးမီ ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်ရမည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အပေါ်ထပ်က ခုံတန်းတွေ ကြားထဲတွင် အိပ်မည် ဟု စိတ်ကူးသေးသည်။ မဖြစ်သေး။ ကျောင်းကိုတော့ ရောက်အောင်ပြန်မှ ဖြစ် မည်။

တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲသို့ သူ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ ပြတင်းပေါက် အားလုံး

မည်းမှောင်နေလေပြီ။ သူတို့ အဆောင်နားသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် အဆောင်ရှေ့ ကျောက်တုံး လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေသည့် သူ့အခန်းဖော် ဝူကို တွေ့ရသည်။

‘ဟေ့ ဒင်နီ’

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အပြင်မှာ အေးပါဘိသနင့်’

‘ခွေးသား ဘာနီပေါ့ကွာ၊ ဓားသိုင်း ကျင့်ချင်တယ်တဲ့၊ ဒီတော့ သမာဓိ ကောင်းကောင်းနှင့် ကစားနိုင်အောင် ငါ့ကို အပြင် အထွက်ခိုင်းတယ်’ ဝူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဓားသိုင်း ကျင့်သတဲ့လားကွ၊ ဒီကောင် သောက်ရူး’

‘ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင့် လက်ထဲမှာ ဓားတစ်ချောင်း ရှိနေတော့ ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

မောပန်းလာသမျှသည် သူ့ကို ရဲဆေး တင်ပေးလိုက်သလား မသိ။ ဒင်နီသည် ထူးထူးခြားခြား သတ္တိကောင်းလာကာ ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဝူ၊ လာကွာ၊ တို့နှစ်ယောက် ဒီကောင့်ကို သွားဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်’

‘အေးကွာ၊ မင်းရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ မင်း အရပ်က ခြောက်ပေ လောက် ရှိရင် ပိုကောင်းမှာ’

‘ဟေ့ကောင် ငါ့အရပ်က ခြောက်ပေ ကျော်တယ်ကွ’

သူတို့ ကံကောင်းသည်။ ထိုအချိန်၌ စိတ်ရူးပေါက်နေသော သူ့ရဲကောင်း ဓားသမားကြီးသည် မောပန်းသွားကာ အိပ်မောကျနေလေပြီ။ မကြာမီ ဒင်နီလည်း မောမောဖြင့် အိပ်မောကျသွားသည်။

‘အမယ်၊ ရေဝတီကောင်က ဘောလုံးရိုက် မဆိုးပါဘူး၊ သိလား’

ဒစ်ကီက ငယ်ငယ် ဘက်တံ ကိုင်နိုင်သည့် အရွယ်လောက်တွင် ပထမဆုံး ရိုက်ရသည့် ဘောလုံးရိုက်ပွဲ အကြောင်းကို သူ့ အခန်းဖော်အား ပြောပြနေသည်။

‘ဒီတော့ ဒီကောင်က မင်းကို နိုင်သလား’

‘ကြံကြံစည်ရာကွာ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ရိုက်ချက်ကလည်း တစ်ချက်မှ ကောင်းကောင်း မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရိုက်တော့ ရိုက်တတ်တယ် ဆရာ၊ သိပ် အထင်သေးလို့တော့ မရဘူး၊ ရေဝတီ တစ်ယောက် အနေနှင့် မပြောနှင့် သာမန် လူတစ်ယောက် အနေနှင့်ကို တော်တော် ရိုက်တတ်တဲ့ အထဲမှာ ပါတယ်’

‘နေပါဦးကွ၊ မင်းက ရေဝတီတွေကို သာမန်လူ စာရင်းထဲမှာတောင် မထည့်တော့ဘူးလား’ ဟု အင်ဒရူးက မေးသည်။

‘ဟေ့ကောင် ကတ်သီး ကက်သတ် မမေးနှင့်ကွာ၊ ငါပြောတာက တစ်မျိုး၊ ရေဝတီ ဆိုတဲ့ ကောင်တွေဟာ အသားမည်းတယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ရန်လိုချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ဒီလိုကောင် မဟုတ်ဘူး’

‘ငါ့အဖေကတော့ ရေဝတီတွေကို အမြဲ လေးစားတယ်၊ ဆရာဝန် ပြုရင် တောင် ရေဝတီ ဆရာဝန်ကိုပဲ သွားပြတယ်’

‘နေပါဦး၊ မင်းအဘိုးကြီးက ရေဝတီတွေနှင့် ဘယ်လောက်များ ပေါင်းသင်းဖူးသလဲ’

‘ဒါက တခြားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖေဟာ ရေဝတီတွေကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘူး ဆိုပြီး ကြဉ်တာမျိုးတော့ မရှိဘူး၊ တို့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း ကတော့ ရေဝတီ ဆိုရင် ကြဉ်ချင်ကြတာချည်းပဲ’

‘ဒါဖြင့် မင်းတို့ ရပ်ကွက်က ဆရာဝန်ကြီးတွေ ရေဝတီပါတဲ့ ကလပ်ထဲ ကို မဝင်တာဟာ တမင် မဝင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်း ဆိုချင်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အဖေဟာ လူမျိုးရေး အစွဲအလမ်း ဆိုလို့ လုံးဝ မရှိဘူး၊ ဗရင်ဂျီတွေနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါ့အဖေဟာ သူတော်ကောင်းလို့ ငါ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရေဝတီတို့ ဂျူးတို့ ဘာတို့ စသဖြင့် နှိမ့်ချပြီး မခေါ်ဖို့တော့ ငါ့ကို အမြဲ ဆုံးမတယ်’

‘အမယ်လေး ငါ တစ်သက်လုံး ခေါ်လာတာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ရေဝတီ ချစ်ကြည်ရေးတရား ဟောနေရတာလဲ’

‘ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းတို့ ဘယ်တို့မှာတုန်းက တို့ ကျောင်းတွေမှာ ရေဝတီ မရှိဘူး၊ လူမည်းလည်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့အကြောင်းကို ပြောချင်သလို ပြော အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟားဗတ် ရောက်လာတော့ လူ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်ကွ၊ အသွေးအရောင်လည်း အမျိုးမျိုး ရှိတယ်၊ ဒီတော့ တို့ သူတို့နှင့် အတူ နေတတ်အောင် နေရမယ်’

သူ့ အခန်းဖော်များသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး လွမ်းကြည့်နေကြ၏။ ဒစ်ကိက

‘ဟေ့ကောင်၊ တို့ကို လာပြီး တရားတွေ ဟောမနေနှင့်၊ တို့က လူတစ်ယောက်ကို ဝရင် ဝတဲ့ အကြောင်း၊ ပိန်ရင်လည်း ပိန်တဲ့ အကြောင်းလောက်ကိုပဲ ပြောတာ၊ တခြား ဘာသဘောနှင့်မှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဂျူးတို့ ဟက်ဘီတို့ ခေါ်ရင်လည်း အတိုကောက် ခေါ်ရတာ လွယ်လို့ ခေါ်လိုက်တာ၊ နှိမ်ချင်တဲ့ သဘောနှင့် ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မနှိမ်လို့ပေါ့ကွ၊ တို့ကျောင်း စနေနေ့ ကျောင်း ဘောလုံးပွဲ အပြီးမှာ စားဝိုင်း သောက်ဝိုင်း ကလေး တစ်ခု ချိန်းထားတယ်၊ အဲဒီမှာ ဂျေဆန်ကိုတောင် ဖိတ်ပြီးပြီ၊ ဒီတော့ တို့ကို လာပြီး တရားတွေ ဟောမနေနှင့်’

ဒစ်ကိသည် သူ့ကို ခပ်လှောင်လှောင် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

‘ဒီတော့ ဂျူးကောင်တွေနှင့် ရောရတာ မင်းအဖို့ အရေးမကြီးဘူးဆိုရင် မင်းလည်း လာခဲ့ပေါ့’

နိုဝင်ဘာလဆန်းပင် ရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် ညနေ ခြောက်နာရီ ထိုးသည်နှင့် လေသည် အေးစိမ့်နေကာ မည်းမှောင်စ ပြုနေလေပြီ။ ဘောလုံးရိုက်ပြီး အဝတ်အစား လဲနေစဉ် လည်စည်း မတပ်ခဲ့မိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်တိုသွားသည်။ လည်စည်း ပြန်တပ်ရဦးမည်။ သည်အတိုင်းသာ သွားလျှင် ခန်းမအဝင်တွင် စောင့်နေသည့် အိုင်းရစ် ကျောင်းသား ဆာဗီးရတ်စ် ဆိုသည့် ကောင်က သူများလည်ပင်းကို ကြည့်တတ်သည့်ကောင် ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့ကို အထင်သေးနေဦးတော့မည်။

ဂျေဆန်သည် အေးစိမ့်ကာ ရိုးတံကျဲကျဲ သစ်ပင်တွေ ပေါက်နေသော တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး သူ့အဆောင် အခန်းနံပါတ် အေ ၃၂ ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ထဲတွင် သော့ကို စမ်းရှာ၏။

တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေသည်ကို ဂျေဆန် သတိပြုမိသည်။ အခန်း တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်လျက်။ ဒီဒီ အခန်းကလေး ဘက်သို့ လွမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အခန်းတွင်လည်း အလင်းရောင် မရှိ။ နေထိုင် မကောင်းများ ဖြစ်နေသလား မသိ။ ဂျေဆန်က လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့်

mg y o e . c o m 'ဟေ့ ဒီဒီ၊ နေမကောင်းဘူးလား'

ဘာမျှ ဖြေသံ မကြားရ။

ဂျေဆန်သည် အဆောင် စည်းမျဉ်းကို ချိုးဖောက်ကာ ဒီဒီ အခန်းတံခါးကို အသာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ပထမ မျက်နှာကြက်ကို သူ မော့ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် လျှပ်စစ်ကြိုးတွေ ပြတ်လျက်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒီဒီ ပုံလျက်သား လဲကျလျက်။

ဂျေဆန်သည် အကြီးအကျယ် လန့်သွားသည်။

ဒီဒီ ဆိုတဲ့ကောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားပြီ။ အနီးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး ဒီဒီကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။ ညည်းသံသဲ့သဲ့လို အသံမျိုး ကြားလိုက်ရ၏။ ဂျေဆန်သည် စိတ်ကိုထိန်းကာ ရဲကို ခေါ်ရန် စိတ်ကူးရသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်မီတော့မည် မထင်။

ဂျေဆန်သည် တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ် အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ကာ တက္ကစီ တစ်စီးကို ခေါ်ပြီးနောက် ဒီဒီကို ဆေးရုံသို့ တင်လာခဲ့သည်။

'ခဏနေရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ မင်းတို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆောင်တွေမှာ တပ်ထားတဲ့ မီးသီးတပ်တဲ့ အပေါက်တွေက လူတစ်ကိုယ် အလေးချိန်ကို မခံနိုင်ပါဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ်လို့ ထင်သလဲ'

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က မေးလေသည်။

'ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး ဆရာ'

ဂျေဆန်သည် သူ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အကြောက် မပြေနိုင်သေး။

'ဒီကောင်က စာမေးပွဲမှာ ဂရိတ်ကောင်းကောင်း ရချင်တယ် ဆရာ၊ ဒီတင် နင်းကန် ဖိကြိုးစားတာ'

အဆောင်ဆေးမှူး ဒင်းနစ် လင်ဒန်က ပြောသည်။

'သူ့ကို ကြည့်ရတာ ထူးထူးခြားခြား မသင်္ကာစရာတို့ ဘာတို့ကော မတွေ့ဘူးလား'

ဂျေဆန်က အဆောင်မှူးကို လှမ်းကြည့်သည်။ အဆောင်မှူးက

'ထူးထူးခြားခြားတော့ မတွေ့ရဘူး ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်သားပဲ ဆရာ၊ ကြက်ဥတွေ အများကြီးထဲမှာ ဘယ်ကြက်ဥ ကွဲသလဲ မကွဲဘူးလဲ ဆိုတာကို အကဲခတ်ရတာ ခက်သလိုပေါ့၊ ကျောင်းသားသစ်တွေ ရောက်စ ဆိုတော့ အကဲခတ်ရတာ အခက်သားပဲ'

mg y o e . c o m

ဆရာဝန်နှင့် ဆေးမှူးသည် လူနာအကြောင်း ပြောနေကြ၏။ ဂျေဆန်က ဘာမျှမပြော။ သူ့ ဖိနပ်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

နောက် ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဂျေဆန်နှင့် ဆေးမှူးသည် ဆေးရုံမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ သူ့တွင် အပေါ် အင်္ကျီလည်း မပါ၊ လက်အိတ်လည်း မပါလာကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။ သူ့တွင် ထူထူထဲထဲ ဆို၍ ဘာမျှမပါ။ စောစောက ဇောကြောင့် အအေးဒဏ်ကို သတိမထားမိခဲ့။ ယခုမူ ခိုက်ခိုက် တုန်နေလေပြီ။

‘ငါနှင့် လိုက်ခဲ့လေ’ ဟု ဆေးမှူးက ခေါ်သည်။

‘နေပါစေ ဆရာ ရပါတယ်’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ လမ်းလျှောက်ပြန်ရင် အအေးမိလို့ သေသွားမှာပေါ့၊ လာ ကားပေါ်တက်’

လမ်းတွင် ဆေးမှူးက ကားမောင်းလာရင်း ပြောသည်။

‘ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ဒါပဲကွ၊ မင်းအဖို့ နစ်မလား၊ ကူးမလား၊ ဒီနှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတို့က ကမ်းစောင့် အသက်ကယ် သမားတွေ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ဆရာ’

နောက် လမ်းဆုံ မီးပျိုင့် တစ်ခု အရောက်တွင် ဂျေဆန်သည် ဆရာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ စိတ်ဆိုးနေသဖြင့် အပြင်ဘက်က အအေးဒဏ်ကိုပင် သတိမထားမိ။

တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲသို့ သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အယ်လဆီ၏ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ညစာ မစားရသေး။ သည့်အတွက် အမဲကင် နှစ်ပွဲ ဝင်စားသည်။ ထို့နောက် ကရိုနင်၏ ပျော်ပွဲစားရုံ ဘက်သို့ ထွက်လာကာ သစ်သားရုံကလေးများ အထဲတွင် သောက်နေကြသော ဝိုင်းများထဲတွင် အသိ အကျွမ်း လိုက်ရှာသည်။ အသိတွေလျှင် သည်နေ့ည စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မူးအောင် သောက်ပစ်လိုက်မည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူ့ အခန်းတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်သံကြောင့် ဂျေဆန် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ နဂိုက ခေါင်းကိုက်ရသည့် အထဲတွင် တံခါး ခေါက်သံကြောင့် ပို၍ ခေါင်းကိုက်ရ၏။ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် တံခါးဆီသို့ ထလာ ခဲ့သည့် အခါတွင်မှ သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် မနေ့ညက အဝတ်အစားအတိုင်း ရှိနေ

mgjoe.com

ကြောင်းကို သူ သတိပြုမိသည်။ သူ့စိတ်သည်လည်း တွန့်ကြေနေသည်။ သူ့ အဝတ်အစားနှင့် သူ့စိတ်သည် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေ၏။

အခန်းတံခါးကို သူ ဖွင့်သည်။

ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ် ဖျော့စိမ်းစိမ်းကလေးကို ဆောင်းထားသည့် သက်လတ်ပိုင်း ခပ်ဝဝ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် တံခါးဝတွင် မားမားကြီး ရပ် နေသည်။

‘မင်း ငါ့သားကို ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲဟင်’

‘ဪ... အဒေါ်က ဒီဒီရဲ့ အမေလား ခင်ဗျာ’

‘တော်ပါပေတယ်ကွယ်၊ ငါ အခု သူ့ အဝတ်အစားတွေကို လာယူတာ’

‘အထဲကို ဝင်ပါဦး အဒေါ်’ ဟု ဂျေဆန်က ခေါ်သည်။

‘အပြင်မှာ အေးလိုက်တာ၊ သွေးတွေတောင် ခဲမလား အောက်မေ့ရ တယ်’

အမျိုးသမီးကြီးက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း သိမ်းငှက် မျက်လုံးမျိုးဖြင့် အခန်းကို အကဲခတ်၏။

‘မင်းတို့ အခန်းကို ကြည့်ရတာလည်း ဝက်သိုက် ကျနေတာပဲ၊ အခန်း ကိုကော ဘယ်သူ ရှင်းသလဲ’

‘သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက် က တစ်ပတ်တစ်ခါ လာပြီး ရှင်းပါတယ်၊ အဝတ်တွေကိုလည်း သူပဲ လျှော် ပေးပါတယ်’

‘အင်း ငါ့သား နေထိုင်မကောင်းတာ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အဝတ်ညစ်တွေကလည်း တစ်ခန်းလုံး ပွနေတာပဲ၊ ဘယ်သူ့ အဝတ်ညစ်တွေလဲ၊ အဝတ်ညစ်တွေမှာ ရောဂါပိုးတွေ ပြည့်နေမှာပေါ့’

‘ဒီဒီရဲ့ အဝတ်တွေပါ အဒေါ်’

‘ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ ငါ့သား အဝတ်တွေကို ဒီလိုပဲ မင်း လျှောက်ပစ် ထားရသလား၊ မင်းတို့ လူချမ်းသာ သားတွေဟာ ဒီလိုပဲလား’

‘ကျွန်တော် ပစ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်၊ သူ့ဘာသာသူ ပစ်ထား တာပါ၊ ထိုင်ပါဦး အဒေါ်၊ ပင်ပန်းလှရောပေါ့’

‘ပင်ပန်းရုံတင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ သေချင်စော် နံနေပြီ၊ ငါ့ အသက်အရွယ် ကြီးနှင့် တစ်ညလုံး ရထားစီး လိုက်လာရတာကို ကြည့်ပေတော့၊ ကဲပါကွယ် မထိုင်တော့ပါဘူး၊ ငါ့သားကို မင်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ အဲဒါပဲ သိချင်

ဂျေဆန် သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ အဒေါ်၊ ဆေးရုံက အဒေါ်ကို ဘာတွေများ ပြောလွှတ်လိုက် သလဲ’

‘သိပ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ သူ့ကို အထူးကု ဆေးရုံကို ပို့ရမယ်တဲ့၊ စိတ်ကုဆေးရုံတဲ့’

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး အဒေါ်၊ ဒီမှာက ဖိအားက သိပ်ပြင်းတယ် အဒေါ်၊ ဖိအားဆိုတာ ဂရိတ်ရဖို့ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားကြရတာကို ပြောတာ ပါ’

‘ငါ့သားက အမြဲ ဂရိတ်ကောင်းကောင်း ရတယ်၊ စာကျက်လိုက်တာ ကလည်း နေ့ရော ညရော ကျက်တာပဲ၊ အခု ကျောင်းမှာ မင်းတို့နှင့် လာနေ တော့မှ အားပြတ်သွားသလို ဖြန်းစားကြီး ဖြစ်သွားရတာ၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်ကြသလဲကွယ်’

‘ဒီမှာ အဒေါ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို ယုံပါ၊ အဒေါ်သားကို ဘယ်သူ ကမှ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ အတော်ဆုံး ထိပ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ဆိုပြီး ကြိုးစားရင်း ဖြစ်သွားတာပဲ’

‘ကြိုးစားတော့ကော ဒီလို ဘာလို့ ဖြစ်ရမှာလဲကွယ်၊ သူ့ကို အတော် ဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ အဒေါ် ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့ဟာပါ’

ဂျေဆန်သည် သူ့အခန်းဖော် အတွက် စိတ်မကောင်း။ သို့ရာတွင် သူ့ အမေကြီးက သူ့ကို အပြစ်တင် နေလေပြီ။ မဆီမဆိုင် အပြစ်တင်ခံရသည်မျိုး ကို သူ မခံနိုင်။

အဘွားကြီးသည် ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ဆိုဖာပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်ချ လိုက်ကာ တအိအိ ငိုနေ၏။

‘ငါ သေချင်တယ်၊ တစ်သက်လုံး သူ့ကို ပညာသင်ပေးခဲ့ရတာ၊ အနစ် နာခံပြီး သူ့ကို လူဖြစ်အောင် မွေးခဲ့ရတာ’

‘ဒီမှာ အဒေါ်၊ ဒီဒီ ဆေးရုံတက်မယ် ဆိုရင် အဝတ်အစားတွေ လိုမှာပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ကူပြီး ထုပ်ပိုးပေးလိုက်မယ်’

အဘွားကြီးသည် သူ့ကို အားကိုးရာမဲ့စွာ ကြည့်၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ရယ်၊ အဒေါ် ပြောမိ ဆိုမိတာကို စိတ်မရှိ ပါနှင့်၊ အဒေါ် စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ပြောမိတာပါ၊ ညကလည်း တစ်ညလုံး

ရထားပေါ်မှာ အိပ်ရေးပျက်လာတာ

အဘွားကြီးသည် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ အိတ်ထဲမှ စိုစွတ်နေသော လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်နေသည်။

‘ကဲ အဒေါ်၊ ခဏ နားပါဦး၊ ကျွန်တော် ကော်ဖီ ဖျော်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပိုးပြီး အဒေါ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ သူက ဘယ် ဆေးရုံမှာလဲ’

‘မသိပါဘူးကွယ်၊ မက်ဆာချူးဆက် စိတ်ကု ဆေးရုံ ဆိုလား ဘာလား’
အဘွားကြီး ငိုရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောနေသည်။

ဂျေဆန်သည် သေတ္တာ တစ်လုံးကို ဖွင့်ကာ လိုမည်ထင်သည့် အဝတ် အစားများကို သေတ္တာထဲသို့ ထည့်ပေးနေ၏။ ဆေးရုံတွင် အပေါ်အင်္ကျီတို့၊ လည်စည်းတို့ လိုချင်မှ လိုမည်။

‘သူ့စာအုပ်တွေကော’

‘လောလောဆယ် ဒီစာအုပ်တွေကို သူ ဖတ်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး အဒေါ်၊ ကျွန်တော် သိမ်းထားလိုက်မယ်၊ လိုတော့ သွားပို့ပေးတာပေါ့’

‘မောင်မင်းကြီးသား ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ်တော်’ ဟု ဆိုကာ အဘွားကြီးသည် နှပ်ညှစ်နေသည်။

အဝတ်အစားများကို သေတ္တာထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက် ဘာကျန်လဲဟု အခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ပစ္စည်း တစ်ခုကို သွားတွေ့လိုက်၏။ သူထင်သည့် အတိုင်း ဂြိုဟ်မွေသည့် ပစ္စည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဟုတ်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဒီဒီ၏ ဓာတုဗေဒ ၂၀ စာအုပ်။ ဒီဒီသည် သူ ထင်ခဲ့သည့် အတိုင်း ထို ဘာသာရပ်တွင် အမှတ်ကလေး နည်းနည်းသာ ရခဲ့သည်။ ဂရိတ် ဘီ အနုတ်။ ဂျေဆန်သည် ဓာတုဗေဒ စာအုပ်ကို ကောက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

‘အဒေါ်၊ ဒီမှာ စောင့်နေဦးနော်၊ ကျွန်တော် ကားသွားယူချေဦးမယ်’

‘အဒေါ်ကြောင့် အတန်းတွေ ဘာတွေ ပျက်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်’ ဟု အဘွားကြီးက လေချိုကလေးဖြင့် ပြောသည်။

‘ရပါတယ် အဒေါ်၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း အတွက် လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီကောင်က သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ ကောင်’

အဘွားကြီးသည် ဂျေဆန်ကို ကြည့်နေ၏။

mgjoe.com

mgyoe 'မိကောင်းဖခင်သား ပိသပါပေတယ်ကွယ်၊ ဒီလို သားမျိုး အတွက်
ဂုဏ်ယူထိုက်ပါတယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဒေါ်'

ဂျေဆန်က သူ့နားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။ ထို့နောက် အပြင်သို့
ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ သူ့ ရင်ထဲ လေးလံလျက်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

နိုဝင်ဘာ ၄၊ ၁၉၅၄။

အထက်တန်း ကျောင်းသား မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်နှင့်ခွဲပြီး နေရတဲ့
အရသာကတော့ ကိုယ် မအိပ်ချင်ရင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ နေလိုရတဲ့
အရသာပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ အရေးကြီးလို့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဖြစ်ဘူး။
မနက်ဖြန် စာတမ်းတို့ ဘာတို့ တင်ရတော့မယ် ဆိုရင် တစ်ညလုံး
အချိန်ကုန်တော့တာပဲ။

မိုက်ကယ် ဆိုတဲ့ကောင်က ဒီလိုနည်းတွေတော့ တတ်တယ်။ ည
ခုနစ်နာရီလောက် ကတည်းက မှတ်စု စာရွက်တွေ တစ်ထပ်ကြီးနှင့်
လက်နှိပ်စက်ကလေး တစ်လုံးနှင့် တစ်ညလုံး ထိုင်တော့တာပဲ။ ည
သန်းခေါင်လောက် ဆိုရင် စာတမ်း အကြမ်း ရေးပြီးသွားပြီ။ သန်းခေါင်
ကျော်တော့ ဟိုဖြည့် ဒီဖြည့် ဟိုဖျက် ဒီဖျက်နှင့် အချိန်ကုန်တာပါပဲ။
တစ်ညလုံး ကော်ဖီ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ပြီး ရေးတော့တာပဲ။
မနက်လင်းတော့ မနက်စာစား။ ကြက်ဥ ဆယ်လုံးလောက်နှင့် ဝက်ပေါင်
ခြောက်တွေ အတင်းသွတ်။ (ဒီကောင်က လှေလှော်သင်း ခေါင်းဆောင်
မဟုတ်လား။) ပြီးတာနှင့် စာတမ်းကို ဘေးချပြီး တစ်နေ့လုံး အိပ်တော့
တာပဲ။ ညနေပိုင်းကျတော့ ဘုတ်ကလပ်ကို ထွက်သွားတယ်။

မနေ့ညတုန်းကတော့ အိပ်လည်း မအိပ်ဖြစ်ဘူး။ စာလည်း
မကျက်ဖြစ်ဘူး။ ဘယ် ကျက်နိုင်ပါ့မလဲ။ လွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲ
အနိုင်အရှုံး ကြေညာတဲ့ ညကိုး။ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားလှလိုတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေတဲ့ညမှာ ငါလည်း
ဘယ်အိပ်လိုရပါ့မလဲ။

mgyoe.com

မည်ဟု သိရ၏။ ဂိလ်ဗတ်သည် လောင်းအိုင်းလင်းနယ် ဆိုင်ယိုး ဆက်မှ ဖြစ်ပြီး ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ဆင်းမည့် ကျောင်းသား ဖြစ်၏။ ဂိလ်ဗတ်သည် ဟော်ကင်း ကျောင်းထွက် ဖြစ်ပြီး အထက်တန်း ကျောင်းတွင် ရှိစဉ်က ထိုကျောင်း ဘောရိုက်သင်းနှင့် တင်းနစ် အသင်းတို့ကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့ပြီး ယခု အချိန် အထိ တစ်ပွဲမှ မရှုံးဖူး သေးဟု သိရ၏။ အရှေ့ပိုင်း ပြည်နယ်များတွင် ဂျူနီယာတန်းမှ တင်းနစ် ကစားခဲ့ရာ နံပါတ် ခုနစ် စွဲခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။

‘ဟေ့ ဂျေဆန်၊ မင်းကို ဆုပေးဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ၊ မင်းသာ မြန်မြန် စိတ် ကူး မရရင် ဒီဒီ ဆိုတဲ့ကောင် သေမှာ’

ဒီဒီ ကြီးဆွဲချ သေရန်ကြံစဉ်က သူက ရှေးဦး သူနာပြု အတတ်ဖြင့် ကုသခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကူးရကာ မြန်မြန် ဆေးရုံ ပို့နိုင်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် တစ်ကြောင်း မသေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆောင်မှူးက ထိုအကြောင်းကို မကြာခဏ သူ့ကို ထုတ်ပြောတတ်သည်။

‘ခု မင်းနှင့် အခန်းဖော်သစ် တစ်ယောက်ကိုတော့ ငါ ရွေးလိုက်ပြန်ပြီ ကွ၊ အဆောင်မှူးတွေ အစည်းအဝေးမှာ ငါ သေသေချာချာ ရွေးလာခဲ့တာပါ၊ မင်းလိုကောင်နှင့် နေရရင် နောက်လူသစ်လည်း စိတ်ချရတာပေါ့ကွာ’

‘ဒါတော့ ဘယ်တရားမလဲ ဆရာ၊ နောက်တစ်ယောက်ကျတော့လည်း ကျွန်တော် သူနာပြုရဦးမှာလား၊ စိတ်မှန်တဲ့ လူကို ဆရာတို့ ရှာလို့ မရတော့ဘူး လား’

‘ဟေ့ကောင်၊ စကားမများနှင့်၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ စိတ်မှန်တဲ့ လူ ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း လက်ခံရတော့မှာပေါ့ ဆရာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ သူကကော ဘာပြဿနာ ရှိလို့လဲ’

‘အင်း၊ သူကတော့ ဒီဒီလို မဟုတ်ဘူးကွ၊ နည်းနည်း ကြမ်းချင်တယ်’

‘ဟာ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ရတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က လက်ဝှေ့သင်တန်း ဆင်းထားတော့ အတော်ပဲ’

ဆရာက ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူက လက်ဝှေ့ မထိုးတတ်ဘူးကွ၊ ဓားသိုင်းပဲ ကစားတာ’

‘သူက ဘယ်ကလဲ ဆရာ၊ အလယ်ခေတ်က လူသားလား’

mgyoe.com

‘တကယ် ပြောတာကွ၊ ဒီကောင်က ဓားသိုင်း ကစားရာမှာတော့ ဟော့
ရှော့၊ သူ့အကြောင်းတောင် မရန်းရောင်ထဲမှာ ပါပြီးပြီ၊ အထူးသဖြင့် ဒီကောင်
က ဓားလွတ်ကို သိပ်နိုင်တယ်၊ သူ့နာမည်က ဘာနီ အက်ကာမင်တဲ့’

‘ဟန်ကျတာပေါ့၊ ဆရာ၊ ဒီကောင် ဘယ်သူ့ကို သတ်ပြီးခဲ့ပြီတဲ့လဲ’

‘အင်း ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ မသတ်ရသေးပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်က ဟိုလ်
ဝါသီဆောင်မှာ နေတယ်၊ သူနှင့် အခန်းဖော်က ဝူဆိုတဲ့ တရုတ်ကလေး၊ သူတို့
နှစ်ယောက် အငြင်းအခုံ ဖြစ်တိုင်း ဘာနီက ဓားကြီး ထုတ်ထုတ်လာပြီး ကြိမ်း
နေလို့၊ တရုတ်ကလေးက သိပ်ကြောက်နေတော့ ဆေးရုံက သူ့ကို အိပ်ဆေးတွေ
ပေးပေးနေရတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အတူတူထားလို့ မဖြစ်တော့
ဘူးလေ’

‘ဒီလို ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့် အခန်းကို တရုတ်ကလေးကို ပြောင်း
ပေးလိုက်ပါလား ဆရာ၊ တရုတ်ကလေး ဆိုရင် ကျွန်တော့် အဖို့ ကောင်းတာ
ပေါ့’

‘သူ ပြောင်းလို့တော့လည်း မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ သူက တခြား အခန်းဖော်
တစ်ယောက်နှင့် ပြေလည်နေတယ်၊ အဲဒီကောင်က ဂီတသမား၊ ဒီတော့ အဆင်
မပြေတဲ့ တစ်ယောက်ကိုပဲ ခွဲထုတ်ရမှာ၊ ပြီးတော့ မင်းနှင့် တွေ့ရင် ဘာနီလို
ကောင်ကိုလည်း သင်ခန်းစာလေး ဘာလေး ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်လေ’

‘ဒီမှာ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒီကို လာတာ စာသင်ဖို့ လာတာ၊ အိုင်ဗီနွယ်
ရိပ်သာက လူမိုက်တွေကို သင်တန်းပေးဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး’

‘လုပ်ပါကွာ၊ မင်း ဒီကောင်ကို ကြောင်ကလေး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး
လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီလို လုပ်ပေးနိုင်ရင် ကျောင်းစာရင်းမှာလည်း နာမည်ကောင်း
ထွက်မှာပါ’

i ‘ဆရာကတော့ ရက်စက်တယ်ဗျာ’
ဂျေဆန် သည်မျှသာ ပြောနိုင်သည်။

i အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

ဇန်နဝါရီ ၁၆၊ ၁၉၅၅။

မနေ့က နှစ်ဝက်ကြို ညစာစားပွဲ လုပ်တယ်။ ဂျေဆန်ကြီး ပြောတာကို

နားထောင်ပြီး တို့တစ်တွေ ရယ်လိုက်ရတာ။ ကောလိပ်တွေက ချောပေ
လှပေ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုချည်း ရွေးဖိတ်ကြတယ်။ (နယူဝဲ ဆို
တဲ့ ကောင်ကတော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို အဆောင် ပြန်ပို့ရင်း
သူ စွဲခဲ့တယ်လို့ ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် သက်သက် ကြွားတာပဲ
ဖြစ်မှာပဲ။ သက်သေ မပြနိုင်ရင် တို့က ဘယ်ယုံမှာလဲ။)

ဂျေဆန်ကြီး လာရင် တော်တော် ပျော်ရတယ်။ ဒီကောင်ကြီးက
ရုပ်ကလည်း ဖြောင့်တယ်။ ဒီကောင် လာပြီ ဆိုရင် ကိုယ့်အတွဲကိုတောင်
သူ့ဘက်ကို ယိုင်ယိုင်သွားလို့ မနည်း ထိန်းထားရတယ်။ သူ လေရပြီး
သူ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြတော့ တို့တစ်တွေ ရယ်လိုက်ရတာ။ အူကို
နှိပ်နေရတယ်။ သူ့မှာ အခန်းဖော် အသစ် တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်
တဲ့။ (တခြား အခန်းဖော် ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာကိုတော့ ပြောမပြ
ဘူး။) ခု နောက်ရောက်လာတဲ့ အခန်းဖော် အသစ်က ခပ်ရူးရူး၊ ခပ်
ကြောင်ကြောင်တဲ့။

အဲဒီညက သူကလည်း အိပ်မယ်လုပ်ရော အခန်းဖော်သစ်က ဓား
ကြီး ဆွဲထုတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ အဲရီးဖလင်းလို ဓားကြီး တရမ်းရမ်းနှင့်
လုပ်နေသတဲ့။

တစ်ပတ်လောက်လည်း ကြာရော ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာတွေကို
ဒီကောင်က ဓားနှင့် လျှောက်ခုတ်ထားတာ တစ်လုံးမှ အကောင်း
မကျန်တော့ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာလည်း အော်ဟစ် ဆူညံနေ
သတဲ့။ ဆိုဖာကြီးကို ဓားနှင့် တစ်ချက်ခုတ်လို့ အနိုင်ရတိုင်း သတ်ကွ၊
သတ်၊ သတ်လို့ အော်သတဲ့။ ဆိုဖာကြီးကိုတော့ အနိုင်ရမှာပေါ့။ ဆိုဖာ
ကြီးက ဘာပြန်လုပ်နိုင်တာ မှတ်လို့။ ဂျေဆန်ကြီးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိလို့ အသာပဲ ကုပ်နေရသတဲ့။

မနေ့ညကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် စာရင်းရှင်းကြသတဲ့။ ဂျေ
ဆန်က တင်းနစ် ရိုက်တံ တစ်ချောင်း ကိုင်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဆိုဖာတွေ
ကို ဓားနှင့် လျှောက်ခုတ်နေတာလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ အခန်းဖော်
သစ်က ဓားသိုင်း လေ့ကျင့်နေတာတဲ့။ ယေးလ် တက္ကသိုလ်နှင့် ဓား
သိုင်း ကစားပွဲ အတွက် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေတာတဲ့။

ကောင်းပြီ၊ ဒီလောက် ကျင့်ချင်ရင်လည်း သူနှင့် ပြိုင်ကျင့်ရအောင်၊
ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသေ ချရမယ်လို့ ဂျေဆန်က

mgjoe.com

တက္ကသိုလ် နွေညများ

ပြောတယ်။ အခန်းဖော်က ဂျေဆန် သက်သက် ကြွားနေတာလို ထင်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဂျေဆန်က ကျန်နေသေးတဲ့ ဆိုဖာ အစုတ်တွေကို တင်းနစ် ရိုက်တံနှင့် အကုန် ရိုက်ချိုး ဖျက်ပစ်လိုက်တော့ ဒီကောင်နည်းနည်း ဖြိုသွားတယ်တဲ့။ ပြီးတော့မှ ဂျေဆန်က သူ့ကို အနိုင် သတ်နိုင်ရင် သတ်၊ မသတ်နိုင်ရင် ဒီဆိုဖာတွေလို စုတ်ပြတ်သွားအောင် ဆော်မယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒီတင် အခန်းဖော်သစ်ဟာ ဓား လွတ်ချပြီး သူ့ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်ပြေးသွားသတဲ့။

အခန်းဖော်သစ်ဟာ အဲဒီနောက် ငြိမ်သွားရုံတင် မကဘူး၊ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ ပိုက်ဆံနှင့် ဆိုဖာ အသစ်တွေ သွားဝယ်လာတယ်။

အဲဒီနောက်က စပြီး ဂျေဆန်ရဲ့ အခန်းမှာ ငြိမ်သွားတော့တယ်။ ငြိမ်သွားတာမှ ချွတ်ချွတ်သံတောင် မကြားရဘူး။ ငနဲက ဂျေဆန်ကို လည်း စကား ဟဟတောင် မပြောရဲဘူးတဲ့။

သူ့ ဘိုးဘေးများကဲ့သို့ပင် ဆိုကရေးတီး လင်းဗရိစ်သည်လည်း အလွန် စည်းစနစ်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲတွေ ရှိသည့်တိုင် သူ့သား ဖြစ်သူ သီယိုကို စားပွဲထိုး အလုပ်မှ ခွင့်ပေးခြင်း မရှိ။ သီယိုသည် ခါတိုင်းလိုပင် မာရသွန် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ အလုပ် ဆင်းရသည်။ တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဒေါက်တာ ပူဆေက ပညာရေး လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ မိန့်ခွန်း ပြောကြားသည့် စက်တင်ဘာ တစ်ညနေခင်းကလည်း သီယိုသည် အခြားသော အတန်းသားများနှင့် အတူ အဓိပတိ မိန့်ခွန်းကို နားထောင်ခွင့် မရ။

ကျောင်းမှ ဆင်းသွားသည်နှင့် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ တန်းသွားရသည့် အတွက် သီယိုသည် ဘောလုံးပွဲသို့လည်း တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူး။ ဘောလုံးပွဲတွင် အခြားသော သစ်လွင်များနှင့် အတူ ဟေးလားဝါးလား သွားလုပ်ရန် လည်း အချိန်မရ။

ထို့ကြောင့် သစ်လွင်များ၏ ညစာ စားပွဲကို ကြေညာသည့်အခါတွင် သီယိုသည် ထိုညစာ စားပွဲသို့ တက်ခွင့်ပြုရန် အဖေ့ကို ပြောသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သား၏ ဘဝတွင် ထိုညစာ စားပွဲသည် တစ်ကြိမ်သာ

mgjoe.com

ရှိသည် မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင် အဖေက ခွင့်မပြု။

ဤတွင် အမေက သူ့ဘက်က ထောက်ခံသည်။

‘ကလေးမှာ တစ်နေ့ကုန် အလုပ် လုပ်ရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီရှင်၊ တစ်ခါတလေ သူလည်း သွားချင်မှာပေါ့၊ သွားပါစေ’

နောက်ဆုံးတွင် အဖေက သဘောတူလိုက်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့၌ သီယိုသည် မှန်ရှေ့၌ ရပ်၍ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည်။ ဂျေဩဂက်စ် ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ အကောင်းဆုံး တွိဒ် အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ (တစ်ပတ်ရစ်ဆိုင်မှာ ဝယ်လာသည့်တိုင် အသစ်စက်စက်ကြီး ရှိသေးသည်။) သီယိုသည် ဆင်းဒါး ဇာတ်ရုံသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အပေါက်ဝတွင် ဒေါ်လာ ပေးလိုက်သည်နှင့် ဇာတ်ရုံထဲသို့ ဝင်ခွင့် ရရုံမျှမက အထဲတွင် ဘီယာ ကြိုက်သလောက် သောက်နိုင်ပြီ။ ပေါမော စီးကရက် စသည့် လက်ဆောင်တို့ကိုလည်း ရနိုင်ပြီ။

သီယိုသည် တကယ့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေပြီ။

ရှစ်နာရီခွဲသည်နှင့် မိတ်ကပ်တွေကို လိမ်းထားသည့် အခမ်းအနားမှူးစင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာကာ ယခု ပျော်ပွဲ ချင်ပွဲ အခမ်းအနား စတင်ကြောင်း ကြေညာသည်။ လက်ခုပ်သံ၊ ဆဲသံ၊ အော်သံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံတို့ ပေါ်လာ၏။

ပထမ အစီအစဉ်မှာ အမျိုးသမီး ကောလိပ်ကျောင်းများမှ ကျောင်းသူကလေးများ ပါဝင်သည့် ဝယ်စလေ မုဆိုးမ အဖွဲ့ဟု ခေါ်သော တေးသံရှင်အဖွဲ့ ပျော်ဖြေခန်း ဖြစ်သတဲ့။

သူတို့ သီချင်း စဆိုခါစ ရှိသေး အောက်မှ ပရိသတ်က ‘သီချင်း ဆိုတာ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်ပြပါ၊ ချွတ်ပြပါ’ ဟူသော အသံများ ပေါ်လာသည်။

အခမ်းအနားမှူးက တေးသံရှင် အဖွဲ့ကို မြန်မြန် ပြန်ဝင်ရန် အကြံပေးရသည်။ နောက် တက်လာသော အဖွဲ့များသည်လည်း အလားတူ ကံကြမ္မာနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုစတိတ်ရှိုးသည် ညစာစားပွဲ မတိုင်မီ ဖြေဖျော်သည့် ပွဲ ဖြစ်၏။ အဓိက အစီအစဉ်မှာ ဘီယာ တိုက်ရန် ဖြစ်၏။ သစ်လွင်များ၏ ပျော်ပွဲ အတွက် ဘီယာစည် သုံးရာခန့်သည် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမကြီးတွင်

m အသင့် ရောက်နေကြလေပြီ။ SAMPLE BOOK

သစ်လွင် ကျောင်းသားများကို မဟာဌာနမှူး ဆရာ လေးဦး၊ အဆောင် မှူးများနှင့် တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဆယ်ယောက်တို့က စောင့်ကြပ် ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ တက္ကသိုလ်ရဲ့များမှာ တော်တော်လျင်သည့် ရဲများ ဖြစ်၏။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် မိုးကာ အင်္ကျီကြီးများကို ဝတ်ထားကြသည်။ လိုလည်း လိုသည်။

တက္ကသိုလ် အခမ်းအနား ပေါင်းစုံကို ကျင်းပခဲ့သည့် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမထဲတွင် ဘီယာများသည် ခြေချင်းဝတ် ရောက်အောင် ချောင်းစီးလျက် ရှိကြ၏။ ရန်ပွဲတွေ ဖြစ်ကြ၏။ ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေသည့် အဆောင်မှူးများမှာ မည်သူ့ လက်ချက်မှန်း မသိ၊ အထိုးခံကြရ၏။ အချို့လည်း ဘီယာတွေ အိုင်ထွန်းနေသည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသွား၏။

သီယိုသည် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးတို့ကို ကြည့်၍ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုတက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသားတို့သည် ကမ္ဘာ၏ အနာဂတ် ခေါင်းဆောင် ဆိုသည်မှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

ထိုစဉ် သူ့ကို တစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

‘ဟေ့ သီယို၊ ကိုယ့်လူက ဘီယာတောင် မသောက်တော့ဘူးလား’

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက အတူတူ တက်ခဲ့ကြသော အိုဘရိုင်ယန်ကို တွေ့ရသည်။

သူက ဘာမျှ ပြန်မပြောရသေးမီ ခေါင်းကို ဖိ၍ လောင်းလိုက်သော ရေများသည် သူ့ မျက်နှာပေါ်သို့ စီးကျလာ၏။ ဘီယာဖြင့် ရေဖျန်း မင်္ဂလာ ပြုခြင်းပေတည်း။ သူ့ အသစ်စက်စက် အင်္ကျီတွင် ဘီယာတွေ ရွဲနေလေပြီ။ သီယိုသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အိုဘရိုင်ယန်၏ မေးကို ပင့်၍ လက်သီးဖြင့် တစ်ချက် သွင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အရှိန် လွန်သွားကာ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခြေချင်းဝတ်လောက် ရှိနေသည့် ဘီယာအိုင်ကြီးထဲသို့ လဲကျသွားသည်။

သီယို သည်းမခံနိုင်။ သူ ထိုးလိုက်သည့် အိုဘရိုင်ယန်က မလဲဘဲ သူ့ အပေါ်တွင် မိုးကာ ဆက်ထိုးရန် ခပ်တိုးတိုး ပြောနေသည်။ သီယိုသည် ဘီယာအိုင်ထဲမှ လူးလဲ ထလာကာ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နောက်သို့ပင် လှည့်၍ မကြည့်မိ။

mgyoe.com

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် မိန်းကလေးဆောင် ဖြစ်သည့် ရက်ကလစ်ဆောင် တေးသံစုံ တီးဝိုင်းသည် နှစ်တိုင်း ပြဇာတ် ကလေး ရှိ၏။ ထိုပြဇာတ်တွင် တက္ကသိုလ်အဆို အတီး ပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ ရှိ၏။ ပြိုင်ပွဲကို ဆောင်းရာသီတွင် ကျင်းပလေ့ ရှိပြီး ပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရသူက နွေရာသီတွင် ကျင်းပသည့် ပြဇာတ်တွင် ခေါင်းဆောင်ရသည်။

သို့ရာတွင် ပြိုင်ပွဲဝင်သူများသည် ပြဇာတ် မတိုင်မီကပင်လျှင် အစောကြီးကြိုတင် စာရင်းသွင်းတတ်ကြသည်။ ပြိုင်ပွဲ ဥက္ကဋ္ဌ လိုဝင်စတိန်းသည် အချို့ကို စင်မြင့်ပေါ် ရောက်သည် အထိ ပြိုင်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ ကြိုတင် ပယ်ချတန်သူတို့ကို ပယ်ချခဲ့ရ၏။ သို့ ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် စာရင်းပေးသူတိုင်းကို စင်ပေါ် တင်နေရလျှင် ပြိုင်ပွဲသည် တော်တော်နှင့် ပြီးနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ထိုနေ့ ညနေက သူ့ထံ လာ၍ ပြိုင်ပွဲဝင် စာရင်းပေးသူမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဆံပင်နီနီ မျက်မှန်ကလေး တလက်လက်ဖြင့် ကျောင်းသားသစ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လိုဝင်စတိန်းသည် သူ့ကို စိတ်ပျက်အောင် အမျိုးမျိုး ပြောသည့်တိုင် ထို ပြိုင်ပွဲဝင်ကမူ အလျှော့မပေး။

‘တို့ ရွေးမယ့် တေးသံရှင်တွေ၊ လက်သံရှင်တွေက ကျောင်းက ထွက်သွားရင် သက်မွေးမှု ပညာရှင်တွေ ဖြစ်ရမယ်ကွ၊ ခု မင်းကို ကြည့်ရတာက အထက်တန်း ကျောင်းတုန်းက နည်းနည်းပါးပါး တီးဖူးရုံကလေးလောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်၊ ဒီတော့’

‘ကျွန်တော်က ဂီတနှင့် အသက်မွေးတဲ့ သူပါ’ ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း မင်း ဝင်ပြိုင်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးနော်၊ ပြိုင်မယ့်သူတွေက တကယ့် ဝါရင့်တွေချည်းပဲ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဆင့် မမီဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော် ထိုက်နှင့် ကျွန်တော်ပေါ့’

ဒင်နီက ပြောသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ကဲ မင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းပြီး တီးပြလှည့်ပါဦး၊ နားထောင်ကြည့်ရအောင်’

နောက် တစ်နာရီခန့် ကြာ၍ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာသည့် အခါတွင် လိုဝင်စတိန်းသည် အံ့အားသင့်နေသည်။ လိုဝင်စတိန်းသည် ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဖြစ်သည့် ဆူကီထံသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ

‘ဆူကီရေ၊ ဒီနှစ် ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမ ရမယ့် လက်သံကိုတော့ ကိုယ် နား
ထောင်ခဲ့ပြီ၊ တကယ့် ပါရမီရှင်ပဲ’

ထိုစဉ် သူတို့ အခန်းထဲသို့ ဒင်နီ ရောက်လာသည်။

‘အချိန်ပေးပြီး နားထောင်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်
တဲ့ အဆင့်တော့ ရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ဆူကီက မတ်တတ်ထကာ

‘ကျွန်မက ရက်ကလစ် ကျောင်းဆောင် တေးဂီတ ပြိုင်ပွဲ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ
ဆူကီပါ’

‘ဪ... ဟုတ်လား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’

မျက်မှန်အောက်မှ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့ မျက်လုံးများကို ဆူကီ
မမြင်တန်ရာ။

‘ကျောင်းသားသစ်ထဲက ဝင်ပြိုင်တဲ့လူ ရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့’

‘ကျွန်တော် ရှုံးရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ရှုံးရမှာလဲ၊ သိပ်လည်း ကြွားမနေပါနှင့်နော်’

ဆူကီက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

ရှေ့ဆက်၍ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ချစ်စရာ ကောင်းသည့် ဆူကီ အထင်ကြီးအောင် ဒင်နီ ကြိုးစားသည်။

‘ဆူကီကော ကျွန်တော် တီးပြတာကို နားထောင်ပါဦးလား’

‘ကောင်းသားပဲ’

ဆူကီက စန္ဒရားတီး လေ့ကျင့်သည့် အခန်း တစ်ခန်းဆီသို့ သူ့လက်ကို
ဆွဲ၍ ခေါ်သွားသည်။

ဒင်နီသည် ဘက်၏ သီချင်းခုံကြီး တစ်ပုဒ်ကို တီးပြ၏။ ထို့နောက်
ရိုမင်နော့၏ စည်းသုတ် တစ်ပုဒ်ကို တီးသည်။ သူ့အနီးတွင် မိန်းမပျို တစ်

ယောက် ရှိနေသဖြင့် ခါတိုင်းထက်ပင် စန္ဒရား တီးလို့ ကောင်းနေသည်။ သို့
ရာတွင် အာရုံ ပျက်သွားမည် စိုးသဖြင့် ဆူကီကို တစ်ချက်မျှ မော့မကြည့်မိ။

သို့တိုင်အောင် သူ့အနီးတွင် ဆူကီ ရှိနေသည်ကို သူ့ အာရုံက သိနေ
သည်။ မိန်းမပျို တစ်ယောက် အနီးတွင် ရှိနေခြင်းကို ဘာကြောင့်များ အလိုလို

သိနေသည်လဲ မဆိုနိုင်။

သီချင်း ဆုံးသွားသည့် အခါတွင် သူ မော့ကြည့်သည်။ ဆူကီက

mgyoe.com

m စန္ဒရား ဘေးတွင် ရပ်ရင်း သူ့ကို ငုံ့၍ ကြည့်နေသည်။ လည်ဟိုက် ဘလောက်စံ အင်္ကျီသည် အလှအပ စုစည်းရာကို ဖော်ပြနေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ နားထောင်လို့ ကောင်းရဲ့လား’

ဒင်နီသည် အသက်ကိုပင် ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်။

ဆူကီ၏ မျက်နှာသည် အပြုံးဖြင့် ဝင်းလဲ့နေသည်။

ဆူကီသည် သူ့ အနီးသို့ တိုးလာကာ သူ့ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်ထား လိုက်ရင်း

‘ကိုယ် တစ်ခု ပြောမယ် ဒင်နီ၊ ဒင်နီလောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း တဲ့ လူမျိုးနှင့် ကိုယ် တစ်ခါမှ တစ်ခန်းတည်း မနေခဲ့ဖူးသေးဘူး၊ သိလား’

ဒင်နီက ချွေးသီးကလေးတွေ စို့နေသည့် ဆူကီ၏ မျက်နှာကို မော့ ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ကိုယ်နှင့် တစ်ခါလောက် ကော်ဖီသောက် လိုက် ခဲ့ပါလားဟင်’

ဆူကီက ရယ်သည်။

‘ခုကော ကိုယ့်ကို မချစ်ချင်ဘူးလား ဟင်’

‘ခု ဟုတ်လား’

ဆူကီသည် ဒင်နီ၏ ရှုပ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ပေးနေသည်။

သူ့ စန္ဒရားလက်သံကို ကြားလျှင် မိန်းကလေးတွေ သဘောကျရလိမ့် မည်ဟု ဒင်နီ အမြဲတမ်း တွက်ခဲ့သည်။ ယခု သူ့ တွက်ကိန်း မှန်နေလေပြီ။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

မတ် ၆၊ ၁၉၅၅။

အမေရိကန်မှာ ရှိတဲ့ တခြားသော တက္ကသိုလ်တွေနှင့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် (ယေးလ်လည်း ပါတာပေါ့လေ။) တို့ ကွာခြားချက်တွေ ကတော့ ကောလိပ်ကျောင်းတွေ ဖွဲ့စည်းတဲ့ စနစ်ပဲ။

၁၉၀၇ ခုလောက်မှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် တည်ရှိရာ ကိန်းဗရစ် ရွာကလေးဟာ သာမန် ရွာကလေး တစ်ရွာကနေ မြို့ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ် လာခဲ့တယ်။ တချို့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ထားတဲ့ ကျောင်းဆောင်

mgyoe.com

တက္ကသိုလ် နွေညများ

တွေတော့ ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေဟာ မြို့ထဲမှာ အနံ့အပြား နေနေကြတုန်းပဲ။ ဆင်းရဲတဲ့ ကျောင်းသားတွေကတော့ မက်ဆာချူးဆက်လမ်းက အိမ်ကုပ်ကလေးတွေမှာ ငှားနေကြတယ်။ ငါ့အဖေလို တတ်နိုင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေကတော့ ရွှေကမ်းခြေလို့ ခေါ်တဲ့ အရပ်မှာ အကောင်းစား အိမ်ခန်းတွေကို ငှားနေကြတယ်။ ဒီလို ကွဲပြားနေကြတာကတော့ အဲဒီတုန်းက လူတွေက အဆင့်အတန်း ခွဲခြားကြလို့ ဖြစ်တာပါ။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ ကြားထဲမှာ ဒီလို အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပြီး ကိုယ့်အစုကလေးနှင့် နေကြတာဟာ မကောင်းဘူးလို့ အဓိပတိ လိုဝဲ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်တို့လို ပုံစံမျိုးနှင့် ပြန်ဖွဲ့စည်းပြီး လူအမျိုးမျိုး တက်နိုင်တဲ့ ကောလိပ်တွေကို ဖွင့်မယ်။ အဲဒီ ကောလိပ်တွေကို စုစည်းပြီး ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို ပြန်လည် တည်ထောင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

သူ ပြန်ပြီး ဖွဲ့စည်းတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ဖွဲ့စည်းပုံကို ပြောရဦးမယ်။ ပထမ ကျောင်းသားသစ်တွေ အားလုံးကို လက်ခံပြီး တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲမှာ ကျောင်းဆောင်တွေ ဖွင့်ထားပေးမယ်။ ဒီလို ဆိုရင် တစ်နှစ်တည်း ရောက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ အချင်းချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး နေနိုင်မယ်။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် ပိုသိလာမယ်။ ဒီလို တစ်နှစ်လောက် အတူ ထားလိုက်ရင် နောင် သုံးနှစ်လုံးလုံး ကောလိပ်တွေမှာ ပိုပြီး ရင်းနှီးလာနိုင်တယ်။

ဒီလို အတူ ထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် တချို့ ကျောင်းသားတွေ အတွက်လည်း ပညာရေး အရ တန်ဖိုး ရှိလာမယ်။ ဥပမာအားဖြင့် အယ်လာဘားမားက စကော့လူမျိုး ကျောင်းသားတွေ ဆိုရင် ကျောင်းဆောင် တစ်ဆောင်တည်းမှာပဲ ဆေး တက္ကသိုလ် ဝင်ရမယ့် ဆေးကျောင်းသားလောင်းတွေ၊ နောင်မှာ အဘိဓမ္မာဆရာတို့ စာရေးဆရာတို့ ဖြစ်မယ့် လူတွေနှင့် တွေ့ဆုံနေလို့ ရတယ်။ ဒီလို သိပ္ပံနှင့် ဝိဇ္ဇာ ကျောင်းသားတွေကို အဆောင် မခွဲခြားဘဲ ထားပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ပညာ သင်ကြားပေးသလို ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေကိုလည်း ကြွယ်ဝလာစေနိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ် အကြိုသင်တန်း ကျောင်းသားတွေကျတော့

mgyoe.com

ဒီလို မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ တို့လို အကြိုသင်တန်း ကျောင်းသားတွေ ကျတော့ ဒီလို စုံတာမျိုး မလိုချင်ဘူး။ တို့ အကြိုသင်တန်း ကျောင်းသား တွေဟာ ဘက်တီးရီးယား ပိုးမွှားတွေနှင့် တူတယ်။ တို့က တို့နှင့် ကိုက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာသာ ကြီးထွား များပြားလာနိုင်တယ်။ ဒါ ကြောင့် ငါရယ်၊ နယူးဝဲရယ်၊ ဒစ်ကီရယ် ဆိုရင် နောက် သုံးနှစ်လုံးလုံး မှာ အခန်းဖော် အသစ် မရှာတော့ဘဲ အဖော်ဟောင်းတွေနှင့်ပဲ နေခဲ့ကြ တာပေါ့။

အစတုန်းကတော့ တို့အခန်းထဲမှာ ဂျေဆန် လာစေချင်တယ်။ ဒီကောင်က သဘောလည်း ကောင်းတယ်။ ပျော်ပျော်လည်း နေတတ် တယ်။ ဒီတော့ သူ လာရင် ကောင်းမယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ သူက ကောင်မ လေးတွေ အသိအကျွမ်းပေါ်တော့ တို့ကိုလည်း မျှဝေ ပေးနိုင်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက အဓိကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ယေးလ် တက္ကသိုလ်နှင့် ဘောလုံးရိုက် ပြိုင်ပွဲပြီးတော့ အပြန် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဒစ်ကီက ဂျေဆန်ကို တို့အခန်းကို ပြောင်းလာဖို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်မပြောင်းချင်ဘူး။ အခန်းဖော်တွေနှင့် တွဲနေရတာကို စိတ်ကုန်ပြီး နောက်နှစ်မှာ ဆိုရင် သူတစ်ယောက်တည်း ပဲ နေတော့မယ်လို့တောင် ပြောနေသတဲ့။ အကြို ကျောင်းသား ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း မနေရ ဆိုတဲ့ စည်းကမ်း ရှိပေမယ့် သူ အဆောင်မှူး က သူ့ကို ထောက်ခံပေးမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ တို့ကိုလည်း နောက်မှာ အဆောင် မပြောင်းဘဲ အဲဒီမှာပဲ ဆက်နေဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ သူ လည်း မကြာခဏ လာမယ်တဲ့။

ဒီတော့ တို့ ဘယ်ကျောင်းကို လျှောက်မလဲ။ တို့ တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ကျောင်းဆောင် ခုနစ်ခု ရှိပေမဲ့ တို့ ဝင်နိုင်တာ ဆိုလို့ သုံးခုပဲ ရှိတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေကလည်း ဒီမိုကရေစီ ရှိတယ်လို့သာ ပြောပေ မယ့် ကိုယ့်ကျောင်းမှာ ကိုယ် ကြိုက်တဲ့ လူကိုပဲ ရွေးချင်ကြတာပဲ။

ကျောင်းသား တော်တော်များများက အဒမ်ဆောင်ကို ရွေးကြ တယ်။ အဒမ်ဆောင်က ၁၇၅၅ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်ပြည် ဒုတိယ သမ္မတကြီး ဖြစ်တဲ့ ဂျွန် အဒမ် နေသွားတာကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်တာ။ သူက အစတုန်းက ရွှေကမ်းခြေ ရပ်ကွက် ဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ ဆောက် ထားတာ တစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ကြောင်းက အဲဒီ အဆောင်က

mgjoe.com

တက္ကသိုလ် နေ့ညများ

ထမင်းချက်ကြီးက နယူးယော့က နာမည်ကြီး ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုမှာ ထမင်းချက် လုပ်လာခဲ့လို့လည်း တစ်ကြောင်း အဒမ်ဆောင်ကို ရွေးကြတာပဲ။ အမှန်က ဒီအချက်က အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် သုံးနှစ်လုံးလုံး မနက်စာ၊ ညနေစာ၊ ညစာ စားရဦးမှာ ဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်လို့လည်း ပြောနိုင်တယ်။

နောက် တစ်ဆောင်ကတော့ လိုဝယ်ဆောင်။ အဆောက်အအုံကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ကလပ်တွေနှင့်လည်း နီးလို့ သွားရ လာရတာ လွယ်တယ်။ အဆောင်မှူးကလည်း အင်္ဂလိပ် ဆန်သလား မမေးနှင့်။ ဘုရင်မထက်တောင် အင်္ဂလိပ် ဆန်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ဇယားများတဲ့ အဆောင်။

ဟားဗတ်က တက္ကသိုလ် အကြို ကျောင်းသားတွေ အကြိုက်ဆုံး နေရာကတော့ အဲလီယော့ အဆောင်ပဲ။ နယူးဝဲနှင့် ဒစ်ကီတို့ကတော့ အဲလီယော့ အဆောင်ကို ဦးစားပေး ရွေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ငါ့အဘေးရဲ့ အမည်ကို အစွဲပြုပြီး မှည့်ထားတဲ့ အုတ်တိုက်နီနီကြီးမှာ သိပ်မနေချင်ဘူး။ အဆောင်ဝင်းထဲမှာ ငါ့အဘေးရဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီးတောင် ရှိသေးတယ်။

နယူးဝဲနှင့် ဒစ်ကီကတော့ တို့သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတဲ့ အဆောင်ကိုပဲ သွားချင်ကြတယ်။ ဒီလိုနှင့် နောက်နှစ်မှာ ဘယ်အဆောင် ရွေးရမယ်လို့ စဉ်းစားရ ကျပ်နေတုန်းမှာ ညပိုင်းကျတော့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ပေါက်လာတယ်။

တို့တစ်တွေ သိပ်မမူးသေးလို့ တံခါးခေါက်သံကို ကြားမိတာပေါ့။

နယူးဝဲက ညကြီး အချိန်မတော် ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ ဆိုပြီး တံခါး သွားဖွင့်ပေးတယ်။ ဖွင့်လည်း ပေးလိုက်ရော ‘ဘုရားရေ’ ဆိုတဲ့ နယူးဝဲရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ဘုရား မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက ဘုရားရဲ့ သာဝကပါ’ ဆိုတဲ့ ဧည့်သည်ရဲ့ အသံကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း လိုလို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဘယ်သူ ထင်လို့လဲ၊ ပါမောက္ခ ဖင်လေရယ် ခင်ဗျ။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ပါမောက္ခ ဖင်လေရယ်။ တံခါးဝမှာ ရပ်နေတယ်။

သူက ညပိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ရှေ့နှစ်မှာ တို့တစ်တွေ ဘယ်အဆောင်ကို ဝင်ခွင့် လျှောက်သလဲ မေးကြည့်ဦးမယ် ဆိုပြီး ဝင်

mgvye.com

လာတာ။ အဲလီယော့ဆောင်ကို လျှောက်ချင်ရင်လည်း ရတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောတယ်။

တို့ကလည်း လျှောက်ရင်တော့ အဲလီယော့ဆောင်ကိုပဲ လျှောက် မယ့် အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက ခပ်အင်အင် ဖြစ်နေတာကို သူ သတိပြုမိပုံ ရတယ်။ အင်ဒရူး အဲလီယော့။ အဘေး နာမည်ကလည်း အဲလီယော့။ နေတော့လည်း အဲလီယော့ အဆောင်။ ပြီးတော့ စာသင် တော့လည်း အဲလီယော့ ဆုရ ပါမောက္ခရဲ့ ဂရိဘာသာ သင်တန်း။

အမှန်ကတော့ ငါ့ကို ဒီအဆောင်ကိုပဲ လျှောက်ဖို့ လာပြောတာပါ။

ငါဟာ သမ္မာကျမ်းစာကို အိန္ဒိယ လူနီတွေ အတွက် ဘာသာ ပြန်နိုင်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ရဲ့ အဓိပတိ ဖြစ်မယ်လို့လည်း သူ မမျှော်လင့်ပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတဲ့ လူ တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်မယ်လို့ သူ မျှော်လင့်ပါတယ်တဲ့။

ငါလည်း တော်တော် အံ့အားသင့်ပြီး ဝမ်းသာရ မလိုလို ဝမ်း နည်းရ မလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ ပါမောက္ခကြီး ကိုယ်တိုင်က ငါ့ကို ထူးခြားမယ်လို့ ပြောတော့ ဘယ်မှာ ဝမ်းမသာဘဲ ရှိပါ့မလဲ။

ဆရာကြီးဟာ တို့ အခန်းကို လာတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုတာ နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်နေတယ်။

ထားပါတော့လေ။ သူ လာတာ အိပ်မက် မက်တယ်လို့ပဲ ထားပါ တော့။ တို့ သုံးယောက်ကတော့ အဲလီယော့ဆောင်ကိုပဲ ဝင်မယ်လို့ ရွေးလိုက်ကြတယ်။ မနေ့ညက လာသူဟာ ပါမောက္ခ ဖင်လေ ကိုယ် တိုင် မဟုတ်ဘဲ သရဲ တစ္ဆေ ဖြစ်စေတော့ သူ တစ္ဆေဟာ ငါတို့ကို ညှို့ယူ ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိတယ်လေ။

မနက်လင်း၍ အခန်းရှေ့ ရောက် နေ သော ‘မရန်းရောင်’ သတင်းစာကို ကောက်လှန်လိုက်သည်နှင့် ဂျေဆန် ဂီးလ်ဘတ်သည် အားကစား စာမျက်နှာ ကို အရင်လှန်တတ်သည်။ သူ့ အားကစား သတင်းများ ပါလိုပါငြား ကြည့်ချင် သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ရှေ့ဆုံး စာမျက်နှာကို လှန်ကာ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲက သတင်းများကို ကြည့်သည်။ အချိန် ရသေးလျှင် ထောင့်နားတွင်

mgjoe.com

အတိုချုပ် ဖော်ပြတတ်သော ကမ္ဘာ့ သတင်းများကို ကြည့်သည်။

ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်၏ သမိုင်းတွင် ဟားဗတ်-ရက်ကလစ် ဂီတပြိုင်ပွဲ တွင် ကျောင်းသားသစ် တစ်ဦး ပထမဆု ရသွားသည် ဆိုသည့် သတင်းကို သူ သတိ မထားလိုက်မိ။

၁၉၅၄ ခု၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဒင်နီယယ် ရော့ဆီ ဆိုသည့် ကျောင်းသားသစ် တစ်ဦးက လီဇီ၏ အီးဖလက် ကွန်ရှာတိုကို တီးပြမည် ဆိုသည့် သတင်းကို သူ မတွေ့လိုက်။

နောက်သုံးရက် အကြာ သူ့ အခန်းတံခါး အောက်သို့ ထိုးထားခဲ့သည့် စာကလေး တစ်စောင်ကို တွေ့သည့် အခါမှပင် ထိုအကြောင်းကို ဂျေဆန် သိရသည်။

‘ဂျေဆန်၊ ကျန်းမာရေး စစ်တန်းက ခင်ဗျားသာ မကူခဲ့ရင် ခုလို ဆုရအောင် ကျွန်တော် စန္ဒရားကို လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကတိ အတိုင်း လက်မှတ် နှစ်စောင် ပို့လိုက်တယ်၊ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပါ’ ဒင်နီ ဆိုသည့် စာတိုကလေးကို တွေ့ရသည်။

ဂျေဆန် ပြုံးသည်။ မောင်မယ်သစ်လွင်နေ့တုန်းက ထို အတွေ့အကြုံ သည် ဝေးလံသော အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုစဉ်က ဒင်နီ ပြောသည့် စကားများကို သူ အလေးအနက် မထားခဲ့။ ယခုမှ သူ့အဖို့ အင်နီကို ဖိတ်နိုင် ပြီ။ ရက်ကလစ် ကျောင်းဆောင်တွင် ပေါ်ပြူလာ အဖြစ်ဆုံးသူကို ရွေးဖိတ် နိုင်ပြီ။ ဂျေဆန်သည် အင်နီကို ဖိတ်ဖို့ အခွင့်အရေးကို ရှာနေသည်။ ယခု ထို အခွင့်အရေးကို ရပြီ။

ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့ ည၌ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ရှိ ဂီတ ဝါသနာရှင်များသည် ဆန်းဒါးလ် ဇာတ်ရုံကြီးထဲတွင် စုဝေးနေကြသည်။ သူတို့သည် နဂါးငွေ့တန်း ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် ကြယ်တံခွန် တစ်စင်းကို စောင့်ကြည့်ကြရန် ဖြစ် သည်။

သူတို့ အထဲတွင် စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံးသူမှာ ဂီတပညာရှင် ဒင်နီ ကိုယ် တိုင် ဖြစ်သည်။ ဒင်နီသည် ဇာတ်ရုံ တောင်ပံ အဆောင်ရှိ ထိုင်ခုံတန်း တစ်ခု ကြားတွင် မတ်တတ် ရပ်ရင်း ခန်းမကြီးထဲသို့ တသွင်သွင် ဝင်လာနေကြသော ပရိသတ်ကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပရိသတ်များထဲတွင် သူတို့ တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခတွေ အပြင် မြို့ပေါ်မှ ဂီတပညာရှင်ကြီးများလည်း ပါ

mgyoe.com

m ကြသည်။ သူ့ဆရာ ပါမောက္ခဖင်လေပင်ပါလိုက်သေးသည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ သီတင်းပတ်ပေါင်း များစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့စဉ်က ဒင်နီသည် ထို ပြိုင်ပွဲဝင်ရမည့် အချိန်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ခဲ့ရသည်။ ဒင်နီသည် ဘဝင် မြင့်ချင်သလိုလိုပင် ချက်ချင်း ဖြစ်လာသည်။

သို့ရာတွင် မနေ့ညကမူ ထိုသို့ မဟုတ်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးတွင် သူ ဂီတ သရဖူ ဆောင်းရတော့မည့် အကြိမ်တွင် သူ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ အိပ်ရာထက်တွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသည်။ တပ်ခုခုများ ခြေချော် လက်ချော် ဖြစ်သွားမှဖြင့် ဒုက္ခဟု သူ တွေးပူနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချနိုင်ဘဲ သက်ပြင်းကြီးတချချ ဖြစ်နေသည်။

ငါတော့ လူရယ်စရာ ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်။ စန္ဒရားဆီကို အသွား မူးမေ့ လဲကျသွားရင်တော့ ဒုက္ခ။ ဒါမှမဟုတ် ခလုတ်တိုက် လဲရင်လည်း အခက်။ ပဏာမကို ဖြုန်းစားကြီး ကောက်တီးလိုက်ရင်လည်း ပြဿနာ။ နောက်ကျ တီးလိုက်ရင်လည်း ရှက်စရာ။ သံစဉ်တွေကို မေ့နေရင်တော့ အရှက် ကွဲတော့မှာပဲဟု သူ တွေးသည်။

စင်ပေါ်မှာ ငါ ဒုက္ခ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ပရိသတ်ကတော့ တဟားဟား ဖြစ်နေကြမှာပဲ။ ကျောင်းသူတွေကသာ မကဘူး၊ ဂီတမှာ ကျွမ်း ကျင်တဲ့ ပညာရှင်တွေကပါ ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြတော့မှာ။ အရှက်တကွဲ တော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဒီပြိုင်ပွဲကို ဘာဖြစ်လို့များ သွားဝင်မိပါလိမ့်။

သူ့ နဖူးကို စမ်းကြည့်၏။ နဖူးက ပူပြီး ချွေးတွေ စို့နေသည်။ ဖျားများ ဖျားသလား မသိဘူး။ ဖျားတယ် ဆိုရင်တော့ ငါ့ပြိုင်ပွဲကို ရွှေပေးမယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘုရား သိကြား မလို့ ကျွန်တော် ဖျားပါစေ။ တုပ်ကွေး ဖြစ်ပါစေ။ ဒါမှဟုတ်ရင်လည်း ရောဂါကြီးကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပါစေ။

နောက်တစ်နေ့ ရောက်သည့် အခါတွင် နေထိုင်ကောင်းနေသဖြင့် သူ စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့ဖြင့် ဒင်နီသည် ထိုနေ့ ညနေ ဆန်းဒါးလ် ဇာတ်ရုံထဲ တွင် ကျင်းပသည့် သူ့အား ခေါင်းဖြတ်စက် တင်ပွဲကြီးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် မနည်း အားတင်းယူရသည်။

ဒင်နီသည် ဇာတ်စင်နောက်တွင် ရပ်နေသည်။ သည်နေရာ မဟုတ်ဘဲ တခြား နေရာကို ရောက်နေလျှင် အကောင်းသားဟု သူ တွေးနေသည်။

တီးဝိုင်း အချက်ပြဆရာ လိုဝင်စတိန်းက သူ အဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ်

mgyoe.com

မေးရန် ဇာတ်စင်နောက်သို့ ဝင်လာ၏။ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့ ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကို ခေါင်းအညိတ် ခိုင်းနေသည်။

ဒင်နီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ စန္ဒရား ခုံတွင် ဝင်မထိုင်မီ သူ့ကို ဩဘာပေးနေသည့် ပရိသတ်ကို နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် ခေါင်းကို ညွတ်ပြု၏။ ကံအားလျော်စွာ မီးမောင်းများ ထိုးထားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများသည် ပြာဝေသွားကာ ပရိသတ်ကို မမြင်တော့။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော အဖြစ် တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

စန္ဒရား ခလုတ်များကို တို့ထိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အကြောက်သည် ခံစားမှု အသစ် တစ်ခု အဖြစ် ပြောင်းသွားသည်။ ထိုခံစားမှုမှာ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဂီတကို ဖွဲ့ရန် သွေးတွေ ဆူဝေလာသည်။

ဒင်နီသည် လိုဝင်စတိန်းကို ခေါင်းညိတ်၍ အချက်ပြလိုက်၏။

လိုဝင်စတိန်း၏ အချက်ပြ လှင်တံ စလှုပ်လိုက်သည်နှင့် ဒင်နီသည် အိပ်မေ့ချ ခံရသူလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ လက်သံသည် အပြစ်ဟူသမျှ ကင်းစင်သည်ဟု ထင်နေသည်။ သူ့ တစ်သက်တွင် သည်မျှလောက် တစ်ခါမျှ စန္ဒရားတီး၍ မကောင်းစဖူး။

ခန်းမ ထောင့်အသီးသီးမှ 'ဗရာဗိုး' ဟူသော အသံများ ပေါ်လာသည်။ ဩဘာ လက်ခုပ်သံတွေက မစဲနိုင်တော့။

ဂီတ ပြိုင်ပွဲ ပြီးသည့်နောက် ဒင်နီကို လူတွေ ဩဘာ ပေးကြပုံမှာ တင်းနစ်ချန်ပီယံ ရသွားသူ တစ်ယောက်ကို ဩဘာပေးပုံနှင့် တူသည်ဟု ဂျေဆန် ထင်သည်။ သူ့ကို ပခုံးပေါ် မြှောက်ချိ၍ ဇာတ်ရုံထဲကို လှည့်ပတ် မပြရုံ တစ်မည်သာ ကျန်တော့သည်။ ဂီတ ပညာရှင်များက တန်းစီ၍ ရပ်ကာ ဒင်နီကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ဒင်နီသည် ဂျေဆန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည့် အခါတွင် လူကြားထဲမှ ထွက်လာကာ ဇာတ်စင် အစွန်းသို့ လာပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

'သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ပေးလိုက်တဲ့ လက်မှတ်တွေလည်း ရတယ်၊ ကျွန်တော့် အဆက်နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ အင်နီ ရပ်ဆယ်တဲ့၊ ၅၇

mgjoe.com

m ခုနှစ်မှာ ဘွဲ့ယူရမှာ'

SAMPLE BOOK

'ဟုတ်လား၊ ရက်ကလစ် ကျောင်းဆောင်မှာပေါ့'

ဒင်နီက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ည ရှင့်ကို ချီးကျူးတဲ့ လူတွေထဲမှာ အင်နီက တစ်သန်းမြောက်ပေါ့'

အင်နီ မျက်နှာတွင်လည်း အပြုံးတွေ ဝေလျက်။

'ကျေးဇူး'

ဒင်နီက စိတ်မကောင်းသည့် လေသံဖြင့် ဆက်၍

'သွားဦးမယ်နော်၊ ပါမောက္ခတွေကို နှုတ်ဆက်ရဦးမယ်၊ နောက်မှ ထမင်းလေး ဘာလေး လက်ဆုံ စားရင်း တွေ့ကြဦးစို့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အင်နီ'

ဒင်နီသည် လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကာ လူအုပ်ထဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

မနေ့ညက အင်နီ တစ်ယောက် ပျော်နေသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ဂျေဆန်က သူနှင့် အတူ စနေနေ့တွင် ဘောပွဲသွားကြည့်ရန် အင်နီကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် လွမ်းဖိတ်သည်။

'ဝမ်းနည်းပါတယ် ဂျေဆန်၊ ကိုယ် မလိုက်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ကွန်နယ်တီကက်ကို သွားမလို့'

'ဘာလဲ အင်နီ၊ ယေးလ်က ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားလို့လား'

'ဟင့်အင်း၊ ဒင်နီက ဟားဗတ် တေးသံစုံ တီးခိုင်းနှင့် တီးမှာမို့လို့ သွားနားထောင်မလို့'

ဂျေဆန်ကမူ တယ်လီဖုန်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ချလိုက်သည်။ ဂျေဆန်ရေ မင်းအတွက် သင်ခန်းစာပဲဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်သည်။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ သွားပြီး အကူအညီ မပေးလေနှင့်၊ ဆေးစစ်ခံတဲ့ နေရာမှာတောင် သူ့ကို သွားမကူလေနှင့်။

ပရိဝုဏ် လေထဲတွင် ကြီးစိုးနေ၏။ သို့တိုင်အောင် တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးမှ စာရင်းများကို ကြည့်လျှင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ၃၂၂ ကြိမ်မြောက် သင်တန်းမှ မောင်မယ်သစ်လွင် ၇၁ ဒသမ ၆ ရာနှုန်းတို့ အဖို့သော်မူ နေရောင်သည် တောက်ပ ရွန်းလင်းနေသည်ဟုပင် ပြောနိုင်သည်။ ထို အများစုသည် သူတို့ ဦးစားပေး ရွေးချယ်သော အဆောင်များကို ရကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျီ ၂၁ အဆောင်တွင် ရောက်နေသည့် သူတို့ သုံးယောက် အဖို့ကား အဆန်း မဟုတ်တော့။ လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်က ပါမောက္ခ တစ်ဦး သူတို့ဆီသို့ ရောက်လာပြီး ကတည်းက သူတို့ ရွေးသော အဆောင် ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုသိနေကြလေပြီ။ သူတို့ ရသော အခန်းမှာ မြစ်ကို မျက်နှာမူနေသည့် အခန်း ဖြစ်သဖြင့် ပို၍ ဝမ်းသာကြရသည်။ ဟားဗတ်တွင် ကျောင်းသားသစ်များ အဖို့ သည်လောက် နေရာကောင်းကောင်း ရလေ့ မရှိ။

ထို့ပြင် တစ်ယောက်ခန်းကို ရဖို့ကလည်း အခွင့်အရေး အလွန် နည်းသည်။ ဂျေဆန်မှာ တစ်ယောက်ခန်း တစ်ခန်း ရသည်။ သူ့အခန်းမှာ အဲလီယော့ မြက်ခင်းပြင်ကို မျက်နှာမူထားပြီး သူ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်သည် အိမ်နှင့် အပတ်စဉ် တယ်လီဖုန်း ပြောရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ထည့်ပြောသည်။

‘အေး၊ ငါ့သား အဲဒီအဆောင်ကို ရတာ ကောင်းတယ်၊ မင်းရတဲ့ အဲလီယော့ အဆောင်ဟာ တကယ်တော်တဲ့ ကျောင်းသားမှ နေရတယ် ဆိုတာ ဟားဗတ်ကို မရောက်ဖူးတဲ့ လူတွေတောင် သိတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီအဆောင်ကို ရောက်တော့လည်း တော်တယ်လို့ ထင်သွားကြတော့တာပေါ့ ဖေဖေရ’ ဟု ဂျေဆန်က နောက်ရွတ်သည်။

‘အေး၊ အဲလီယော့ အဆောင်က ကျောင်းသားကတော့ လူတော်တွေ ထဲက လူတော်ပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေရော မေမေရော မင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကော လက်ပြန်ရိုက်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရဲ့လား’

‘လုပ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ လက်ပြန် ကောင်းကောင်း’ ရိုက်နိုင်ပါပြီ’

‘ဒီမှာ၊ အမြောက်ဆိုတာ ပစ်အား ကောင်းပေမယ့် အသယ်ရ ခက်သတဲ့ ကွ၊ တင်းနစ် အားကစား စာစောင်ထဲမှာ ငါ ဖတ်လိုက်ရတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်လည်း သိပ်မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် တင်းနစ် သင်တန်းကလည်း သိပ်

mgyoe.com

‘အေး၊ ငါပြောချင်တာက ကိုယ့် ဝါသနာအရ တင်းနစ် ကစားတာ လည်း ကစားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းစာကိုတော့ မထိခိုက်စေနှင့်၊ နောက် တစ်ပတ်မှ ဆက်ဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပေးပါ’

ဒင်နီမှာ သူ့လို မဟုတ်။ အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေသည်။ သူ ပထမ ဦးစားပေး ရွေးသည့် အဆောင်မှာ အာဒမ် ကျောင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ ဂီတသမားတွေ၊ စာပေသမားတွေ နေသည့် ကျောင်းဆောင်မို့ ထိုကျောင်းဆောင်ကို ရွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်က စန္ဒရား တီးပြလျှင်လည်း နားထောင်မည့် ဝါသနာအိုးတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

အာဒမ် ကျောင်းဆောင်ကို သေချာပေါက် ရမည် ထင်ခဲ့သဖြင့် ဒုတိယ နှင့် တတိယ ဦးစားပေး ကျောင်းဆောင်များကို ရွေးသည့်အခါတွင် တွေ့ရာ အမည်ကို ကောက်ရေးခြစ် ပေးလိုက်ခဲ့သည်။ တစ်ချက်ကလေးမျှပင် မစဉ်း စား။ ကျောင်းဆောင် အမည်များကို အကွာရာ အစဉ်လိုက် ဖော်ပြထားရာ ဒင်နီ သည် ဒုတိယနှင့် တတိယ ဦးစားပေး အဆောင်များကို ရွေးသည့်အခါတွင် ဒန်းစတားနှင့် အဲလီယော့ဆောင်ဟု တွေ့ရာကို ကောက်ရေးပေးလိုက်သည်။

ယခု သူ ရသည့် အဆောင်က တတိယ ဦးစားပေး အဆောင်ဖြစ်သည့် အဲလီယော့ဆောင်။

သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် သည်အဆောင်တွင် ရွေး၍ ပေးရသနည်း။ သူ့ လို ထင်ရှားသူ တစ်ယောက်ကို အဘယ်ကြောင့် သည်အဆောင်ကိုမှ ရွေးချယ် ပေးရသနည်း။ ဒင်နီ တစ်ယောက် တစ်ခါက သည်အဆောင်တွင် နေခဲ့ဖူးသည် ဟု အာဒမ်ဆောင်သည် မကြွားနိုင်တော့ပြီ။

ထို့ပြင် အဲလီယော့ဆောင်က ချာတိတ်တွေချည်း။ သည်လို ချာတိတ် တွေချည်း နေသည့် အဆောင်မျိုးတွင် သုံးနှစ် သုံးမိုးလုံး သူ မနေချင်။

သူ နှစ်နာချက်ကို ပါမောက္ခ ဖင်လေဆီသို့ သွား၍ ရင်ဖွင့်ရန် သူ ဆုံး ဖြတ်သည်။ ပါမောက္ခ ဖင်လေသည် သူ မနေချင်သည့် အဲလီယော့ အဆောင်မှူး ဖြစ်သည့်တိုင် သူ လေးစားရသည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုပင် တိုင်တည်ရတော့ မည်။

ပါမောက္ခ ဖင်လေ၏ စကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် သူ ပို၍ အံ့ဩ သွား၏။

‘မင်းကို ငါ့အဆောင်မှာ ထားချင်တယ် ဒင်နီ၊ ဒါကြောင့် အာဒမ်ဆောင် က အဆောင်မှူးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဘောလုံးသမား နှစ်ယောက်၊ ကဗျာဆရာ တစ် ယောက်နှင့် လဲယူလိုက်ရတာ၊ မင်းကို ငါ့အဆောင်မှာ ပေးပါလို့’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ထင် တာက’

ဒင်နီသည် ဆရာစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

‘မင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါတယ် ဒင်နီ၊ ဒါ ပေမဲ့ ငါ့အဆောင်ဟာ အဘက်ဘက်က ထူးချွန်ချင်တယ်လေ၊ အဆောင်ကို ကော အရင်တုန်းက ရောက်ဖူးသလား’

‘မရောက်ဖူးပါဘူး ဆရာ’

ခဏကြာလျှင် ပါမောက္ခ ဖင်လေသည် ကျောင်းဆောင် မျှော်စင်ပေါ်သို့ တက်သည့် ကြောင်လိမ် လှေကားလေး အတိုင်း သူ့ကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ် သွားသည်။ ဒင်နီမှာ မောနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ပါမောက္ခ ဖင်လေကမူ ပေါ့ပါး သွက်လက်စွာဖြင့် ရှေ့မှ တက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ကြီးမားသော ပြတင်းပေါက် ခုံးခုံးကြီးမှ သူ မြင်လိုက်ရသော ပထမဆုံး ရှုခင်းမှာ ချားလ် မြစ်ကြီး၏ လှပသည့် ရှုခင်းကျယ်ကြီး။ ထို့နောက် ပြတင်း ပေါက် အနီးတွင် ချထားသည့် ကြီးမားသော တုံးလုံး စန္ဒရားကြီး တစ်လုံး။

‘ဘယ်နှယ်လဲဟေ့၊ အတိတ်တုန်းက တွေးခေါ်ရှင်ကြီးတွေဟာ အဆောက် အအုံ မြင့်မြင့်ကြီးတွေပေါ်က နေပြီး ဉာဏ်ကွန့်မြူးခဲ့ကြတာကွ၊ မင်း သဘော ကျတဲ့ အိတ်လီ တွေးခေါ် ပညာရှင် ပီထရောချ်တောင်မှပဲ ဗင်တူး တောင်ထိပ် ပေါ်ကို တက်ပြီး ဉာဏ်ဝင်စားရတာကွ၊ ဘယ်လောက် အဘိဓမ္မာဆန်တဲ့ အပြု အမူလဲ’

‘အံ့ဩစရာပဲ ဆရာ’

‘ဒီလို နေရာမျိုးကနေပြီး ခမ်းနားတဲ့ ဆင်ဖိုနီ တေးကြီး တစ်ပုဒ်ကို စပ် နိုင်တယ်ကွ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘ဒါကြောင့်မို့ မင်းကို အဲလီယော့ဆောင်ကို ခေါ်ယူခဲ့တာ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဟာ ပါရမီရှင်တွေကို လက်ကမ်းကြိုတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်

တော့ အဲဒီပါရမီကို ရှင်သန်အောင် မြေတောင် မြောက်ပေးတယ်၊ အဲဒါ မင်း မှတ်ထား'

အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးသည့်တိုင် ဒဏ္ဍာရီ တစ်ပုဒ်လို ကျော်ကြား နေသည့် ပါမောက္ခ ဖင်လေသည် ဂီတဆရာ ပေါက်စကို လက်ကမ်းပေးရင်း

'ဆောင်းဦးပေါက်ကျရင် ဒီ မျှော်စင်ပေါ်ကို မင်း ရောက်လာလိမ့်မယ် လို့ ငါ မျှော်လင့်တယ် ဒင်နီ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲလီယော့ဆောင်ကို ခေါ် လာတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ဒင်နီ ဝမ်းသာနေသည်။

အချို့သော ကျောင်းသားများအဖို့သော်မူ ဧပြီလ ၂၄ ရက်နေ့သည် ဘာမျှ ထူး ခြားခြင်း မရှိ။ အခြားသော နေ့များနှင့် အတူတူ။

လင်းဗရိစ် တစ်ယောက်မှာမူ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည့် ကျောင်း သားထဲတွင် တစ်ဦး အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ လင်းဗရိစ်မှာ နေ့ကျောင်းသား ဖြစ်သဖြင့် အဆောင်ဝင်ခွင့် မလျှောက်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှ အဆောင် ကိစ္စတွေ အတွက် ဘာမျှ စိတ်မညစ်ရ။

ခါတိုင်းလို အတန်းတက်၊ ညနေခင်း ဆိုလျှင် လာမောင့် ပိဋကတ်တိုက် ထဲသို့ သွား။ ငါးနာရီ ထိုးလျှင် မာရသွန် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ လာ။

သို့တိုင် သူ့ထက် ကံကောင်းသူတို့မှာ နောက် သုံးနှစ်လုံးလုံး ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်များတွင် ပျော်လိုက် ပါးလိုက်၊ အဆောင်အလိုက် လုပ်သည့် ပျော်ပွဲများကို သွားလိုက်၊ မြစ်ထဲတွင် ခရီးထွက်လိုက်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးတို့၏ ဘဝကို သူ အားမကျဘဲ မနေနိုင်။

နှစ်လယ် စာမေးပွဲများတုန်းက အေ မိုင်းနပ်စ်နှင့် ဘီ သုံးဘာသာ ရခဲ့ သဖြင့် စကောလာရှစ် ပညာသင်ဆု ရလိမ့်မည်ဟုတော့ သူ ယုံကြည်သည်။ ပညာသင်ဆု ရလျှင်မူ ဟားဗတ်တွင် ကောင်းကောင်း နေနိုင်ပြီ။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်း ရန်ပုံငွေ ကော်မတီမှ သူ့အား နောက်နှစ် အတွက် စတိုင် ပင် ထောက်ပံ့ကြေး အဖြစ် ဒေါ်လာ ရှစ်ရာ ပေးမည်ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အကြောင်းကြားသည့် အခါတွင် လင်းဗရိစ် စိတ်ပျက်သွားသည်။

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် သည်လောက် ရလျှင်လည်း ပျော်စရာ။

mgyoe.com

တက္ကသိုလ် နွေညများ

သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းလခများကို ဒေါ်လာ ရှစ်ရာ အထိ မကြာမီက တိုးမြှင့်လိုက်သဖြင့် သူ ရသည့် စတိုင်ပင်မှာ ကျောင်းလခ ပေးရုံနှင့် ကုန်နေပြီ။

လင်းဗရိစ်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ် ကျသွားသည်။ ဘယ်မှ မရွေ့သည့် ခြေနင်းခုံပေါ်တွင် အားကုန် ပြေးနေရသည့် အပြေးသမား တစ်ယောက်နယ်။

သူသည် ယခုတိုင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသား စစ်စစ် မဖြစ်သေး။ သို့ရာတွင်...။

ဆန်းဒါးလ် ဇာတ်ရုံမှ ဒင်နီ၏ တေးဂီတပွဲသို့ လာ၍ နားထောင်ကြသူများမှာ တက္ကသိုလ်မှ ပညာရှင်များသာမက အခြားသူများလည်း လာရောက်ကြသည်။ ပါမောက္ခ ပစ်စတန်၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ဘော်စတန် ဆင်ဖိုနီ တေးဂီတဝိုင်း ခေါင်းဆောင် ချားလ်စ် မန့်လည်း လာရောက် နားထောင်သည်။ မန့်က ဒင်နီ၏ လက်သံကို ချီးမွမ်းကာ နွေရာသီတွင် ကျင်းပမည့် နာမည်ကျော် တင်ဂယ် ဝုဒ် ဂီတ ပွဲတော်သို့ ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ရန် စာတစ်စောင်ကို သူ့ လက်ရေးဖြင့် ရေးပို့လိုက်သည်။

‘ပွဲတော်ကတော့ သိပ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဂီတ ပညာရှင်တွေနှင့် တွေ့ဆုံ ရင်းနှီးရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ တို့တီးဝိုင်း အစမ်း လေ့ကျင့်ပွဲတွေမှာလည်း မင်း လာတီးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ မင်းက ဂီတကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်မယ့်လူ ဆိုတော့ ဒီလို လာတီးရင်း အကျင့် ရသွားတာပေါ့၊ ချားလ်စ် မန့်’ ဟု သူ့စာတွင် ပါရှိသည်။ သူ့ ဖိတ်စာကြောင့် ဒင်နီတွင် ကြုံတွေ့နေရသည့် အိမ်တွင်းရေး ပြဿနာလည်း အလိုလို ဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်ပြန်လာလျှင် အဖေက သူ့ သားအား အထင်သေးတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် အမေ့ထံမှ လာသော စာများထဲတွင် မကြာခဏ ပါတတ်သည်။

ဒင်နီသည် အမေနှင့် တွေ့ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဂီတ လေ့ကျင့်ခန်းများ ရှိသည့် အတွက် အမေနှင့်ရော စည်းကမ်းကြီးသော အဖေနှင့်ပါ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်။

mgqoe.com

မကြာမီ ပထမနှစ်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွား၏။

မေလသို့ ရောက်လျှင်ပင် စာမေးပွဲ အတွက် စာကြည့်ချိန် ပေးလိုက်လေပြီ။ အမှန်အားဖြင့် ထို ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ တစ်နှစ်လုံး သင်ခဲ့သော စာများကို ပြန်၍ နွေးရန် ပိတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် အင်ဒရူး အဲလီယော့လို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားများ အတွက်သော်မူ တစ်နှစ်လုံး ပစ်ထားခဲ့သည့် စာများကို ယခုမှ ပြန်ကူးရ၊ ကျက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်နှစ် အားကစားရာသီတွင် ယေးလ် တက္ကသိုလ်နှင့် အများဆုံး ပြိုင်ခဲ့ရသည်။ ထို ပြိုင်ပွဲများတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ရှုံးခဲ့သည့် ပွဲများလည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဂျေဆန် ဦးစီးသည့် တင်းနစ် ပြိုင်ပွဲမှာ အောင်ပွဲရခဲ့သည်။

ဂျေဆန်သည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာတွေကို ကုန်းကျက် နေရလေပြီ။ လူမှုရေး ကိစ္စတွေ အားလုံးကိုလည်း ဘေးချိတ် ထားလိုက်ရလေပြီ။ သီတင်းပတ် ဆုံးသည့် နေ့များတွင်သာ အပြင်သို့ ထွက်တော့သည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ရင်ပြင်ရှိ ဆိုင်များတွင် စီးကရက်များနှင့် နီးဒေါ့ စိတ်ပေါ့ဆေးများ ရောင်းကောင်းကြသည်။ လာမောင့် ဆိုင်မှာ အမြဲတမ်းလိုလို လူတွေ စည်နေသည်။ လေအေးစက်များသည် ရှုပ်အင်္ကျီဟောင်းမှ အနံ့များ၊ ချွေးနံ့များနှင့် စိုးရိမ် ကြောက်လန့်စိတ်များကို နုတ်ယူ မှုတ်ထုတ် ပေးနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရာများကို မည်သူကမျှ သတိမပြုမိကြ။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

အောက်တိုဘာ ၁၊ ၁၉၅၅။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဩဂုတ်လတုန်းက အိမ်ကို ပြန်ရောက်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ မိထွေး အသစ်နှင့် သူ့ကလေးတွေကို အိမ်မှာ တွေ့ရတယ်။ ကိုယ်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကန်ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး စကား ပြောခဲ့ရတယ်။ ကိုယ် သင်တန်းတွေကို ကောင်းကောင်း လိုက်နိုင်လို့ အဖေက ချီးကျူးတယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ် အောင်အောင် မြင်မြင် နေနိုင်တော့မှာပဲ ဆိုပြီး အဖေ ကျေနပ်နေပုံ ရတယ်။

အဖေက ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သြဝါဒတွေ ပေးတယ်။ မပူမပင် မကြောင့်မကြ နေရတဲ့ မိသားစုက မွေးလာတဲ့ အတွက် ပညာသင်ကြားရေးမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မလုပ်ဖို့လည်း သတိပေးတယ်။ ကျောင်းလခနှင့် အဆောင် လခတွေကို သူက ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပေမယ့် ကိုယ် သုံးဖို့စရိတ်ကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ရှာရမယ်တဲ့။ ဒါမှ အောက်သက် ကျေမယ်တဲ့။

ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။ ဘောလုံးပွဲတွေကို ဝင်ပြိုင်ချင်ရင်၊ ကောင်မလေးတွေနှင့် တွဲချင်ရင် ဝင်ငွေ ရှိတဲ့ အလုပ် တစ်ခုကိုတော့ ဝင်လုပ်ရမယ်တဲ့။ ဒါမှ အိမ်ဆန်တို့လို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတတ်တဲ့ အကျင့်ရမယ်တဲ့။ ဒါကို ကိုယ်ကလည်း သဘောတူလိုက်ပါတယ်။

ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ကျောင်းသား အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေပေးရေး ဌာနကို ချက်ချင်းသွားတယ်။ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေတော့ သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ထက် ငွေလိုတဲ့ စကောလားရှစ် ရတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ပေးလိုက်ပြီတဲ့။ ဒီတော့ ပျော်ပွဲစားရုံတွေမှာ ပန်းကန်ဆေးရတဲ့ အလုပ်တို့၊ စားပွဲထိုး လိုက်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တို့ကိုတော့ မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေး ဌာနက အပြန်ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဆရာ ဖင်လေနှင့် တွေ့တယ်။ ကိုယ်က အလုပ်ရှာဖို့ ကျောင်းကို စောစော ပြန်လာတာလို့ ပြောတော့ သူက အဖေ ပြောသလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတဲ့ ယန်ကီတို့ရဲ့ အစဉ်အလာ တန်ဖိုးတွေကို ထိန်းသိမ်းရမယ်လို့ ပြောပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အဲလီယော့ ကျောင်းဆောင် စာကြည့်တိုက်ထဲကို ခေါ်သွားတယ်။ စာကြည့်တိုက်ထဲ ရောက်တော့ စာကြည့်တိုက်မှူး ဒက်ဗလင်ဆီကို သွားပြီး ကိုယ့်ကို ကျောင်းဆောင် စာကြည့်တိုက်မှာ လက်ထောက် စာကြည့်တိုက်မှူး ခန့်ဖို့ ပြောပေးတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ဒီအလုပ်ကို ရတာ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ပတ်ကို သုံးည အတွက် လုပ်ခ ရတယ်။ တစ်နာရီကို ၇၅ ဆင့်ရတယ်။ သိပ်တော့ အလုပ် မရှိလှပါဘူး။ ည ခုနစ်နာရီ ကနေပြီး သန်းခေါင် အထိ စာအုပ်ထုတ် ငှားပြီး သူတို့ စာဖတ်တာကို ထိုင်စောင့် ကြည့်နေရုံပါပဲ။

ဆရာ ဖင်လေက သူ့ တပည့်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိ

ပုံရတယ်။ အလုပ်က သိပ် မပင်ပန်းတော့ ကိုယ့်အတွက် စာလေး ဘာလေး ကျက်ချိန် ရတာပေါ့။ တစ်ခါတလေတော့လည်း စာကျက်လို့ ကောင်းနေတုန်း ကျောင်းသား တစ်ယောက် ပေါက်လာပြီး စာအုပ် လာငှားလို့ စာအုပ် ထရှာ ပေးရတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ မနေ့ညကတော့ နည်းနည်း ထူးခြားတယ်။ အဆောင် စာကြည့်တိုက်မှာ ပြဿနာ တစ်ခု ဖြစ်တယ်။

ကိုးနာရီလောက်ကျတော့ ကိုယ်လည်း စာကြည့်နေရာက မျက်စိ ညောင်းလာတာနှင့် မျက်နှာကို စာအုပ်က ခွာပြီး စာထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို လွမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ တစ်ခန်းလုံး ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ ကျောင်းသားတွေနှင့် ပြည့်နေတယ်။ ကြယ်သီး ဖြုတ်ထားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီတွေနှင့် ဇင်စ ဝတ်စုံတွေနှင့်။

ဒါပေမဲ့ ခပ်ဝေးဝေး အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာတော့ ခပ်တောင့် တောင့် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အရာ တစ်ခုကို ကိုယ် မြင်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့် အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ ဟုတ် ပါတယ်။ တစ်ခါက ကိုယ်ဝတ်ခဲ့တဲ့ အပေါ်အင်္ကျီပါ။ သာမန် ဆိုရင်တော့ သိပ် မကွဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရင် အင်္ကျီက ဇင်စနှင့် ချုပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကလေး။ ကြယ်သီးက သားရေ ကြယ်သီး ကလေးတွေနှင့်။ ကိုယ့် ဆွေမျိုးတွေ လန်ဒန် သွားတုန်းက ဟားရောဒ် ရှုပ်ဆိုင်ကြီးက ဝယ်လာခဲ့တဲ့ အင်္ကျီ။ ဒီမှာ ဒါမျိုး သိပ်မရှိဘူး။

ဒါကလည်း ဒီလောက် အကြောင်း သိပ်မဟုတ်သေးပါဘူး။ မနှစ် နှေ့ဦးပေါက်တုန်းက အဝတ်ဟောင်း ရောင်းဆိုင်ကို ရောင်း လိုက်ပြီးသားပဲ။ အဝတ်ဟောင်း ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလည်း ဟားဗတ်မှာ အစဉ်အဆက် ရှိခဲ့တဲ့ ဆိုင်ကြီး။ ကျောင်းသားတွေ ဘိုင်ကျပြီ ဆိုရင် ဒီလိုပဲ အဝတ်အစားကလေးတွေ၊ ပစ္စည်းကလေးတွေကို သွားရောင်း နေကျ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သိသလောက်တော့ ဒီ ပစ္စည်းဟောင်း၊ အဝတ် ဟောင်းတွေကို ကျောင်းသားတွေထဲက သိပ် မဝယ်ကြပါဘူး။ အပြင်က လူတွေသာ ဝယ်ဝတ်လေ့ ရှိကြတယ်။ ဒီတော့ စာကြည့်တိုက်မှူး တစ် ယောက် အနေနှင့် ကိုယ့်အဖို့ တာဝန် ရှိလာလေပြီ။ သူဟာ ကျောင်း သား ဟုတ် မဟုတ် စစ်ဆေးရတော့မယ်။

သူက ကြည့်ကောင်းတယ်။ အသားညိုညို ရုပ်ချောချောရယ်။
ဝတ်စားထားတာကလည်း အကျပဲ။ အခန်းထဲမှာ လှောင်အိုက်နေပေ
မယ့် အင်္ကျီကို သေသေချာချာ ဝတ်ထားတယ်။ ကော်လာကိုတောင်
ဖွင့်မထားဘဲ ကြယ်သီး အပြည့်တပ်လို့။ စာအုပ်ကို ဖတ်နေတာကလည်း
သဲသဲမဲမဲ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဘေးမှာ ချထားတဲ့ အဘိဓာန်ကို ကြည့်
လိုက်၊ စာကို ဖတ်လိုက်နှင့်။ တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ပုံပဲ။

ထားပါလေ။ ဒါက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ
လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းတွေနှင့် ဘာမှ မဆန့်ကျင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ
လုပ်နေပုံက ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် မတူတာတော့ အမှန်ပဲ။
ဒါနှင့် ကိုယ်လည်း ထလာပြီး သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်မယ် ဆိုပြီး
စားပွဲကနေ သူ့အနားကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ဆယ့်တစ်နာရီ လေးဆယ့် ငါးမိနစ် ဆိုရင် စာကြည့်တိုက် ပိတ်
တော့မယ် ဆိုတာ သတိပေးတဲ့ အနေနှင့် မီးကို တစ်ချက် မှိတ်လိုက်
တယ်။ ဒါက ထုံးစံ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညကတော့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ
လူတော်တော် ရှင်းသွားပြီ။ ရှင်းဆို ကိုယ့်အပေါ် အင်္ကျီဟောင်းကို ဝတ်
ထားတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်အဖို့ ဒီ
ပြဿနာကို ရှင်းဖို့ အခွင့်အရေး ရသွားတာပေါ့။

ကိုယ်ဟာ အမှတ်မထင် သူ့ စားပွဲနားကို ကပ်လာတယ်။ သူ့
စားပွဲက မီးတိုင်ကို မျက်နှာမူလို့။ အနားရောက်တော့ ကိုယ်က စာ
ကြည့်တိုက် ပိတ်တော့မယ့် အကြောင်း ပြောတယ်။ သူလည်း ရုတ်
တရက် ဆိုတော့ လန့်သွားဟန် တူရဲ့။ ပြီးတော့ အချိန်ကို သတိ
မထားမိလိုက်တဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ တောင်းပန်တယ်။

စာကြည့်တိုက် စည်းကမ်းအရ ပိတ်မယ့် အချိန်က ဆယ့်လေးမိနစ်
ပဲ လိုတော့တယ်လို့ ပြောတော့ သူက မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ အဲလီယော့
ကျောင်းဆောင်က မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲလို့
မေးတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်ကလည်း အင်္ကျီကြည့်ရင် သိပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်
တယ်။

သူ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ သူက အင်္ကျီကို ငုံ့ကြည့်နေ
တုန်းမှာ ဒီအင်္ကျီဟာ ကိုယ့်အင်္ကျီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

ကိုယ်ပြောတာက ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်တာနှင့် ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ နောင်မှာ စာကြည့်တိုက်ကို လာသုံးနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက် တယ်။

သူ့ကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား အဖြစ် သဘောထား တယ် ဆိုတာကို ပြလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့လေ။ နို့ သူလည်း ဟားဗတ် ကပဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်။ သူက တက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတဲ့ နေ့ကျောင်းသား။ သူ့ နာမည်က တက် လင်းဗရိစ်တဲ့။

အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက်နေ့က အဲလီယော့ဆောင်တွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှု ကလေး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အတိအကျ ပြောရလျှင် ရှေးသီချင်းကြီးများကို ကန့်ကွက်သည့် ဆန္ဒပြပွဲကလေး ဖြစ်သည်။ ပို၍ တိကျအောင် ပြောရဦးမည် ဆိုလျှင် ဒင်နီကို ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်သည့် ပွဲကလေး ဖြစ်သည်။ ထပ်၍ တိကျရဦးမည် ဆိုလျှင် သူ့ကို ဆန့်ကျင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ စန္ဒရားကြီးကို ကန့်ကွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျောင်းသား နှစ်ယောက်က အရက်စုံ ပါတီကလေး တစ်ခု လုပ်သည်။ ဒင်နီကလည်း စာမေးပွဲ အတွက် စာကျက်စရာ မရှိလျှင်၊ ကျောင်းစာ လုပ်စရာ မရှိလျှင် မိန်းခန်းမသို့ သွား၍ စန္ဒရားတီး ကျင့်တတ် သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ခန်းမသို့ သွားမကျင့်တော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် မတ်တတ် စန္ဒရား တစ်လုံးကို ထား၍ ကျင့်သည်။

ထိုနေ့ ညနေက ဒင်နီသည် စန္ဒရားကို သဲကြီး မဲကြီး ကျင့်နေသည်။ ထိုစဉ် ခပ်ထွေထွေ ကျောင်းသား နှစ်ယောက် ရောက်လာကာ ဒင်နီ တီးနေ သည့် ရှိပင် တေးဂီတသည် သူတို့ပွဲနှင့် လိုက်လျောခြင်း မရှိဟု ဆိုကာ ထို သီချင်းကို ဆက်၍ မတီးရန် လာပြောကြသည်။

ပထမတွင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြောကြ၏။ ဒစ်ကီ ဆိုသည့် ကျောင်းသားက အရင် ရောက်လာပြီး 'အလကား သီချင်းတွေကို မတီးရန်' ဒင်နီကို လာပြောသည်။

ဒင်နီက အဆောင် စည်းကမ်းအရ ညနေပိုင်းတွင် စန္ဒရား တီးခွင့်ရ

m ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့တွင် တီးခွင့် ရှိကြောင်း ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါတွင် ဒစ်ကီက ကျောင်းဆောင် စည်းကမ်းတွေ ဘာတွေကို သူ နားမလည်ကြောင်း၊ သူ ဂီတသံသည် သူတို့ ဝိုင်းကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။ ဤတွင် ဒင်နီက အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားရန် ပြောသည်။

ဒစ်ကီလည်း ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဒစ်ကီက သူ့လုပ်ငန်း မအောင်မြင်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြန်၍ သတင်းပို့သည့် အခါ၌ အမူးသမား တစ်သိုက်သည် ကိုယ်ထိ လက်ရောက် အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အဲလီယော့ဆောင်တွင် ရှိသည့် ကိုယ်ခန္ဓာ အကြံ့ခိုင်ဆုံးနှင့် အရက် အသောက်နိုင်ဆုံး သူရဲကောင်း လေးဦးတို့သည် ဒင်နီ၏ အခန်းသို့ ပြတ်သားစွာ ချီတက်လာကြသည်။ အခန်းရှေ့ ရောက်လျှင် တံခါးကို ယဉ်ကျေးစွာ ခေါက်၏။ ဒင်နီက အသာ ဟပေးလိုက်သည်။ ကွန်မန်ဒိုလေးယောက်တို့သည် စကား တစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြီး စန္ဒရာကြီးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကျယ်ကြီးနားသို့ ဆွဲလာကာ စန္ဒရာကြီးကို အောက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြ၏။

ဒင်နီ၏ စန္ဒရာသည် သုံးထပ်မှ နေ၍ အောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ သမံတလင်းပေါ် အရောက်တွင် ကျိုးပဲ့ကာ တစ်စစီ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ အောက်တွင် လူမရှိ၍ တော်ပါသေး၏။

စန္ဒရာကို လွှင့်ပစ်ချပြီးနောက် သူကို ရန်မူတော့မည်ဟု ဒင်နီ စိုးရိမ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဒစ်ကီက ‘ခင်ဗျား ပူးပေါင်း ကူညီလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် သူရဲကောင်း လေးယောက်တို့သည် ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

ခဏကြာလျှင် ကျိုးပဲ့နေသော စန္ဒရာကြီး အနီးတွင် လူတွေ ဝိုင်းအုံနေလေပြီ။ ဒင်နီသည် ပထမဆုံး အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သူ စိတ်ထဲတွင် မိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ဖြစ်နေသည်။

‘ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ သစ်သား သေတ္တာကြီး တစ်လုံးအတွက် ဒီလောက် ရူးရူးမူးမူး ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မျိုး ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး’ ဟု ဒစ်ကီက ပြောသည်။

နောက် များမကြာမီ လက်ထောက် အဆောင်မှူး ဒေါက်တာ ပေါတားက သူတို့ လေးယောက်ကို ကျောင်းထုတ်ပစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပျက်စီးသွားသည့် စန္ဒရာနှင့် ကျောင်းဆောင် ပြတင်းပေါက် အတွက် လျော်ကြေး ပေး

mgyoe.com

ရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောနေသည်။ ထို့ပြင် ဒင်နီကို သွား၍ တောင်းပန် ရန်လည်း ဆရာက ပြောလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဒင်နီမှာ ဒေါသ မပြေသေး။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းနှင့် မတန်သော အရိုင်းအစိုင်း တိရစ္ဆာန်များ ရှိနေကြောင်းဖြင့် ပြော နေသည်။ သူတို့ကလည်း ဒေါက်တာ ပေါတား ရှိနေသဖြင့် ပြောသမျှကို ငြိမ်ခံ နေသည်။ သူတို့ ထွက်လာသည့် အခါ လူပါးဝသည့် အိတလီ ကပြားကို ဆုံးမ မည်ဟု ကြိမ်းမောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့ ညနေ ညစာ စားချိန်၌ (စောစောပိုင်းက တက္ကသိုလ် ဘောလုံးသင်းနှင့် သွား၍ လေ့ကျင့်နေသည့်) အင်ဒရူး အဲလီယော့သည် ထောင့်စားပွဲ တစ်လုံး တွင် ထိုင်လျက် စိတ်မချမ်းသာသော မျက်နှာဖြင့် ထမင်းစားနေသော ဒင်နီ ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ အင်ဒရူးသည် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျား စန္ဒရားကြီးကိစ္စ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ’

ဒင်နီက ခေါင်းကို မော့လိုက်လျက်

‘အဲဒီကောင်တွေက ဘယ်က ကောင်တွေလဲဗျ’ ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် မေး၏။

‘အမှန်ကို ပြောရမလား၊ တကယ်ကတော့ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေချည်းပါ။ သူတို့ မိဘ အရှိန်အဝါကြောင့်နှင့် ပိုက်ဆံကြောင့် ဒီလို ကျောင်းမျိုးကို ရောက် လာကြတာ၊ ခင်ဗျားလို လူမျိုးကို တွေ့တော့ ဒီကောင်တွေ သူတို့ကိုယ် သူတို့ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတာပေါ့’

‘ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘာဖြစ်လို့ မလုံမလဲ ဖြစ်ရတာလဲ’

‘ဪ... ခင်ဗျားက ဒီမှာ နာမည်ကျော်နေတာကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံနှင့် ဝယ်လို့မရတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိနေတာကိုး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို မနာလို တိုရှည် ဖြစ်ကြမှာပေါ့’

ဒင်နီသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် အင်ဒရူးကို ကြည့်ကာ

‘အင်း ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် သဘောထား မှန်ပါတယ် ဗျာ’

လင်းဗရိစ်သည် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲတွင် ပါသည့် ထရိုင်မြို့က ဟယ်လင် မင်းသမီး အကြောင်းကို မစဉ်းစားနိုင်။ အီလီယတ် ကဗျာကြီး အခန်းသုံးတွင် ပါသည့် ဟယ်လင် မင်းသမီး အကြောင်းကို ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းက ပို့ချ သည့် အခါ၌ လင်းဗရိစ် စိတ်မဝင်စား။ လှေပေါင်း တစ်သိန်းကို ပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်စေခဲ့သည့် (ဟယ်လင်၏) မျက်နှာထက် ပို၍ပင် ကျက်သရေ ရှိသည့် အရာကို သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

လင်းဗရိစ် တစ်ယောက် ထို မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ငေးငိုင်း ကြည့် နေခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆောင်းရာသီက သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရှေးဟောင်း ဂရိစာပေ သင်တန်းကို အတူတူ တက်ခဲ့ကြ သည်။ သူ့ကို ပထမဆုံး စတွေ့ပုံကို လင်းဗရိစ် ယခုတိုင် မမေ့နိုင်သေး။

ထိုနေ့ မနက်က နေခြည်သည် ဆီးဗား စာသင်ခန်းမကြီးထဲတွင် ဝင်း လဲ့ တောက်ပနေသည်။ ပယင်းရောင် သူ့ ဆံပင်များနှင့် နုနယ် ပျော့ပျောင်း သည့် သူ့ ရုပ်သွင်တို့သည် နေရောင်ထဲတွင် ပို၍ပင် ရွန်းတင့်နေသည်။ သူ့ ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဆင်စွယ် ရင်ထိုးပေါ်တွင် ထုထားသည့် ပန်းပုရုပ် တစ် ရုပ်နယ်။ အဝတ်အစားက ခပ်ရိုးရိုး ခပ်ယဉ်ယဉ်။ သို့ရာတွင် အထက်တန်း ကျကျ ပြင်ဆင် ဝတ်စားထားသည်။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားထားသည့် သူ့ကို မြင်ရသည့် အခါ၌ ဟိုးရေစ်၏ ကဗျာကြီးထဲမှ ရိုးသားခြင်း အဆင်းတန်ဆာ ကို ဝတ်ထားသည့် နတ်သမီးကို လင်းဗရိစ် ပြေး၍ သတိရသည်။

သူနှင့် စတွေ့သည်မှာ ဆယ့်သုံးလ ရှိပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ကို သူ မမေ့။ သူ့အမည်က ဆာရာ ဟယ်ရီဆန်တဲ့။ ထိုနေ့က သင်တန်းတွင် ပါမောက္ခ စတီးဝပ်က ဂရိ ကြိယာ တစ်ခုကို ဝါကျ အဖွဲ့ ခိုင်းပြ၏။ ထိုစကားလုံးကို ဝါကျ ဖွဲ့နိုင်လျှင် ဖွဲ့ပြပါ ဆိုသည့်အခါ ဆာရာက ဖွဲ့ပြသည်။ ထိုစဉ်က ဆာရာသည် ပြတင်းပေါက်နားက နောက်ဆုံး ခုံတန်းတွင် ခပ်ရိုးရိုးကလေး ထိုင်နေသည်။ လင်းဗရိစ်ကမူ အမြဲတမ်းလိုလိုပင် ရှေ့ဆုံး ခုံတန်း၊ သို့မဟုတ် လျှင် အလယ် ခုံတန်းတွင် ထိုင်လေ့ရှိသည်။ သူ ဝါကျ ဖွဲ့ပြပုံက မှန်သည့်တိုင် အသံက တိုးတိတ် နူးညံ့လွန်းသဖြင့် ပါမောက္ခ စတီးဝပ်က နောက်တစ်ခါ ခပ် ကျယ်ကျယ် အဆို ခိုင်းယူရသည်။ ထိုစဉ် လင်းဗရိစ်သည် သူ့ကို ပထမဆုံး အကြိမ် မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှ စ၍ လင်းဗရိစ်သည် သူ့ကို မြင်နိုင်ရန် ပထမဆုံး အတန်း ညာအစွန်ဆုံး ခုံသို့ ပြောင်းထိုင်တော့သည်။ အိမ်တွင် 'ရက်ကလစ် မှတ်တမ်း' မဂ္ဂဇင်းရှိရာ လင်းဗရိစ်သည် ခွက်ပုန်းသောက်သူ တစ်ဦးလို ထိုမဂ္ဂဇင်းကို တိတ်တဆိတ် ထုတ်ပြီး ဆာရာ၏ ပုံကို စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် ပါသည့် ကိုယ်ရေး ရာဇဝင် အကျဉ်းကိုလည်း သူ လေ့လာသည်။ ကွန်နယ်တီကတ် ပြည်နယ် ဂရင်းဝစ်မြို့ မစ္စပေတား၏ ကျောင်းတွင် နေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ကက်ဘော့ ကျောင်းဆောင်သူ။ သူ့ထံ သွားရောက် လည်ပတ်ရဲသည့် သတ္တိမျိုး ရှိလာလျှင် လိုလိုမည်မည် သဘော ဖြင့် သူ့အကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းထားသည်။

သို့ရာတွင် လင်းဗရိစ်သည် သင်တန်းပြီး၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြသည့်တိုင် စကားကို ဟဟ ပြောရဲသူ မဟုတ်။ သို့ဖြင့် လင်းဗရိစ်သည် ဂရိ ကြိယာပုဒ်များ၏ ရှုပ်ထွေးပုံနှင့် ဆာရာ၏ မျက်နှာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပုံတို့ ကြားတွင် ကူးချည်သန်းချည် လုပ်ရင်း စာသင်တန်း ကာလ နှစ်ခု ကုန်ဆုံး သွားခဲ့သည်။

တစ်ခါတွင်မူ မမျှော်လင့်သော အခွင့်အရေး တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဆာရာမှာ ဆရာ မေးသည့် မေးခွန်း တစ်ခုကို မဖြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

'ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မဖြေတတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဟိုးမားရဲ့ ပါဒ ခြောက်ခု ကဗျာကို မဆိုတတ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့်ရင် နည်းနည်း ကျက်လိုက်ဦးနော်၊ ကဲ လင်းဗရိစ် မင်း ရွတ်ပြနိုင်မလား' ဟု ဆရာက ကြင်နာစွာ ပြော၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦး စတင် သိကျွမ်းလာခဲ့ကြသည်။ ဂရိစာပေ သင်တန်း ပြီးသည့် အခါတွင် ဆာရာသည် သူ့ အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

'ရှင် ရွတ်ပြတော့လည်း ချောလို့ပါလား၊ ရှင် ဒီလို ရွတ်နိုင်အောင် ကျက်တဲ့ နည်းများ မရှိဘူးလား'

လင်းဗရိစ်က ကောင်းကောင်း မဖြေရဲ။

'ရှိပါတယ်၊ သိချင်ရင် ကျွန်တော် ပြပေးပါ့မယ်'

'ကျေးဇူးပဲရှင်၊ ကျွန်မကို ကူညီပါဦး'

'ဒီလိုဆို ကော်ဖီ လိုက်သောက်လှည့်ပါဦးလားဟင်'

'ကောင်းသားပဲ'

သူတို့ နှစ်ဦးသည် စာသင်ခန်းမှ ထွက်၍ ဘေးချင်းယှဉ် လျှောက်လာခဲ့

mgjoe.com

လင်းဗရိစ်သည် သူ့ အားနည်းချက်ကို ချက်ချင်း သိလာရ၏။ ဆာရာသည် ဟိုးမားတို့ ခေတ်က ပေါ်လာသော အက္ခရာ စာလုံး တစ်လုံးကို မသိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို အက္ခရာမှာ ဟိုးမားခေတ်က ပေါ်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဂရိ အက္ခရာထဲမှ ဖြုတ်ထားခဲ့သော စာလုံး ဖြစ်၏။

လင်းဗရိစ်က ထို အက္ခရာ၏ သမိုင်းကို ရှင်းပြသည်။

‘ရှင်က ရှင်းအောင် ပြောတတ်တယ်နော်၊ တကယ့် ဆရာကောင်းပဲ’

‘ဒါကြောင့် ဂရိလူမျိုး ဖြစ်နေသလားမှ မသိတာ’ ဟု လင်းဗရိစ်က သူ့ ထုံးစံအတိုင်း ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပြောသည်။

နောက် နှစ်ရက် အကြာ၌ ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းသည် ဆာရာကို အမည်တပ် ခေါ်ပြီး ဟိုးမားခေတ်က အက္ခရာ တစ်လုံး အကြောင်း မေးပြန်သည်။ ဆာရာက မဆိုင်းမတွ ဖြေဆိုပြီးနောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတန်းတွင် ထိုင်နေသည့် သူ့ ဆရာလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

အတန်း ဖြုတ်လိုက်၍ အပြင် ထွက်လာသည့် အခါတွင် အတူ လျှောက်လာခဲ့ကြရင်း ဆာရာက

‘ကျေးဇူး အများကြီး တင်တယ် လင်းဗရိစ်၊ နို့မို့ရင် ဆာရာ ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘လာ ဒီလိုဆိုရင် နောက်ထပ် ကော်ဖီ တစ်ခွက် သောက်ကြဦးစို့’

‘အို သိပ်ကောင်းတာပေါ့’

သူ့ အပြုံးကြောင့် လင်းဗရိစ် ဒူးခွေချင်သည်။

ထို့နောက်မှ စ၍ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သင်တန်းပြီးတိုင်း ဆုံဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံပွဲကလေးသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာ တစ်ခုလို ဖြစ်လာသည်။ လင်းဗရိစ်သည် ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး မနက် ဝတ်တက်ချိန်ကို မျှော်သကဲ့သို့ သူတို့ ထုံးစံကလေး ကျင်းပချိန်ကို အမြဲ မျှော်နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ပြောသည့် စကားများမှာ ထူးထူးထွေထွေ မဟုတ်။ တွေ့ရာ ကြိုရာကို ပြောမိကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ သင်တန်းများ အကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဂရိဘာသာစကား အကြောင်း။ လင်းဗရိစ်သည် သူတို့ ဆက်ဆံရေးကလေး တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြောင်းသွားမည် စိုးသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယခုလို စိတ်ကူးယဉ် အရသာကလေး ပျောက်သွားမည် စိုးသဖြင့် လည်းကောင်း တခြား စကားများကို မပြောရဲ။

သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်း၏ သင်တန်းတွင် တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ လင်းဗရိစ်မှာ ဂရိသွေး ပါသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း ဂရိဘာသာ စကားတွင် အားသန်သည်။ သို့ရာတွင် ဆာရာက ဒုတိယ ဘာသာ ဖြစ်သည့် ဂရိ အနုစာပေတွင် အားသန်သည်။ ဆာရာသည် မီးလ်မင်းပယ်ရီ၏ 'ဟိုးမား၏ လင်္ကာရ ရသ' ဆိုသည့် ကျမ်းကို ဂရိဘာသာဖြင့် ဖတ်ဖူးနေလေပြီ။ (ထိုစာအုပ်မှာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် မရှိ။) ဆာရာသည် ဟိုးမား၏ ရေးဟန် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လင်းဗရိစ်ကို တော်တော်များများ ရှင်းပြနိုင် သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အပိုင်း က ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ကြပြီး ပါ မောက္ခ ဟက်ဗလော့ ပို့ချသည့် ဂရိ ပျို့ ကဗျာ သင်တန်းသို့ တက်ခွင့် ရခဲ့ကြ သည်။ ပျို့ ကဗျာကို သင်ရသည့် အခါတွင် လင်းဗရိစ်၏ ခံစားမှုကို ပို၍ လေးနက်အောင် နှိုးဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆာဖို၏ ပျို့များကို သင်ရသည့် အခါတွင် တစ်ယောက်တစ်လဲ ဖတ်ပြကြသည်။ ကော်ဖီဆိုင် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ဘာသာ ပြန်ပြသည်။ ထိုအခါတွင် လင်းဗရိစ်၏ ခံစားမှုသည် အရှိန်မြင့်လာလေပြီ။

'မည်းမှောင်သည့် မြေကြီးပေါ်တွင် အလှဆုံး အရာသည် မြင်းစီးသူရဲတို့ ဖြစ်သည်ဟု အချို့က ဆိုကြသည်။

'အလှဆုံး အရာသည် လှေတပ်ကြီး ဖြစ်သည်ဟုလည်း အချို့က ဆိုကြသည်။

'သို့ရာတွင် ကိုယ့်ချစ်သူသည် အလှဆုံး အရာ ဖြစ်သည်ဟု ငါ ဆို၏' သို့ဖြင့် ဆာဖို၏ ပျို့ အပိုဒ် ၁၆ သို့ ရောက်လာသည်။

'တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တယ်နော်၊ မိန်းမ တစ်ယောက် သူ့ ခံစား ချက်ကို ဖော်ပြတဲ့ နေရာမှာ သူ့ ခံစားချက်ဟာ ယောက်ျားတွေမှာ ရှိတဲ့ အရေး တကြီး အရာတွေကို ကျော်လွန်တဲ့ ခံစားချက်လို့ ပြောသွားတယ်၊ အဲဒီ ခေတ် တုန်းက ဆိုရင်တော့ ဒီလို ပြောတာဟာ တော်တော်ကို တိုးတက်တာပေါ့နော်' ဆာရာက ပြောသည်။

'ကိုယ် အံ့ဩတာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ သူ့ ခံစားချက် ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော် ပြောရဲတဲ့ သတ္တိပဲ၊ မိန်းမ ဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် ခံစားမှုကို ထုတ်ဖော် ပြောရဲတဲ့ သတ္တိဟာ နည်းတဲ့ သတ္တိ မဟုတ်ဘူးလေ'

တက္ကသိုလ် နေ့ညများ

သူ့ ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဆာရာ ရိပ်မိခြင်း ရှိ မရှိ လင်းဗရိစ်က အကဲခတ်သည်။

‘ကော်ဖီ ထပ်ယူဦးမလား’

ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထ၏။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ဆာရာက တိုက်မယ်လေ’

ဆာရာက ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွားနေစဉ် သူ့ကို နောက်တစ်နေ့ည ထမင်းစား ဖိတ်ရကောင်းမလားဟု လင်းဗရိစ် စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ မိမိသည် ညနေပိုင်းတွင် အဖေ၏ ပျော်ပွဲစားရုံ၌ အလုပ် ဆင်းရဦးမည် မဟုတ်လော။ ဆာရာတွင်လည်း ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေ ရှိနေပြီလော မဆိုနိုင်။ သူလို မိန်းကလေးမျိုး ဆိုလျှင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် အထဲမှ တစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်၍ပင် ရွေးနိုင်ပေ လိမ့်မည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

နိုဝင်ဘာ ၄၊ ၁၉၅၅။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို မလာခင် ကတည်းက ကိုယ်ဟာ သီချင်း သံပြိုင်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့က အဆိုတော် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးခဲ့ဖူးတယ်။

သူတို့ ဘဝက ပျော်စရာ။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေ အကြောင်း လည်း ပိုသိရမယ် မဟုတ်လား။

ဟေစတင်း ပူဒင်း ကလပ်က ဇာတ်မြူးကလေးတွေကို ကလာခဲ့ တာ၊ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်လောက် ရှိရောမယ်။ အားလုံး ယောက်ျား ကလေးတွေချည်းပဲ။ ပြဇာတ်ရေးဆရာတွေ ဆိုရင်လည်း ကောလိပ်မှာ အတော်ဆုံး ဆိုတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ (‘မိုင်ဖဲယား လေဒီ ပြဇာတ်’ ကို ပြန်ရေးခဲ့တဲ့ ပြဇာတ်ဆရာ အာလန် လန်းနား ဆိုရင် အဲဒီ တက္ကသိုလ်က ထွက်တာ မဟုတ်လား။)

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တက္ကသိုလ်က ဇာတ်မြူးတွေ နာမည်ကြီးတာဟာ ပြဇာတ်ရေးဆရာတွေကြောင့်ချည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြဇာတ်ထဲမှာ

mgjoe.com

အဆိုတော်တွေ များများ ထည့်နိုင်လို့လည်း ပါတယ်။ ပြဇာတ်မှာ ဝင်ဆိုတဲ့ အဆိုတော်ယိမ်းမှာ ယိမ်းသမတွေကလည်း ကြွက်သား အပြိုင်းပြိုင်း ထနေတဲ့ ကောလိပ် ကျောင်းသားတွေ။ အမွေးတွေ အပြိုင်းအရိုင်း ထနေတဲ့ ခြေသလုံးတွေ ပေါင်တွေကို မြှောက်မြှောက်ပြီး ယိမ်းသမပုံ လုပ်ကြတာ သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ။

တက္ကသိုလ်မှာ ကပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိတ်ကြားတဲ့ မြို့တွေကို လိုက်ပြီး ကပြလေ့ ရှိကြတယ်။

ကိုယ် ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီလို တက္ကသိုလ်က လာတဲ့ ဇာတ်မြူး တစ်ခုကို အဖေက ခေါ်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ခြေသံတွေ တုန်းတုန်းနှင့် ကလိုက်ကြတာ။ ဇာတ်ရုံကြီး ပြိုကျသွားမလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်။

ယိမ်းထဲမှာ ပါချင်တာနှင့် ကိုယ် လျှောက်တယ်။ ပါခွင့်ရအောင် ခြေသလုံးတွေ ပေါင်တွေ တောင့်တင်းအောင် ဆိုပြီး ကိုယ့်မှာ မလိုက်ရတဲ့ အလေးပြားတွေ။ အလေးပြားတွေကို ထမ်းပြီး ထိုင်ထ ကျင့်ရတာလည်း အမော။

ပြီးတော့ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ သီချင်း ဆိုပြရတာလည်း မှတ်မိရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သီချင်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အဆိုကောင်းကောင်း ဒါတွေက အရေးမကြီးဘူး။ ဘောင်းဘီကို မပြခိုင်းလိုက်တာနှင့် ခြေသလုံး တောင့် မတောင့်ကို ကြည့်ပြီး ရွေးလိုက်တော့တာပဲ။

ကိုယ့်အလှည့် ရောက်လို့ ဇာတ်စင်ပေါ် တက်ဖို့လည်း ခေါ်လိုက်ရော ကိုယ်လည်း ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့် စင်ပေါ်တက်ပြီး သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ဘယ်သံနိမ့်နိမ့်နှင့် ဆိုပြရတယ်။ နောက် နှစ်ရက်ကြာမှ ရွေး မရွေး စာရင်း ထွက်မယ် ဆိုတော့ နှစ်ရက်လုံး လည်ပင်း တရှည်ရှည်နှင့် စောင့်လိုက်ရတာ။

စာရင်းလည်း ထွက်လာရော အံ့ဩစရာ နှစ်ခု တွေ့ရတယ်။

ကိုယ်ရော ပုစ်ရော ဇာတ်ထဲမှာပါတဲ့ လေဒီ ဂေါ်ဒီဗာရဲ့ သမီး အဖြစ် အရွေး မခံရဘူး။ မိုက် အရွေး ခံရတယ်။ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီ မင်းသမီးကို ပိုးပန်းတဲ့ မာကာရီနီ မင်းသား အဖြစ် အရွေး ခံရတယ်။ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါက မင်းသမီးတွေနှင့် အတူ နေရတော့မယ်ကွ’ လို့ မိုက်က ကြွားတယ်။

mgjoe.com

ကိုယ်ကတော့ ကံမကောင်းလိုက်တာ။

ကိုယ်ဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့တောင် ယောက်ျား
မပီသတဲ့ သူပါကလား။

မာရသွန် ပျော်ပွဲစားရုံက ခါတိုင်းလို သောကြာနေ့ ည တစ်ည။ စားပွဲတိုင်း
တွင် တသောသော စကားပြောနေကြသော ဟားဗတ် ကျောင်းတော်သားများ
နှင့် သူတို့ အတွဲများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်။ အပြင်ဘက်တွင် ပရိသတ်တွေ
စောင့်နေကြသဖြင့် ဆိုင်ရှင် ဆိုကရေးတီးက မြန်မြန် တည်ခင်းရန် သူ စားပွဲ
ထိုးများကို ဆော်ဩနေသည်။ ဆိုင်ဝ ငွေသိမ်းကောင်တာ အနီးမှ ကျောင်းသား
တစ်သိုက်သည် ဆူညံစွာ ငြင်းခုံလျက် ရှိကြ၏။ ‘လင်းဗရိစ်ရေ၊ ဟိုမှာ မင်း
ညီမကို သွားကူချည်ဦး’ ဟု ဆိုကရေးတီးက သူ့သားကြီးကို ဂရီလို လှမ်း
ပြောသည်။

လင်းဗရိစ်သည် သူတို့ အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ရှင်၊ ရှင်တို့ နားကြားလွဲလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ
တို့ဆိုင်မှာ သီတင်းပတ်ကုန် ရက်တွေမှာ အော်ဒါ လက်မခံပါဘူး’

ဒပ်ဖနီက ကျောင်းသား တစ်ဦးကို ရှင်းပြနေသည်။

သို့ရာတွင် ချက်စတာဖီး ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့်
ကျောင်းသားက ခေါင်းမာသည်။ ည ရှစ်နာရီတွင် ညစာ စားရန် စားပွဲတစ်လုံးကို
အရံသင့် အော်ဒါပေးထားခဲ့ကြောင်း၊ မိမိသည် အပြင်ဘက်တွင် တန်းစီ စောင့်
မနေနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ သူ့အနား လင်းဗရိစ် ရောက်လာသည့် အခါ
တွင် ဒပ်ဖနီ အားတက်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး’ ဟု လင်းဗရိစ်က မေးသည်။

‘ဒီအစ်ကိုက စားပွဲ တစ်လုံးကို အော်ဒါ ပေးထားတယ်လို့ ပြောနေ
တယ်၊ သီတင်းပတ်ကုန် ရက်တွေမှာ အော်ဒါ လက်မခံဘူး ဆိုတာ ကိုကိုလည်း
သိသားပဲ’

‘ဟုတ်သားပဲ’ ဟု ဆိုကာ လင်းဗရိစ်က ကျောင်းသားဘက်သို့ လှည့်
လိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်က’

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေသော ကျောင်းသား အနီးတွင် သူ့ကို မြင်လိုက် သည့် အခါ၌ လင်းဗရိစ် စကားကို ဆုံးအောင် ဆက်မပြောနိုင်။

‘ဪ၊ လင်းပါလား၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အာလန် အမှတ် မှားနေလို့နှင့် တူပါတယ်’ ဆာရာက သူ့ အဖော် အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

‘မမှားပါဘူး၊ ကိုယ် သေသေချာချာ မှတ်ထားတာပဲ’ ဟု ပြောပြီး အာလန်က လင်းဗရိစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ

‘မနေ့ ညနေတုန်းက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မှာထားတာပဲ၊ ဒီက အမျိုး သမီး တစ်ယောက်က အော်ဒါ လက်ခံတာပဲ၊ သူ့ အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်း ကောင်း မပြောတတ်ပေမယ့် သူ့ကို သေသေချာချာ ပြောထားတာပဲ’

‘အမေ ပြောလိုက်တာ ထင်တယ်’ ဟု ဒပ်ဖနီက ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း စာရေးပြီး မှတ်ထားပါလား’ ဟု အာလန်က ဆို သည်။

လင်းဗရိစ်က လက်ထဲတွင် အော်ဒါ လက်ခံသည့် စာရင်း စာအုပ်ကြီး ကို ကိုင်ထားရင်း

‘မှတ်တော့ မှတ်ထားတာပဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက အာလန် ဒေဗင် ပို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှစ်နာရီမှာ စားဖို့ အော်ဒါ မှာထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ည မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မနေ့ညက အော်ဒါ စာရင်းမှာ သွင်းထားတယ်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည၊ ကျွန်တော်တို့ ကြားနေ တွေပဲ လက်ခံတာ၊ ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပါလား’

လင်းဗရိစ် စာရင်း စာအုပ်ကြီးကို ထိုးပြသည်။

‘ကျုပ် ဘယ်နှယ်လုပ် ဖတ်မလဲဗျ၊ ဂရီလို ရေးထားတာ’

‘ဒါဖြင့် ဟောဒီက ဆာရာကို အဖတ်ခိုင်းကြည့်ပါဦး’

‘ဒီမှာ ဝိတ်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က ကိစ္စတွေထဲမှာ ကျုပ် အမျိုးသမီး ကို ဆွဲမထည့်ပါနှင့်’

‘ဒီမှာ အာလန်၊ သူက ကိုယ့်မိတ်ဆွေပါ၊ ကိုယ်တို့က ဂရီ ဂန္ထဝင် သင် တန်းမှာ အတူတူ တက်နေကြတာ၊ သူ ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ အာလန်က မနက်ဖြန် ညလို့ ဆိုတာ ပြောဖို့ မေ့သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ဆိုကာ ရေးထား သည့် စာတန်းကို ထောက်ပြသည်။

mgyoe.com

တက္ကသိုလ် နွေညများ

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

‘ဆာရာကလည်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့် စကားထက် စာမတတ်တဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ယုံသလား’

လင်းဗရိစ်မှာ ဒေါသကို မနည်း ချုပ်တည်းထားရ၏။

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ် အမေလည်း ခင်ဗျား အမေလောက်တော့ စာတတ်ပါတယ်၊ သူက သူ့ တိုင်းရင်း ဘာသာစကားနှင့် ရေးတာ တစ်ခုပါပဲ’

အကျယ်ကျယ် ဖြစ်လာမည် စိုးသဖြင့် ဆာရာက ကြားဝင် ဖျန်သည်။

‘လာပါ အာလန်ရယ်၊ ကော်ဖီဆိုင် တစ်ခုခုကို သွားကြတာပေါ့၊ အစကတည်းက အဲဒီကိုပဲ သွားရအောင်လို့ ကိုယ် ပြောသားပဲ’

‘ဘာဆိုင်လို့ သွားရမှာလဲ ဆာရာ၊ နေရာ မရတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါက မူကိစ္စ’

‘ဒီမှာဗျာ၊ သိပ် အော်မနေပါနှင့်၊ ခင်ဗျား လိုချင်တယ် ဆိုရင် နောက်စားပွဲ တစ်လုံးကို ကျွန်တော် ပြင်ပေးပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား ဆက်ပြီး ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ ဆွဲထုတ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်က ဥပဒေ တတိယနှစ်ကို တက်နေတဲ့ လူ၊ ကျုပ် အရက်မူးနေတာ မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ခင်ဗျား ဆွဲထုတ်ရဲ ထုတ်ကြည့်ပေါ့’

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားဘာသာ ဟားဗတ် ဥပဒေ သင်တန်းက ဥပဒေတွေ ဘယ်လောက် တက်နေနေ ပျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ အနှောင့်အယှက် ပေးနေရင် ဆွဲထုတ်ခွင့် ရှိတယ်လို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက် ဥပဒေတွေထဲမှာ ပါပြီးသား၊ မူးမူး မမူးမူး အနှောင့်အယှက် ပေးရင် ဆွဲထုတ်နိုင်တယ်’

အနီးတွင် ဆာရာ ရှိနေသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ရန်ပွဲသည် နောက်ဆုတ်၍ မရတော့ကြောင်းကို အာလန် သိလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ဆွဲထုတ်ရဲရင် ထုတ်ကြည့်ပေါ့’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်စက္ကန့်မျှ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချက်ကောင်းကို စောင့်နေကြပုံ ရသည်။

လင်းဗရိစ် ရန်ဖြစ်လျှင် သူတို့ ဆိုင်ကလေး ထိခိုက်တော့မည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ဒပ်ဖနီက ကြားဝင်၍ တောင်းပန်သည်။

‘ကိုကို၊ လွန်မယ်နော့’ ဟု ခပ်တိုးတိုး သတိပေး၏။

‘ကဲ၊ အာလန် အပြင်ကို ထွက်မလား မထွက်ဘူးလား’

အာလန်သည် လန့်သွား၏။ ထိုစကား ပြောလိုက်သူမှာ အခြားသူ

mgyoe.com

မဟုတ်။ ဆာရာ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘နေပါ၊ ကိုယ် ဒီမှာပဲ ထမင်းစားမယ်’ ဟု အာလန်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါဖြင့် ရှင့်ဘာသာရှင် တစ်ယောက်တည်း စားနေရစ်’

ဆာရာသည် အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ဒပ်ဖနီသည် ဘုရားသခင်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျေးဇူးတင်သည်။ လင်းဗရိစ်က မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာပြီး နံရံကို လက်သီးဖြင့် လျှောက်ထိုးနေသည်။

ခဏ အကြာတွင် သူ့ဖခင် ရောက်လာကာ

‘ဟေ့ကောင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ မရှက်ဘူးလားကွ၊ ဆိုင်မှာ လူတွေ ကျနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဖောက်သည်တွေ ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဘာလဲ မင်း ငါ့ကို စီးပွားပျက်အောင် လုပ်နေတာလား’

‘ကျွန်တော် သေချင်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် သေချင်တယ်’

လင်းဗရိစ်သည် နံရံကို လက်သီးဖြင့် ထိုးမြဲထိုး၍ အော်သည်။

‘ဒီမှာ ငါ့သား၊ အဖေတို့မှာ ဒီဆိုင်ကလေးနှင့် လုပ်ကိုင် စားသောက်နေရတာ၊ ဒီတော့ ဆိုင်ရှေ့ထွက်ပြီး စားပွဲ ဆယ့်နှစ်ကနေ နှစ်ဆယ် အထိ သွားပြီး စားပွဲထိုးပေးပါ’

ထိုစဉ် ဒပ်ဖနီသည် မီးဖိုမှ ခေါင်းပြုလာပြီး

‘အပြင်မှာ ကြာတယ် ဆိုပြီး ဆူနေကြပြီ၊ ကိုကိုက ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟယ်၊ သွား ငွေသိမ်းကောင်တာမှာ ထိုင်နေစမ်းပါ’

ဟု အဖေက လှမ်းအော်၏။

‘မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ကိုကိုနှင့် စကားပြောချင်လို့တဲ့၊ ရန်မဖြစ်အောင် ဝင်ဖျန်တဲ့ ကောင်မလေးရယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ’ ဟု ဆိုကာ လင်းဗရိစ်သည် အမျိုးသားများ သွားရန် ရေချိုးခန်းဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဘယ်သွားဦးမလို့လဲကွ’

‘ဆံပင်ဖြီးမလို့’ ဟု ဆိုကာ လင်းဗရိစ်သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဆာရာသည် ရှက်ရွံ့ဖြင့် ဆိုင်ထောင့် တစ်နေရာတွင် ရပ်နေသည်။ ကုတ်

အကျိ ပါးပါးကလေး ဝတ်ထားသဖြင့် ချမ်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေလေပြီ။ လင်း ဗရိစ်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ‘ဟိုင်း’ ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို နှုတ်ဆက်ပုံကို ရေချိုးခန်းထဲက မှန်ရှေ့တွင် လေ့ကျင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

‘စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်တာ လင်းရယ်’ ဟု ဆာရာက ပြော၏။

‘ရပါတယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆာရာ ရှင်းပြပါဦးမယ်၊ ဒီ ငနဲက တော်တော် စိတ် ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဆာရာနှင့် သိစကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲ’

‘ဒါဖြင့် ဒီလို ငနဲမျိုးနှင့် ဘာဖြစ်လို့ တွဲနေသလဲ’

‘ဘယ်ကလာ တွဲရမှာလဲ၊ သူ့အမေနှင့် ဆာရာ မေမေက ခင်လို့ လာ လာနေတာ’

‘ဟုတ်လား’

‘မေမေ စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ ဒီက အောင့်အည်းနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့လည်း ဘယ် သည်းခံနိုင်တော့မလဲ၊ တော်ပြီ၊ နောက် မေမေ ဆက်ဆံခိုင်းရင်လည်း ဒီလို ငနဲမျိုးနှင့် မဆက်ဆံတော့ဘူး၊ တော်တော် မနာ လိုတတ်တဲ့လူ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်’

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် နောက်ထပ် ပြောစရာ စကားမရှိဘဲ အတန် ကြာ ငြိမ်နေကြသည်။

‘ဪ ဆောရီးပဲ လင်း၊ ကိုယ့်ကြောင့် အလုပ်ပျက်နေပြီ ထင်တယ်’

‘အိုး သူတို့ဘာသာ ငတ်လို့ ဘာဖြစ်နေနေ၊ ကိုယ်ကတော့ ဆာရာနှင့် စကားပြောနေရရင် ပျော်နေတာပဲ’

ဘုရား... ဘုရား...၊ သည်စကားတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါးစပ်က လှစ် ခနဲ ထွက်သွားပါလိမ့်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆာရာလည်း လင်းနှင့် စကားပြောနေရရင် ပျော်တယ်’ ဆိုင်ခန်း နောက်ဘက်ဆီမှ သူ့အဖေ၏ ဂရိလို ပြောသံ ပေါ်လာသည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဦးကွ၊ ငါ ကလော် တုတ်လိုက်ရင် မကောင်းဘဲ နေပြန်ရောမယ်’

‘လင်း သွားလုပ်စရာ ရှိတာ သွားလုပ်ဦးလေ’ ဟု ဆာရာက ခပ်တိုး တိုး ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် မေးခွန်း တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်’

mgjoe.com

‘ခု အာလန် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

‘အဝီစိကို ရောက်နေရောပေါ့၊ မရောက်သေးရင်လည်း သူ့ကို အဲဒီကိုပဲ သွားတော့လို့ ပြောလိုက်မယ်’

‘ဒီလိုဆို ဒီနေ့ည ဘယ်သူနှင့်မှ မတွဲတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟေ့ကောင် လင်းဗရိစ်၊ မလာသေးဘူးလား၊ ငါ အော်တုတ်မိလိမ့်မယ်’

လင်းဗရိစ်က သူ့အဖေ၏ အော်သံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ

‘နောက် တစ်နာရီလောက် မစောင့်နိုင်ဘူးလား ဆာရာ၊ ဆာရာကို ထမင်းလိုက်ကျွေးမယ်လေ’

‘ကောင်းသားပဲ’ ဟု ဆာရာက ခပ်တိုတို ဖြေသည်။

ပေါ်တာ ပန်းခြံ တစ်ဖက်ရှိ နယူးတောင်းဂရီး ပျော်ပွဲစားရုံသည် အီတလီ အစားအသောက် ကောင်းသည်ဟု နာမည် ကြီးသည်။ ည ဆယ့်တစ်နာရီ အထိုးတွင် လင်းဗရိစ်သည် ဆာရာကို ထို ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ခေါ်သွား၏။ သူတို့နှစ်ဦး ပထမဆုံး အတူတူ ညစာ စားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ လင်းဗရိစ်သည် အဖေ၏ မာရသွန် ပျော်ပွဲစားရုံတွင် လုပ်စရာ ရှိသမျှကို လျင်မြန် သွက်လက်စွာ လုပ်ပေးခဲ့သည်။ သူ နှလုံးသားသည် အတောင်ပေါက်နေပြီ မဟုတ်လော။

ပြတင်းပေါက်နားက စားပွဲ တစ်လုံးကို လူကြိုက်ကြ၏။ အနီရောင် နီယွန် ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုမှ မီးရောင်နီနီသည် သူတို့ မျက်နှာများပေါ်သို့ စည်းချက်မှန်မှန် ဖြာကျနေသည်။ မှိန်လိုက် လင်းလိုက်နှင့်။ အိပ်မက် တစ်ခု ကို မက်နေရသလိုလို။ လင်းဗရိစ်၏ စိတ်ထဲတွင်မူ တကယ် ဖြစ်နေသည်ဟု နည်းနည်းကလေးမျှ မထင်။ စားစရာများကို မှာထားစဉ် သူတို့ နှစ်ယောက် သည် ဘီယာ စုပ်နေကြသည်။

‘ဆာရာလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မနာလိုတတ် တဲ့ ငနဲမျိုးကို တွဲသလဲ ဆိုတာ ကိုယ် စဉ်းစားလို့ မရဘူး’

‘အိမ်မှာ ထိုင်ရတာထက် စနေနေ့ည တစ်ညကို လေ့လာရတာ ပို ကောင်းတယ် မဟုတ်လား’

‘အမယ်လေး ဆာရာရယ်၊ တွဲစရာလူတွေ ပြည့်လို့ပါ၊ ခေါင်းခေါက် ရွေးလို့တောင် ရပါတယ်၊ တွဲချင်တဲ့ လူတွေကို ကြိုတင်စာရင်း ယူထားရင် ကျောင်းသင်တန်း လေးနှစ် ကုန်သည် အထိ ဆုံးမှာတောင် မဟုတ်ဘူး’

တက္ကသိုလ် နွေညများ

‘ဒါက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ပုံပြင်တွေပါ လင်းရယ်၊ တကယ်တော့ ရက်ကလစ် (မိန်းကလေးဆောင်) ဆောင်က ကျောင်းသူတွေဟာ စနေနေ့ည ဆိုရင် ကျောင်းဆောင်မှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေကြတာပါ။ သူတို့ကို အတွဲတွေနှင့် လိုက်သွားပြီ ထင်တော့ ဘယ်သူမှ လာပြီး မချိန်းကြတော့ဘူးလေ’

လင်းဗရိစ် အံ့အားသင့်နေသည်။

‘စောစောက မသိရပါလား ဆာရာရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြော တာလဲ’

‘ပြောဖို့ စိတ်ကူးပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လင်းက ဒီလို ယောက်ျားလေး မျိုး မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဂရိ ဘာသာက ကြိယာပုဒ်တွေ နာမ်ပုဒ်တွေနှင့်ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ’

‘ဆာရာကို စတွေ့ ကတည်းကိုက ချိန်းပြီး ခုလို လျှောက်လည်ချင်နေတာ’
ရုတ်တရက် တောက်ပသွားသော မျက်လုံးများဖြင့် ဆာရာက လင်း ဗရိစ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

‘အမယ်လေး ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အကြာကြီး စောင့်နေရတာလဲ၊ ဆာရာက ကြောက်စရာ ကောင်းလို့တဲ့လား’

‘ခုတော့ မကောင်းတော့ပါဘူး’

လင်းဗရိစ်သည် ချက်ပလက်ကားကြီးကို ကက်ဘော့ ကျောင်းဆောင် ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး တံခါးဝ အရောက် လိုက်ပို့သည်။ ထို့နောက် ဆာရာ ၏ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ မျက်လုံးကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့် သည်။

‘ဒီ အခွင့်အရေးကို ရဖို့ နေပူကြီးထဲမှာ စောင့်ခဲ့ရတာ တစ်နှစ်လောက် ကြာပြီ ဆာရာ’

သူက ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။

သူသည် သန်းပေါင်းများစွာသော စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲတွင် သို့ လှောင်ခဲ့ရသည့် ရမ္မက်ဖြင့် ဆာရာကို အငမ်းမရ နမ်းနေသည်။

ဆာရာကလည်း မလျော့သော ထက်သန်မှုဖြင့် တုံ့ပြန်၏။

အိမ်ပြန်သည့် အခါတွင် ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ပေါ့ပါးလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ မြေကြီးကိုပင် ခြေထိသည် မထင်။ ထိုစဉ် သူ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက် ၏၊ ခွီးတဲ့မှပဲ။ ကက်ဘော့ ကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာ မော်တော်ကားကြီးကို မေ့ ထားပစ်ခဲ့ပါပကော။ လင်းဗရိစ်သည် သုတ်ခြေတင် ပြေးလာကာ ကားကို

ပြန်ယူသည်။ သူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံကို ပြတင်းပေါက်တွင် ရုပ်နေသည့် ဆာရာ မြင်သွားလျှင် ဒုက္ခ။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ဆာရာ၏ မျက်လုံးများသည် ဘယ်ကိုမျှ မရောက်ကြ။ ဆာရာသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ငူငူကြီး ထိုင်ရင်း ဟင်းလင်းပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဂရီ ၂ ဘီ ဘာသာရပ်တွင် နောက်ဆုံး သင်ရသော ကဗျာများမှာ အချစ် ကဗျာ ဆရာ အဖြစ် လူသိ နည်းသည့် ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်၏ ကဗျာများ ဖြစ်သည်။ ထို ကဗျာဆရာကား အခြားမဟုတ်။ ပလေတို။

‘တော်တော်တော့ ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ ပလေတိုဟာ ဒဿန ဆရာကြီး၊ သူ့ရဲ့ သမ္မတ နိုင်ငံကျမ်းထဲက စံပြ သမ္မတ နိုင်ငံမှာ ကဗျာဆရာတွေကို အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ မနေရဘူးလို့ နှင်ထုတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကိုယ်တိုင်ကတော့ အကောင်းဆုံး ကဗျာကို ရေးတဲ့ ကဗျာဆရာ ဖြစ်နေတယ်’

ပါမောက္ခ ဟက်ဗလော့က ပြောသည်။ ထို့နောက် ပါမောက္ခက နာမည်ကျော် အချစ်ကဗျာ တစ်ပုဒ်ဖြစ်သော ‘အက်စတာ’ ကို ဖတ်ပြသည်။

အချစ်ဦးသည်
ပွင့်ဖူးလှပ
ကိုယ့်ဘဝတွင်
ငွေကြယ်စင်တည့်။
သင်၏မူရာ
ပြုံးမျက်နှာသည်
တာရာဘက်သို့
မျှော်ငေးလျက်။
သင့်အလှကို
ရွန်းမြအရောင်
မျက်လုံးတစ်ထောင်ဖြင့်
မျှော်ယောင်ငေးရင်း
ကောင်းကင်ကြီးသာ
ဖြစ်လိုပါ၏။

အတန်ကြာလျှင် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမဆောင်ဘက်ဆီမှ ကျောင်းဆင်း

mgjoe.com

တက္ကသိုလ် နေ့ညများ

ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ပေါ်လာသည်။ အတန်းထဲမှ နှစ်ယောက် အတူ ထွက်
လမ်းလျှောက် လာခဲ့ကြစဉ် လင်းဗရိစ်က လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

‘ကိုယ်လေ ကောင်းကင်ကြီး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ’

‘မလုပ်ပါနှင့် မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ဆာရာ အနားမှာပဲ ရှိစေချင်ပါတယ်’

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လက်ချင်းတွဲကာ စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

‘ဗျို၊ အင်ဒရူး၊ ဒီနေ့ည ခင်ဗျား အားသလား၊ ထမင်းစားပြီး စာကြည့်တိုက်
ပိတ်သွားရင် ကျွန်တော်နှင့် ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ရမလား’

လင်းဗရိစ်က မရွံ့မရဲဖြင့် မေးသည်။

‘ရပါတယ်၊ ဘာလဲ၊ ကင်တင်းကို သွားပြီး ချိစ် ဘာဂါလေး ဘာလေး
စားမလို့လား’

‘အင်း စားတာပေါ့၊ ကောင်းတာကတော့ ဒီထက် အေးအေးဆေးဆေး
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတဲ့ နေရာကို သွားရင် ကောင်းမယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း အစားအသောက် ဝယ်ပြီး ကျွန်တော့် အခန်းမှာ
စားတာပေါ့ဗျ’

‘သိပ် ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ သောက်စရာ ဆမ်းသင်း
စပယ်ရှယ်လည်း ရှိပါတယ်’

‘ထူးဆန်းလှချည့်လားဗျ၊ ဘာကိစ္စတွေများ ရှိလို့လဲ’

ည သန်းခေါင်ကျော် ဆယ့်ငါးမိနစ် အလွန်တွင် အင်ဒရူးသည် ချိစ် ဘာဂါ
နှစ်ခုကို ယူလာပြီး သူ့ အခန်းထဲက ကော်ဖီ စားပွဲတွင် တင်သည်။ လင်း
ဗရိစ်က လွယ်အိတ်ထဲတွင် ပါလာသည့် ပုလင်းကို ထုတ်၏။

‘ခင်ဗျား ရက်ဆီနာကို သောက်ဖူးသလား၊ ကျွန်တော်တို့ ဂရိတွေရဲ့
အမျိုးသား ယမကာလေ၊ ခင်ဗျားဖို့ လက်ဆောင် အဖြစ် ယူလာတာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို လက်ဆောင်တွေ ပေးနေတာလဲ’

လင်းဗရိစ်က ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ရင်း

‘ခင်ဗျားကို လာဘ်ထိုးတယ်လို့တော့ မထင်ပါနှင့်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဆီက

တက္ကသိုလ် နေ့ညများ

ကလပ်မှာ ညစာ စားပြီးမှ ပြန်လာတယ်၊ နီဝေါကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ညနေ ပိုင်း ဆိုရင် တင်းနစ် သွားရိုက်နေတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ဓာတ်ခွဲခန်းကို သွား နေတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား သဘောပဲ’

လင်းဗရိစ်၏ မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွား၏။

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး’

‘တစ်ခါတလေ ရက်ဆီနာ အရက်ကလေး တစ်ခွက် တစ်ဖလား တိုက် ရင် တော်ပါပြီ၊ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်နော်၊ ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်တော့ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ဧည့်သည်စာရင်း စာအုပ်ထဲမှာ စာရင်းသွင်းနိုင်အောင်လို့’

လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာ အမည်ရှိ အချစ် နတ်သမီးကလေးတို့အား အင်ဒရူး အဲလီယော့ မိသားစု၏ ပျူငှာ လှိုက်လှဲမှုကို ရစေသတည်းဟု နှစ်ဦး သဘောတူလိုက်ကြ၏။ သူတို့လာမည့် အကြောင်းကို အင်ဒရူးအား နာရီ အနည်းငယ် ကြိုတင် အကြောင်းကြားလျှင် လုံလောက်လေပြီ။

လင်းဗရိစ် ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံး။ လင်းဗရိစ်သည် တိမ်တိုက် တစ်တိုက် လို အခန်းထဲမှ ပေါ့ပါးစွာ လွင့်သွား၏။

အင်ဒရူးသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ အချစ် ဆိုတဲ့ အရာ ဘာလဲဟု ကိုးလ်ပေါ့တား ဆိုသည့် သီချင်းထဲက စာသားကို ရွတ်နေသည်။ သူလည်း ဘာမျှ မသိ။

နွေဦးရာသီသည် ဂျေဆန်၏ ရာသီ ဖြစ်၏။

သူ ပါဝင် ကစားခဲ့သည့် ယေးလ် တက္ကသိုလ် ဘောလုံးရိုက် အသင်း သည် နိုင်အောင် ကစားခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်ယောက်ချင်း တင်းနစ် ပြိုင်ပွဲများတွင် ဗိုလ်စွဲနေသည့် ချန်ပီယံကိုလည်း အနိုင် ရိုက်နိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုပွဲများတွင် ပွဲတိုင်း လိုလို သူပင် အနိုင်ရခဲ့သည်။ တစ်ပွဲမျှ မရှုံးခဲ့သေး။

ထို အောင်မြင်မှုကြောင့် ဂျေဆန်သည် သူတို့ သင်တန်းနှစ်တွင် အား လုံး ပထမဘွဲ့ ရသည့် ကျောင်းသား ဖြစ်လာခဲ့ကာ ‘မရန်းရောင်’ သတင်းစာ အကြီးစား ဖြစ်သော နယူးယော့တိုင်း သတင်းစာကြီးတွင် မျက်နှာဖုံးမှ ဖော်ပြ ခြင်း ခံခဲ့ရပြီ။

အမေရိကန် တက္ကသိုလ်တိုင်းတွင် ဘီအမ်အိုစီ (ဘစ်မင်း အွန် ကင်း

mgyoe.com

ပတ်စ်) ခေါ် တက္ကသိုလ် ပွဲတိုင်းကျော် တစ်ဦးတော့ ရှိတတ်သည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကမူ ထိုဘွဲ့ထူးမျိုးကို လက်မခံ။ သို့တိုင်အောင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် က ဘွဲ့မရသေးသော ကျောင်းသားများထဲတွင်မူ ရှိတ်စပီးယား ပြောသလို 'လေ့လာသူများ၏ အလေ့လာခံ ပစ္စည်း' သည် ဂျေဆန် ဖြစ်နေ၏။

ဒင်နီကမူ ဂီတ ဝါသနာ မပါသူတွေ့စုနေသည့် အဲလီယော့ဆောင်တွင် မနေချင်သည့်တိုင်၊ ဆရာ ဖင်လေ ခေါ်လာသည့် အတွက် နေရသည့်တိုင် သူ့ဂီတကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။ သူသည် အဲလီယော့ဆောင်ကို မုန်းသည်။ သူ့ကို သည်အဆောင် ရောက်အောင် ခေါ်လာသည့် ဆရာ ဖင်လေကိုပင် တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်ဆိုးမိသည်။

သူက သူ့အဆောင်သားတွေကို အထင်သေးသလို ကျောင်းဆောင်သား တွေကလည်း သူ့ကို အထင်သေးကြသည်။ ဒင်နီသည် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ညစာ စားလျှင် အမြဲလိုလို အဖော် မရှိ။ တစ်ယောက်တည်း။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်ဒရူးနှင့် တွေ့လျှင်မူ သူ့ စားပွဲသို့ ရောက်လာကာ ညစာ အတူတူ စားပြီး အားပေးစကား ပြောတတ်၏။

လင်းဗရိစ်မှာမူ ဆာရာနှင့် တဖြည်းဖြည်း သံယောဇဉ် တွယ်နေကြလေပြီ။ အချစ်သည် စိတ်ကို အဆင့်မြင့်သည့် တစ်နေရာသို့ ရောက်နေစေသည် ဟူ သော ပလေတိုနစ် အချစ် သဘောတရား၏ ခိုင်မာမှုကို သူတို့ ယုံနေလေပြီ။ လင်းဗရိစ်သည် အတန်းတိုင်းလိုလိုတွင် အေ အမှတ်ကို အမြဲတမ်း ရ၏။ သူ့ ကိုယ်သူလည်း တက္ကသိုလ် ပြင်ပမှ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံ လူတစ်ယောက်ဟု မမြင် တော့။ အဲလီယော့တို့ အခန်းတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ညနေခင်းများကို ကုန်ဆုံးနေရ သည့် အတွက် ဤသို့ ထင်နေသည်လော မဆိုနိုင်။

အင်ဒရူးမှာမူ ကစားကွင်းများတွင် ဘေးမှ ထိုင်ကာ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်မျှ တိုးတက်လာသည်ကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ပွင့်ချပ်တွေ ပွင့်အာလာကြကာ ပန်းပွင့်တွေ ဝေနေကြပြီ။ ပထမနှစ်သည် ထိုနှစ် သင်တန်းသားများ အားလုံး အတွက် ခမ်းနား ကြီးကျယ်သည့် နီးကြား မှုကြီး တစ်ခုနှင့် တူသည်။

ထိုအချိန်သည် မျှော်လင့်ချက် ရှိသည့် အချိန်။ အကန့်အသတ် မရှိ သော အကောင်းမြင်ဝါဒ ကြီးစိုးချိန်။ သူတို့သည် ခရီးတစ်ဝက် အစပြုပြီ ဟူ သော အထင်ဖြင့် အိမ်ပြန်ကြချိန်။

အမှန်ကမူ ခရီးတစ်ဝက်မျှသာ ပြီးသေးသည်။

ဒင်နီ၏ တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်သည် ပထမနှစ်ထက်ပင် ထူးခြားနေသေးသည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တုန်းက သူ့ အများဆုံး လုပ်ရသည့် အလုပ်မှာ သူ ပြောသလို ပြောရလျှင် ‘ဂီတ ဆရာကြီး မန့်၏ ဂီတလှင်တံ’ ကို ဖုန်သုတ်ပေးရုံမျှ ဖြစ်၏။ ဒုတိယနှစ် ဖြစ်သော ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင်မူ ဒင်နီ ကိုယ်တိုင် ထို ဂီတ လှင်တံကို ကိုင်၍ ဂီတဝိုင်းကို ညွှန်ကြား ပြသနေရလေပြီ။

ပြင်သစ်လူမျိုး ဂီတဆရာကြီး မန့်သည် စိတ်အား ထက်သန်သည့် သူ့ တပည့် ကယ်လီဖိုးနီးယန်း နယ်သားကလေး ဒင်နီကို ကိုယ့် မြေးကလေး တစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ အခါအခွင့်ကြိုတိုင်း ဒင်နီအား ‘တကယ့်’ ဂီတတို့ကို သင်ကြားပေးကာ တီးမှုတ်သည့် အခွင့်အရေးကို ပေးတတ်သဖြင့် အခြားသော ကျောင်းသားများကပင် အံ့ဩနေကြသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကမ္ဘာကျော် ဂီတဆရာကြီး အာတာ ရူဗင်စတိုင်းက ‘အင်ပိုင်ယာ ကွန်ရှာတို’ တေးသွားကြီးကို လာတီးသည့် အခါတွင် ဆရာကြီး မန့်သည် သူ့တပည့်ချစ် ဒင်နီကို လက်ထောက် တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် အဖြစ် ပါဝင် တီးမှုတ်စေသည်။

ဂီတဝိုင်း နားချိန် တစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။ ဂီတနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်ဉာဏ် ကောင်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသည့် ဂီတဆရာကြီး အာတာ ရူဗင်စတိုင်းက ဂီတ ဝိုင်း ခေါင်းဆောင်သူများ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် သူ သိပြီးသား ဂီတသင်္ကေတ စာအုပ်ကို ဘာကြောင့် ချထားသနည်းဟု နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့် မေး သည်။ ဆရာ မန့်က သင်္ကေတ စာအုပ်တွင် စာရွက်လှန်ပေးသည့် သင်တန်းသား ကို မှတ်မိစေအောင် ဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြန်ပြော သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီသည် တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင် ရှေ့တွင် စာအုပ် လှန်ပေး သူ အဖြစ် အတွဲအကြုံများ ရခဲ့သည်။ ‘ဒီသူငယ် အလားအလာ ရှိတယ်’ ဟု ဆရာကြီး ရူဗင်စတိုင်းက ပြောသွားသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီအရွယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ သင်္ကေတ စာရွက် လှန် တဲ့ သင်ရိုးကပဲ စခဲ့တာ မဟုတ်လား’ ဟု ရူဗင်စတိုင်းက ပြောသည်။

ခဏအကြာတွင် ရူဗင်စတိုင်းသည် သူ့ နားနေခန်းသို့ ဒင်နီကို ခေါ် ကာ စောစောက တီးသွားသည့် ကွန်ရှာတိုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ နားလည်သရွေ့

m g y o e . c o m
အတီးခိုင်းကြည့်သည်။

ဒင်နီက မရဲတရဲဖြင့် တီး၏။ သို့ရာတွင် တတိယပိုဒ်ကို စည်းသုတ်ဖြင့် တီးပြသည့် အခါတွင် ဒင်နီ ကြောက်ရမှန်း မသိတော့။ လက်တွေ့နေလေပြီ။ သူ့ လက်ချောင်းများသည် စန္ဒရား ခလုတ်များပေါ်တွင် ဝဲပျံနေကြသည်။ ထိုမျှ လောက် နရီစည်းချက် သွက်သွက်ဖြင့် တီးနိုင်သည်ကို ကြည့်၍ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩနေသည်။

တီးလုံးပြီးသည့် အခါ၌ ဒင်နီသည် အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ချွေးသံ အရွဲသား ဖြင့် ဆရာကြီး ရူဗင်စတိုင်းကို မော်ကြည့်၏။

ရူဗင်စတိုင်းက ခေါင်းညိတ်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွင် ဒင်နီကို ချီးမွမ်းသည့် အကြည့်။

‘အေး ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်’

‘ကျွန်တော် တီးတာ နည်းနည်းများ အစိုးရိမ်ကြီးနေသလား မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စန္ဒရားခလုတ်ကို ထိလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် တောင် ပေါ်က ပြေးဆင်းလာသလို ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ဒီတွင် နရီက သုတ်သွားတော့ တာပဲ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ ငါကတော့ စန္ဒရားကြီးတွေကို တီးတဲ့ နေရာမှာ သင့်ရဲ့ပဲ တီးတတ်တာပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ စန္ဒရား လုပ်တဲ့ စတိန်းဝေး ကုမ္ပဏီက လူတွေက ဒီ စန္ဒရား ခလုတ်တွေကို တခြား ခလုတ်တွေထက် ရှစ်ပုံ တစ်ပုံ ငယ်ထားတယ်ကွာ၊ ကြည့်ပါလား’

ဒင်နီသည် အာတာ ရူဗင်စတိုင်း၏ ကိုယ်ပိုင် စန္ဒရားကြီးကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ စန္ဒရားကြီးများကို တီး၍ အားမရသည့် သူ့ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် ထို စန္ဒရားကြီးကို တီးလိုက်သည့် အခါ၌ ခလုတ် ဆယ့်သုံးခုကို အသာလေးဖြင့် ပြေးလွှား တီးနိုင်နေသည်။

‘ငါ ပြောမယ်၊ ငါ တီးခိုင်း အချက်ပြရင် စာရွက်လှန်ဖို့ မလိုဘူး ဆိုတာ မင်းလည်း အသိပဲ၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အနား လာပြီး သင်္ကေတ စာရွက် လှန်နေဦးမလဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် စိတ်ရှိ လက်ရှိ တီးကြည့်ပါလား’

အာတာ ရူဗင်စတိုင်းက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပေးသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လဟာပြင်ဇာတ်ခုံ တီးခိုင်း တစ်ခုတွင် ‘ဖိကာရီ၏ လက်ထပ် မင်္ဂလာ’ တေးသွားကြီးမှ မိုးဇော်၏ ပဏာမ တီးလုံးကို သူတို့ တီးကြသည်။

တီးနေရင်း ဂီတဆရာ မန့်သည် အနည်းငယ် ပင်ပန်းလာဟန် တူ၏။

‘မက်ဆာချူးဆက် ရာသီဥတုက တို့ပြင်သစ်တွေနှင့် သိပ်မကိုက်ဘူးကွ၊
ငြီးစိစိ ဖြစ်နေတယ်၊ အရိပ်ထဲမှာ ခဏလောက် နားလိုက်ချင်တယ်’

မန့်သည် ဒင်နီကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

‘တပည့် ဒီကို လာစမ်း၊ ငါ့တပည့် ဒီ တေးသွားကို ကောင်းကောင်း
သိပြီးသား၊ ဂီတဆရာတွေ ရှေ့မှာ လှင်တံကို ကိုင်ပြီး ကောင်းကောင်း ပြနိုင်ပြီ၊
တစ်မိနစ်လောက် ဝင်ပြီး ပြပေးစမ်း၊ သူတို့လည်း မင်း ပြတာကို လိုက်ကြမှာ
ပဲ’ ဟု ဆိုသည်။ လက်ထဲက အချက်ပြသည့် လှင်တံကို လှမ်းပေးသည်။

သို့ဖြင့် မန့်သည် စင်ပေါ်တွင် သူ့ကို ဆော့စတွန် ဆင်ဖိုနီ တီးဝိုင်းကြီးဖြင့်
တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ပြီး စင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

အမှန်က သူတို့ တီးဝိုင်းကြီးထဲတွင် လက်ထောက် တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်
တွေ အများကြီး။ တီးဝိုင်းဆရာ ပင်ပန်းလျှင် ဝင်ပြီး အချက်ပြဖို့ လက်ထောက်
တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ ယခု တီးဝိုင်းကို သူတို့ကို တစ်ယောက်မျှ မလွှဲ။ လက်
ထောက် တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်များသည် နွေရာသီ နေပူလယ်ကောင်ကြီးတွင်
ရပ်နေရသလို မျက်နှာတွေ ထူပူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုညက ဒင်နီ ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့်
ဒင်နီသည် ဆရာ လင်ဒေါထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။

‘အေး ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းမိဘတွေလည်း ဝမ်းသာကြမှာပဲ’ ဟု ဆရာ
လင်ဒေါက ပြော၏။

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ မေမေနှင့် တွေ့ရင်သာ ဒီအကြောင်း ပြော
ပြပါ’

‘ဒီမှာ ဒင်နီ၊ မင်းအဖေနှင့် မင်းတို့ စိတ်ကောက်နေတာ ကြာလှပြီလို့
ငါ ထင်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီလို အခြေအနေမျိုး ရောက်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး
မင်းတို့ သားအဖ သင့်မြတ်ဖို့ ကောင်းပြီ ထင်တယ်’

ဆရာ လင်ဒေါက လေးနက်စွာ ပြော၏။

‘ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် အောက်ကျိုတာမျိုးကို...’
သူ့အသံသည် ဆိုနစ်သွား၏။